စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ဗန်းမော်တင်အောင်

ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ

ဗန်းမော်တင်အောင်ရာပြည့်အမှတ်တရ

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ

ဗန်းမော်တင်အောင်

•

ဆရာကြီးဗန်းမော်တင်အောင် ၏
ရာပြည့်အမှတ်တရ စီစဉ်ထုတ်ဝေခြင်း။

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၂၀

ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ၊ ဝန်းမော်တင်အောင်
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - တော်တီဆွေ
စာမျက်နှာ ၂၃၇++ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ× ၁၉ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၂၀၊ မတ်လ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
၁၉၉၄၊ အပေါင်းလက္ခဏာစာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်မှု၊

ရောင်းဈေး ၂၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ

ဗန်းမော်တင်အောင်

မာတိကာ

- စာရေးဆရာ၏ ဝန်ခံချက် က
၁။ မိုးမလင်းနိုင်သော ညတစ်ည ၁
၂။ မုန်တိုင်းကြားမှ သစ်တစ်ရွက် ၂၄
၃။ တွယ်ရာမဲ့ ၃၈
၄။ မြှုံးမိတဲ့ ငါး ၆၆
၅။ မေတ္တာ ကရုဏာ ၇၆
၆။ ကွယ်လွန်သူကဗျာဆရာနှင့် ကရုဏာမိခင် ၉၀
၇။ အတိတ်၏ သချိုင်းကုန်း ၁၀၄
၈။ နေထွက်သော ညတစ်ညနှင့် မိုးမလင်းသောညများ ၁၁၅
၉။ ဘာမျှ မတော်စပ်သော လင်မယား ၁၃၃
၁၀။ ပြေးစရာလည်း မြေမရှိပါတကား ၁၄၄
၁၁။ ဖြစ်ပြီးသောအမှု ၁၆၄
၁၂။ အတိတ်ချင်းတော့ မတူပါလေ ၁၇၃

၁၃။ မိုးလိုက်လို့ရွာ ၁၈၅
၁၄။ လမ်းဘယ်မမြင် ၂၀၀
၁၅။ အသက်ရှင်လျက် သေဆုံးနေသူ ၂၀၉
၁၆။ မိုးမလင်းသော်လည်း နေထွက်လာသည့် ညတစ်ည ၂၂၃

❖

စာရေးဆရာ၏ ဝန်ခံချက်

ဤ 'ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ' ဝတ္ထုသည် စာရေးသူ၏ ဝတ္ထုမဟုတ်ကြောင်း ရှေးဦးစွာ ဝန်ခံခြင်းပြုရန် တာဝန်ရှိလိမ့်မည် ထင်လေသည်။အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤ 'ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ' ဝတ္ထုသည် စာရေးသူက ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရန် ရည်ရွယ်ပြင်ဆင်ထားသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ဝတ္ထုအဖြစ် ပြန်လည်ရေးသားခြင်း ပြုရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤ 'ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ' ဇာတ်ညွှန်းကို 'ရွှေဟသာ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ' မှ ရုပ်ရှင်ကူးနေပြီလည်း ဖြစ်လေသည်။ မူလဇာတ်ညွှန်းရေးသူမှာ 'တက္ကသိုလ်မြတ်လေး' ကိုယ်တိုင် ဖြစ်၍ ဒါရိုက်တာ 'ဦးချစ်ခင်' က ရိုက်ကူးနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့ ရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးနေပြီဖြစ်သော ဇာတ်ညွှန်း တစ်ပုဒ်ကို အဘယ့်ကြောင့် စာရေးသူက ဝတ္ထုရေးရသနည်း။ ထိုမေးခွန်းသည် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ထိုသို့ပေါ်ထွက်

လာသော မေးခွန်းကိုလည်း စာရေးသူကိုယ်တိုင်ဖြေကြားဖို့ တာဝန်ရှိလေသည်။

ရွှေဟသ်ာရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှာ ကုမ္ပဏီသစ်ဖြစ်လေသည်။ ထိုကုမ္ပဏီကို ထူထောင်ကြသူများသည် ခေတ်ပညာတတ်များလည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့လူသိုက်သည် ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းကို တိုးမြှင့်လိုသော လူသိုက်လည်း ဖြစ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ထိုလူသိုက်သည် သူတို့ဘာသာ အေးအေးလုပ်မနေဘဲ ရှင်းနီးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးအနေနှင့် စာရေးသူအားလာရောက်၍ ဇာတ်လမ်းကောင်းတစ်ပုဒ်ကို အရှာခိုင်းကြသည်။ အနုပညာသည်တစ်ဦး၏ ဘဝနှင့်ပတ်သက်သော ဇာတ်လမ်းကို ပို၍ ရိုက်ချင်သည်ဟုလည်း ကြေးများကြသေးသည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူက ကိုယ်လွတ်ရုန်းသည့်အနေနှင့် ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီး 'ရှိမင်ဂိုလင်' ရေးသော 'ဂျင်းခရစ်စတိုဖာ' ဝတ္ထုကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ထိုကဲ့သို့သော ဇာတ်လမ်းများကို ရေးနိုင်စွမ်းသူမှာလည်း အခြားသူကို မမြင်မိဘဲ 'ဒဂုန်တာရာ' ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်မိသည်။

သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စသည် ဤမျှနှင့် မပြီးလိုက်ပြန်ချေ။ တစ်နေ့သ၌ ရွှေဟသ်ာရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်များသည် စာရေးဆရာ ဒဂုန်တာရာ၊ မင်းရှင်၊ ကျော်အောင်၊ သော်တာဆွေနှင့် တက္ကသိုလ်မြတ်လေးတို့လူသိုက်ကို စာရေးသူ၏ နေအိမ်သို့ အတင်း မ,ချလာသည်။ ဂျင်းခရစ်စတိုဖာ ရိုက်၍ မလွယ်သေးသဖြင့် တက္ကသိုလ်မြတ်လေး၌ အဆင်သင့် ရေးသားထားသော ဇာတ်ညွှန်းတစ်ပုဒ်ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်လိုရန် ပြောဆို

လာကြပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်မြတ်လေး၏ ဇာတ်ညွှန်းကို ဝိုင်း၍ ဖတ်ကြပြန်သည်။ အားနည်းချက်များကို ဝိုင်း၍ ရှာကြရပြန်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ဇာတ်ညွှန်းမှာ ခိုင်ခံ့ပြီးသားဖြစ်၍ ဘာမျှ အားဖြည့်ပေးရန် မလိုသလောက် ဖြစ်နေသည်။

သို့ရာတွင် ရွှေဟင်္သာရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ တာဝန်ခံ တစ်ဦးဖြစ်သော ဦးသန်းတင် (စာပေသစ်) က ထိုဇာတ်ညွှန်းကို ယခုရေး၍ စာဖတ်ပရိသတ်အား ပေးရလျှင် ပို၍ ကောင်းလိမ့်မည်ထင်ကြောင်း ပြောဆိုလာသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဇာတ်ညွှန်းကို ဝတ္ထုအဖြစ် ပြန်လည်ရေးသားရန်အတွက် စာရေးဆရာ ဒဂုန်တာရာသည်လည်းကောင်း၊ မင်းရှင်နှင့် ကျော်အောင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သော်တာဆွေသည်လည်းကောင်း စိတ်အားထက်သန်မှုမရှိကြချေ။ ထိုသို့ မရှိရုံမျှသာလျှင် မဟုတ်သေး။ သူတစ်ပါးကိုပင် ချောက်တွန်းလိုက်ကြပြန်သည်။

နောက်ဆုံး၌ စာရေးသူအပေါ်သို့ ဝိုင်း၍ ပုံချကြလေသည်။ ဝိုင်း၍ အကျပ်ကိုင်ကြလေသည်။

ဝမ်းရေးအကြောင်း ဝတ္ထုများကို အရေးရ၊ အသားရ ခက်ခဲနေချိန်တွင် 'လွမ်း' ရေးအကြောင်း ဝတ္ထုများကို ရေးသားရန် စဉ်းစားနေရသော စာရေးသူအနေနှင့် ထိုဇာတ်ညွှန်းကို ဝတ္ထုအဖြစ် ပြန်လည်ရေးသားရန် နောက်ဆုံး၌ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရခြင်းမျှသာ ဖြစ်တော့သည်။

တင်အောင်

❖

မိုးမလင်းနိုင်သော ညတစ်ည

(၁)

သတ္တလောကကြီးတစ်ခုလုံးသည် အိပ်မောကျလျက် ရှိပေသည်။ လုံ့လဝီရိယ ရှိလှသည်ဆိုသော ကျီးငှက်နှင့် စာငှက်များသည်ပင် လူးလွန့်လှုပ်ရှားခြင်း မရှိကြသေး။ ၎င်းတို့၏ အသိုက်အမြုံများတွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စက်နေကြတုန်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ယောက်တည်းသော ထိုသူသည်သာလျှင် အများတကာကဲ့သို့ အိပ်စက်ခြင်းပြုနိုင်ဟန် မရှိသောကြောင့် အဆုံးသတ်နိုင်သေးပုံမပေါ်သော ၎င်း၏ တစ်ပုဒ်သော ကဗျာကို ၎င်းဘာသာ တစ်ယောက်တည်း မြည်တမ်းရွတ်ဆိုလျက် ရှိနေပေသည်။

သူ၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင် သက်မဲ့သဘာဝသာလျှင် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူသည် သူ၏ကဗျာကို တစ်စုံ တစ်ယောက်တလေများ ကြားသွားလေမည်လား ဟူသော စိုးရိမ်ပူပန်ချက်ဖြင့် ဆိတ်မန်း မန်းသလို တီးတိုးသာ ရွတ်ဆိုလျက်ရှိနေပေသည်။

တကယ်ဆိုတော့ ထိုသူသည် ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို ရွတ်ဆိုနေသော ကဗျာဆရာတစ်ယောက်နှင့်တော့ကား မတူ၊ လှုဘောင်ကြီး၏ အပြင်ဘက်သို့ မကျေမချမ်းနှင့် ပြေးထွက်သွားပြီးနောက် ပြန်လည် ကျိန်ဆဲနေရှာသော သတ္တဝါတစ်ကောင်နှင့်သာ တူလေသည်။

မိုးမူကား မလင်းသေးချေ။ နေ ထွက်ပြူလာဖို့ကိုကား ထားဘိဦး၊ အရုဏ်သည်ပင် အရိပ်အယောင်လောက်မျှ မသန်းသေးချေ။ စကြဝဠာ၏ တစ်ဖက်စွန်းတွင် အလုပ်များနေတုန်း ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

ဩကာသလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို အအေးဓာတ်သည် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ရစ်ပတ်ထားလေသည်။ တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသော နှင်းထုကြီးကလည်း ကမ္ဘာမြေတစ်ပြင်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိနေပေသည်။ ယင်းသို့ အအေးဓာတ်က ရစ်ပတ်ကာ နှင်းများ တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသော အရုဏ်မတက်မီ အချိန်တွင် သတ္တလောကကြီးသည် အိပ်မောကျလျက် ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

လုံ့လဥဿာဟနှင့် ပြည့်စုံခြင်းရှိလှပေသည်ဆိုသော ကျီးငှက်နှင့် စာငှက်တို့သည်ပင် ၎င်းတို့၏ အသိုက်အမြုံများမှ မထွက်နိုင်ကြသေး၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေကြတုန်းသာ ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ယောက်တည်းသော ထိုကဗျာဆရာသည် သာလျှင် အများတကာကဲ့သို့ အိပ်စက်ခြင်း ပြုနိုင်ဟန် မရှိသောကြောင့် အဆုံးသတ်နိုင်သေးပုံလည်း မပေါ်သော ၎င်း၏ တစ်ပုဒ်သော ကဗျာကို ၎င်းဘာသာ တစ်ယောက်တည်း မြည်တမ်းရွတ်ဆိုလျက် ရှိနေလေသည် တကား။

(၂)

တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းလျက်ရှိသော နှင်းထုကြီး၏ အောက်တွင် ရန်ကုန်

မြို့တော်၏ ကျက်သရေဆောင်နှင့် အပေါ်ယံအလှတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သော ဗန္ဓုလပန်းခြံကြီးသည် မှောင်ရီမှိုင်းပျ၍ နေပေသည်။

နိုင်ငံတော်၏ တရားဥပဒေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန်အတွက် မြင့်မြင့်မားမား ထူထောင် ဆောက်လုပ်ထားရှိသော တရားလွှတ်တော်ချုပ် အဆောက်အအုံကြီးသည်လည်း အအေးမိကာ ၎င်း၏ မျက်စိအောက်မှ ပန်းခြံကြီးကို တုဏှိဘာဝေ ငုံ့ကြည့်နေသလား ထင်ရလေသည်။

မဟာဗန္ဓုလဟူ၍ ထည်ထည်ဝါဝါ ကင်ပွန်းတပ်ထားသော လမ်းမကြီး၏ တစ်ဖက်မှ မြို့တော်၏ ကျက်သရေဆောင် အဆောက်အအုံကြီးသည်လည်း အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့၍လား မသိ၊ ၎င်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးမှ တရားလွှတ်တော်ချုပ် အဆောက်အအုံကြီးကို စစ်ကူတောင်းသည့်အနေနှင့် မကြာခဏလှမ်း၍ လှမ်း၍ ကြည့်နေသည်။

ဗဟာဗန္ဓုလလမ်းမကြီးနှင့် ဆူးလေလမ်းမကြီးတို့၏ ကြက်ခြေခတ်ပေါ်တွင် စံပယ်တော်မူလျက်ရှိသော စေတီတော်ကြီးမူကား တရားလွှတ်တော်ချုပ်အဆောက်အအုံနှင့် မြို့တော်၏ ကျက်သရေဆောင် အဆောက်အအုံကြီးများကဲ့သို့ မဟုတ်မူဘဲ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ခြင်း ရှိလှပေသည်။ ဥပေက္ခာတရားများကို နှလုံးသွင်းကာ စံပယ်တော်မူလျက်ရှိလေသည်။

အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေး ပြန်လည် ရယူခဲ့ကြပြီဆိုသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုခြင်းပြုရန်အတွက် တိုင်းသူပြည်သားများ၏ အခွန်တော် ဘဏ္ဍာငွေများဖြင့် ဗန္ဓုလပန်းခြံ အလယ်ဗဟိုတွင် တခမ်းတနားနှင့် မြင့်မြင့်မားမား စိုက်ထူထားရှိသော 'လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီး' သည်လည်း တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းနေသော နှင်းထုကြီး၏အကြားတွင် ပျောက်ကွယ်လုခမန်း ဖြစ်နေပေသည်။

ယင်းသို့ နှင်းထုကြီး၏ အကြားတွင် ပျောက်ကွယ်လုခမန်း ဖြစ်နေသော လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီး၏ အောက်ခြေရင်းတွင် တစ်ယောက်သော ထိုကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏အဆုံးသတ်နိုင်သေးပုံမပေါ်သော ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို ၎င်းဘာသာ တစ်ကိုယ်ကြား မြည်တမ်းရွတ်ဆိုနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီးကို မှီကာ မြို့တော်ခန်းမကြီးဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လျက် ရှိလေသည်။ အိပ်စက်ခြင်းကိုသာ မပြုသော်လည်း ကဗျာဆရာသည် သူ၏ မျက်လုံးများကိုမူကား မဖွင့်ချေ၊ မှိတ်ထားလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ အထက်နှင့်အောက် နှုတ်ခမ်းများသည် လှုပ်ရှားနေကြသည်။

နှင်းများ တဖွဲဖွဲကျဆင်းကာ အအေးဓာတ်သည် ရစ်ပတ်လျက်ရှိသော်လည်း သဘာဝကို ကာကွယ်ခြင်းပြုရန်အတွက် ထိုကဗျာဆရာ၌ အရောင်အဆင်းပင် ထင်ရှားစွာ မမြင်ရတော့သော ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်းတစ်ထည်တည်းသာ ရှိလေသည်။ သူသည် ထိုကုတ်အင်္ကျီဟောင်းကြီးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ၏ လုံချည်ကွင်းသည်လည်း အအေးဒဏ်ကို တွန်းလှန်ခြင်း ပြုနိုင်လောက်သော သက္ကလတ်ထည် မဟုတ်ချေ။ ပြည်တွင်းရက် ချည်လုံကွင်း အနွမ်းတစ်ထည်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။ အဖာအထေးများနှင့်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကဗျာဆရာသည် အသက်အစိတ်ခန့်ပတ်ဝန်းကျင်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် အသက်မွေးလောက်သော အစားအစာနှင့် လိုအပ်သော ဆေးဝါးတို့ကို မှန်မှန်ကန်ကန် မှီဝဲခြင်းပြုရဟန် မရှိသောကြောင့် ဖျော့တော့ နွမ်းနယ်နေပေသည်။ ညှိုးငယ်ပိန်ချုံးနေသကဲ့သို့လည်း ရှိလေသည်။

ထိုသူ၏ ဆံပင်များသည် ဆီနှင့် ဝေးကွာနေရသည်မှာ ကာလ

အတန်ကြာပုံ ပေါ်လေသည်။ သေသေသပ်သပ်မရှိ၊ ဖားလျားကျနေသည်၊ သူ၏ မျက်နှာသည် နုပျိုခြင်း ရှိသေးသည်ဟု ဆိုနိုင်လိမ့်ဦးမည်ဖြစ်သော်လည်း သဘာဝ၏ ပုတ်ခတ် ညှဉ်းပန်းမှုများကို ကြာရှည်လေးမြင့်ခံခဲ့ရဟန်ရှိသောကြောင့် ညှိုးခြောက်နေပေသည်။ နေလောင်ထားပေသည်။

သို့ရာတွင် ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ ကိုယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ၎င်း၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အချိန်နာရီကိုလည်းကောင်း အလျှင်းပင် အရေးထားရကောင်းမှန်း မသိသကဲ့သို့ ကျောက်တိုင်ကြီးကို ခြေပစ်လက်ပစ် မှီကာ ၎င်း၏ တစ်ပိုဒ်သော ကဗျာကို ရွတ်ဆိုမြည်တမ်းလျက် ရှိလေသည် တလား...။

(၃)

မိုးမှုကား မလင်းသေးချေ၊ တစ်လောကလုံးပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်မောကျနေတုန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ရန်ကုန်မြို့ကဲ့သို့ မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် အိပ်စက်နားနေခြင်း ပြုရန် အမှုအတွက် ကျောတစ်ခင်းစာ နေရာကလေး တစ်နေရာမျှပင် မရှိတော့သလို တစ်ယောက်သော ထိုကဗျာဆရာသည် အအေးဓာတ်ရစ်ပတ်လွှန်ကဲကာ နှင်းများတဖွဲဖွဲကျဆင်းလျက်ရှိသော လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီး၏ အောက်ခြေရင်းတွင် မှီခိုလျောင်းစက်လျက်ရှိနေပေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ထိုလွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးသည်တစ်မျိုးသားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါသလော။ လွတ်လပ်သော ပြည်ထောင်စုသားတိုင်း ပိုင်ဆိုင်သော ကျောက်တိုင်ကြီးလည်း မဟုတ်သလော။ ကဗျာဆရာသည် ထိုအဘိဓမ္မာနှင့် ထိုခံယူချက်များကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ထိုကျောက်တိုင်ကြီးကို ၎င်း၏ လျောင်းစက်

သော ဘုံဗိမာန်အဖြစ်ဖြင့် အသုံးချနေခြင်းလည်း ဖြစ်တန်ရာလေသည်။

သူသည် ထိုကျောက်တိုင်၏ အောက်ခြေ၌ အိပ်စက်နေထိုင်ရာ ကျောတစ်ခင်းစာမျှ ရှာကြံ၍ မရသော ညများတိုင်းလိုလိုတွင် ယခုကဲ့သို့ တိုးဖော့ခိုအောင်းခြင်း ပြုလေ့ရှိပုံရသည်။

သူသည် ကဗျာဆရာတစ်ယောက်မျှသာလျှင် မဟုတ်သေး၊ လွတ်လပ်သော ပြည်ထောင်စု သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်သား တစ်ဦး တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည် မဟုတ်သလော။ အဘယ်သူသည် ထို လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင် အောက်ခြေရင်းမှ လွတ်လပ်သော ပြည် ထောင်စုသားကြီးတစ်ဦးကို တရားလက်လွတ် မောင်းထုတ်ဖယ်ရှားခြင်း ပြုနိုင်သနည်း။ ကဗျာဆရာသည် ထိုအခွင့်အရေးကို ကောင်းစွာ အသုံး ချလျက် ရှိနေပုံပေါ်လေသည်။

အအေးဓာတ်၏ ဖိစီးမှုကြောင့် ကဗျာဆရာသည် ခိုက်ခိုက်တုန် လျက်ရှိပေသည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများသည်ပင် ပြာနှမ်းနေလေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကဗျာရွတ်ဆိုနေသော အမှုကိုမူကား မပျက်ချေ။ သူသည် အဘယ်ကဲ့သို့သော ကဗျာကိုများ ရွတ်ဆိုနေသနည်း။

သူ၏ကဗျာသည် အတိတ်ကို လွမ်းဆွတ်ဖွဲ့နွဲ့ထားသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်လေမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ်လျှင်လည်း မိုးမလင်းနိုင်သော ညတစ်ညကို ကျိန်ဆဲထားသော ကဗျာတစ်ပုဒ်များ ဖြစ်လိမ့်မည်လော။

အမှန်ကို ဘယ်သူသိနိုင်မည်နည်း။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ အဆုံးသတ်နိုင်သေးပုံ မပေါ်သော ကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို ၎င်း၏ တစ်ကိုယ်ကြားမျှသာလျှင် ဆိမန်းမန်းသလို တီးတိုး မြည်တမ်းနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုကဗျာတစ်ပုဒ်၏ အကြောင်းအရာကို သူတစ်ယောက်တည်းသာလျှင် သိရှိနားလည်နိုင်လိမ့်

ခည် ဖြစ်လေသည်တကား။

(၄)

ဗန္ဓုလပန်းခြံအလယ်ဗဟိုရှိ လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီး ကို ခြေပစ်လက်ပစ်မှီကာ တစ်ယောက်သော ထိုကဗျာဆရာသည် ၎င်းဘာသာ တစ်ယောက်တည်း နားလည် ကြားနာနိုင်သော ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို ဆီမန်းမန်းသလို ရွတ်ဆို မြည်တမ်းလျက် ရှိနေခိုက် သိမ်ကြီးဈေးဘက်ဆီလောက်မှ ဂျစ်ကားတစ်စီးသည် ဆီကုန်၊ စက်ကုန်ဖွင့်ကာ မဟာဗန္ဓုလလမ်းမကြီးအတိုင်း ဆူးလေဘုရားဘက်ဆီသို့ တရကြမ်း မောင်းချလာလေသည်။

လူတကာ အိပ်မောကျ၍ တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ သိမ်ကြီးဈေးဘက်လောက်ဆီမှ ဆီကုန်၊ စက်ကုန်ဖွင့်ကာ မောင်းချဝင်ရောက်လာသော ဂျစ်ကားသံကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

မည်ကဲ့သို့သော အရေးအခင်းရှိနေခြင်းကြောင့် ထိုဂျစ်ကားသည် ထိုမျှ ဆူဆူညံညံ အသံထုတ်ကာ ဆီကုန်၊ စက်ကုန် တရကြမ်း မောင်းချလာရသနည်း။ ဂျစ်ကားပေါ်တွင် လူ လေးယောက်မျှ ပါလာသည်။ ယောကျ်ားသုံးယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ ယောကျ်ားသုံးယောက်အနက် ကားကိုမောင်းလာသူမှာ အသက်သုံးဆယ်သာသာခန့်အရွယ် လူရည်ခပ်လည်လည်ထဲကနှင့် တူလေသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်မှာ အသက် နှစ်ဆယ်ခန့်နှင့် အစိတ်ခန့်အကြားလူငယ်လူရွယ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဒရိုင်ဘာလုပ်သူသည် မော်တော်ကားလီဗာကို ဒစ်ကုန်မောင်းနှင်ရင်း နောက်ပိုင်းသို့ မကြာမကြာ လှည့်၍ကြည့်ပေသည်။ လူငယ်နှစ်ဦး

တို့သည် တစ်စုံတစ်ရာအတွက် အလွန်တရာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသော အမူအရာများ ပေါ်လွင်လျက်ရှိလေသည်။ လူရွယ်နှစ်ဦးအနက် တစ်ယောက်သော သူသည် ဂျစ်ကား၏ နောက်ခန်း တံခါးပေါက်ငယ်မှ နောက်ကြောင်းသို့ မကြာခဏ လှမ်း၍၊ လှမ်း၍ ကြည့်ရှုတတ်လေသည်။ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ ကပ်ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသော လူရွယ်သည်...

"မြန်မြန် မောင်းစမ်းပါ ကိုမြိုင်ကြီးရဲ့၊ တော်တော်ကြာ မိသွားလို့ ချောက်ကျကုန်ပါ့မယ်"

ဟု ထိတ်လန့်တကြား တိုက်တွန်းပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။ ထိုလူရွယ်၏ဘေးတွင် ကပ်ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသော မိန်းမပျိုသည် အသက် နှစ်ဆယ်သာသာခန့်အရွယ်၊ သန့်ပြန့် မွန်ရည်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အချိန်မဟုတ်၊ အခါမဟုတ် စက်ကုန်၊ ဆီကုန် တရကြမ်း မောင်းချလာသော ဂျစ်ကားပေါ်တွင် ထိုမိန်းကလေးသည် တရှုပ်ရှုပ်ငိုယိုရင်း လိုက်ပါလာသည်။

ဂျစ်ကားပေါ်၌ လိုက်ပါလာကြသော လူရွယ်နှစ်ဦးနှင့် ဒရိုင်ဘာလုပ်သူတို့သည် ထိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ တရှုပ်ရှုပ်ငိုယိုနေခြင်းကို အလျှင်း အရေးထားနိုင်ဟန် မရှိကြချေ။ နောက်ရန်က မအေးသဖြင့် နောက်ကြောင်းကို ကြည့်လိုက်၊ ကားကို စက်ကုန်ဖွင့်လိုက်နှင့် သောကများနေကြပုံပေါ်လေသည်။

မဟာဗန္ဓုလ လမ်းမကြီးအတိုင်း ဂျစ်ကားကလေးသည် ဆူးလေစေတီတော်ကြီးဘက်သို့ ဦးခိုက်ကာ တစ်နာရီလျှင် မိုင် ခြောက်ဆယ်နှုန်းခန့်မျှ ပြေးလွှားလျက်ရှိနေရာမှ စေတီတော်၏ ခြေရင်းသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ယာဉ်များ၏ သွားရိုးသွားစဉ် လမ်းအတိုင်း စေတီတော်ကို လက်ဝဲဘက်မှ ရစ်ပတ်သွားရမည့်အစား လက်ယာဘက်သို့ ချိုးကွေ့

လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မော်တော်ယာဉ်များ၏ လမ်းခရီး စည်းကမ်းနှင့် ဥပဒေကို ချိုးဖျက်ကာ ပြည်သူ့ထောက်ပံ့ရေးရုံးကြီးဘက်သို့ ဆက်၍မောင်းနှင်သွားလေသည်။

သို့ရာတွင် ပြည်သူ့ထောက်ပံ့ရေးရုံးရှေ့သို့ အရောက်တွင် မော်တော်ကားမောင်းသူသည် တစ်စုံတစ်ရာသော အကြံကို ရရှိလိုက်သကဲ့သို့ ဘရိတ်ကို ဒစ်ကုန်အောင် ဆောင့်၍၊ ဆောင့်၍ နင်းလိုက်သဖြင့် အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းလာသော ဂျစ်ကားလေးသည် 'ကျွီ' ခနဲမြည်ကာ ဆောင့်အောင့်၍ ရပ်သွားလေသည်။ ဂျစ်ကားထဲ၌ လိုက်ပါလာကြသော လူများ အားလုံးကိုလည်း ခလောက်ဆန့်လိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်သွားလေသည်။

မော်တော်ကား ရပ်သွားလျှင်ရပ်သွားချင်း မော်တော်ကားမောင်းသူက ၎င်း၏ဘေးမှ လူရွယ်ကို တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဆိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျစ်ကား နောက်ဘက်ခန်းတွင် ပါလာသော လူရွယ်ကိုလည်း အလားတူ လှမ်း၍ ပြောဆိုခြင်းပြုလေသည်။

မော်တော်ကားသမားက ထိုသို့ ပြောဆိုလိုက်တော့မှပင် ဂျစ်ကား၏ ရှေ့ခန်း၌ပါလာသော လူရွယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာပြီးလျှင် ၎င်း၏ဘေးတွင် တရှုပ်ရှုပ်ငိုယိုရင်း မျက်လုံးသူငယ်နှင့် လိုက်ပါလာသော မိန်းမပျိုကို ၎င်း၏ဘေးမှကား အောက်သို့ အတင်းအဓမ္မအဆင်းခိုင်းလေသည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမပျိုသည် ထိုသူအဆင်းခိုင်းတိုင်းမဆင်းချေ၊ တစ်စုံတစ်ရာကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသကဲ့သို့ အမူအရာဖြင့် ၎င်း၏နေရာတွင် တွယ်ကပ်၍နေလေသည်။

ထိုအခြေအနေကို တွေ့နေရသော မော်တော်ကားမောင်းသမားက မိန်းမပျိုအား ကားပေါ်မှ အတင်းအဓမ္မအဆင်းခိုင်းနေသော လူရွယ်ကို နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုလိုက်ပြန်လေသည်။

ဒုတိယအကြိမ်တွင် ထိုလူရွယ်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းနေရစ်ခဲ့ရန် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ငြင်းဆန်နေသော မိန်းမပျိုကို နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ချေ။ သူသည် ခွန်အားဗလကို အသုံးပြုကာ အလွန်တရာ ထိတ်လန့်နေပုံရသော မိန်းမပျိုကို ဂျစ်ကားပေါ်မှ အတင်းအဓမ္မ တွန်းချခြင်းပြုတော့သည်။

"ရှင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြတာလဲဟင်၊ ဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြတာလဲ"

မိန်းမပျိုသည် ဂျစ်ကားပေါ်မှ လိမ့်ကျမသွားစေရန်အတွက် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ပြန်လည်ရုန်းကန်ရင်း ပြန်လှန် ပြောဆိုလေသည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမပျိုအား ဂျစ်ကားပေါ်မှ အားစိုက်တွန်းချနေသော လူရွယ်သည် ၎င်း၏ ပါးစပ်ပေါက်ကို အသုံးအပြုတော့ချေ၊ ကြွက်သားကိုသာ အသုံးပြုကာ အတင်းအဓမ္မတွန်း၍၊ တွန်း၍ ချနေလေသည်။

ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့သည် ခွန်အားဗလချင်း မတူမျှကြချေ။ မိန်းမပျိုသည် အဘယ်မျှ အားစိုက်၍ ခုခံသော်ငြားလည်း အားချင်းက မမျှသဖြင့် ဂျစ်ကားပေါ်မှ လွင့်စဉ်၍ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ကျ သွားလေသည်။

ဆူးလေလမ်းမကြီးပေါ်သို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ကျသွားသော မိန်းမပျိုသည် ၎င်း၏ကိုယ်ကို ၎င်း၏ ခြေသလုံးသားများပေါ်တွင် ပြန်လည် ထူထောင်ရပ်တည်ခြင်း မပြုနိုင်မီ မော်တော်ကားမောင်း ကျင်လည်သော ဒရိုင်ဘာသည် ၎င်းဂျစ်ကားကို စက်လည်းနှိုး၊ ဂီယာလည်း သွင်းထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကလပ်ချ်ကိုလျှော့၍ လီဗာကို နင်းချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျစ်ကားကလေးသည် ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ထွက်၍ သွားလေသည်။ ယင်းသို့ မော်တော်ကား ဆောင့်ထွက်သွားချိန်တွင် ဂျစ်ကားနောက်ခန်း

ထဲ၍ ပါလာသော လူရွယ်သည် ငွေတစ်ဆယ်တန် ငါးရွက်ကို ကား နောက်ခန်းတံခါးပေါက်မှနေ၍ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ခွေခွေကလေးကျ ကျန်ရစ်နေသော မိန်းမပျိုအား ပစ်ချထားခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ငွေတစ်ဆယ်တန်စက္ကူ ငါးရွယ်သည် မိန်းမပျိုဆီသို့ ကား မရောက်ချေ။ ဆူးလေလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလွင့်ကျန်ရစ် လေသည်။

(၅)

ဂျစ်ကားသည် စက်အရှိန်ကိုဖွင့်ကာ ကမ်းနားလမ်းသို့ တရကြမ်း မောင်းချသွားလေသည်။ ဂျစ်ကားပေါ်မှ အတင်းအဓမ္မ အတွန်းချခံရ သဖြင့် ဆူးလေလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ခွေခွေကလေး လဲကျကျန်ရစ်သော မိန်းမပျိုသည် ၎င်းအပေါ်၌ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကိုင်ဆက်ဆံသွားခဲ့ သော ဂျစ်ကားကလေးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးစိုက်ကြည့်နေမိပြီးမှ တစ်စုံ တစ်ရာကို ရုတ်တရက် သတိရလာပြန်သကဲ့သို့ လဲကျနေရာမှ ဖုန်များ ခါကာ ကတိုက်ကရိုက် ထလိုက်သည်။

ထို့နောက် နောက်ကြောင်းသို့ တစ်ချက်မျှ ပြန်လှည့်၍ ကြည့် လိုက်ပြန်သည်။ နားကိုလည်း စွင့်လိုက်လေသည်။

နောက်ရန် မအေးနိုင်သေးသော မိန်းမပျိုသည် ဘေးပတ်ဝန်း ကျင်ကို လျင်မြန်စွာ ကြည့်ရှုခြင်း ပြုရပြန်လေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်စုံ တစ်ယောက်ကိုမျှတော့ကား မတွေ့ရချေ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပြန့်ကျဲနေသော တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူ ငါးရွက်ကိုတော့ တွေ့လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမပျိုသည် ထိုငွေစက္ကူ များကို အလွန်တရာ နာကြည်းလှသော မျက်လုံးများများဖြင့် စိန်းစိန်း ဝါးဝါး ကြည့်ရှုနေလေသည်။

သို့ရာတွင် မိန်းမပျိုသည် ထိုငွေစက္ကူများကို ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ ကြည့်ရှုနေရန် အချိန်မရလိုက်တော့ချေ။ မဟာဗန္ဓုလလမ်းမကြီးအတိုင်း စက်ကုန်ဖွင့်၍ တရကြမ်းမောင်းနှင်လိုက်လာသော ဝိုင်ယာလက်ကားသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ခိုလှုံရာ အရပ်ကို ရှာဖွေခြင်းပြုရန်အတွက် ဗန္ဓုလပန်းခြံအတွင်းသို့ အူယားဖားယား ပြေးဝင်သွားရလေ၏။

ဗန္ဓုလပန်းခြံအတွင်း၌ ၎င်း၏ လုံခြုံမှုနှင့် ခိုလှုံရာအရပ်ကို ရှာဖွေခြင်းပြုရန်အတွက် အရေးတကြီး ကြောက်လန့်တကြား ပြေးဝင်လာသော မိန်းမပျိုသည် နှင်းထုကြီး အကြားတွင် ပိုးတဝါးရပ်နေသော လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးကို ရုတ်တရက် မမြင်မိချေ။

ထို့အတူ ထိုလွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးကို ၎င်း၏ လှဲလျောင်းအိပ်စက်ခြင်းပြုရာ ဘုံဗိမာန်အဖြစ်နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အသုံးပြုနေသော ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ကိုလည်း မမြင်နိုင်ချေ။

ဆီကုန်၊ စက်ကုန်ဖွင့်၍ လိုက်လာသော ဝိုင်ယာလက်ကားသည် ဆူးလေဘုရားကို ပတ်နေသော အချိန်ကျမှ ခိုလှုံရာ အရပ်ကို အရေးတကြီးနှင့် ကြောက်လန့်တကြားရှာဖွေနေသော မိန်းမပျိုသည် လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးကို ဖြုန်းခနဲသွား၍ တွေ့လေသည်။

ပြည်ထောင်စုသားတိုင်းပိုင်ဆိုင်သော ထိုကျောက်တိုင်ကြီးကို ၎င်း၏ လုံခြုံမှုနှင့် ခိုလှုံရာစခန်းအဖြစ်ဖြင့် အရေးပေါ်အသုံးပြုရန် မိန်းမပျိုသည် ချက်ချင်းပင် စဉ်းစားရလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အနောက်မှ တရကြမ်းလိုက်ပါလာသော ဝိုင်ယာလက်ကားသည် ဆူးလေစေတီတော်ကြီးကို ပန်း၍ ကျော်တက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့ လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီးကို ၎င်း၏ လုံခြုံမှုနှင့် ခိုလှုံရာစခန်းအဖြစ်ဖြင့် အရေးပေါ် အသုံးချရန်အတွက် ကြောက်လန့်

ဘကြား ကမူးရှူးထိုးပြေးတက်လာစဉ် မိန်းမပျိုသည် တစ်ပိုဒ်သော ကဗျာကို ဆီမန်းမန်းသလို ရွတ်ဆိုမြည်တမ်းနေသော ကဗျာဆရာ၏ ခြေသလုံးကို မမြင်မစမ်းနှင့် မတော်တဆ တက်နင်းလိုက်မိခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်တကား။

(၆)

"အား"

ကဗျာဆရာသည် အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်လုံးကို တက်နင်းမိခဲ့သော မိန်းမပျိုသည်လည်း များစွာ လူပ်ရှား ချောက်ချားသွားပုံ ရလေသည်။ နောက်ရန်ကလည်း နီးကပ်နေသော အချိန်တွင်မှ လူတစ်ယောက်လုံးကိုမှ မမြင်နိုင်အောင် ဖြစ်ကာ တက်နင်းမိသော မိမိကိုယ်ကိုယ်လည်း စိတ်ဆိုးမိပုံ ရလေသည်။

ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ ခြေသလုံးကို ပွတ်သပ်ရင်း မိန်းမပျို ကို မော့၍ ကြည့်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ခြေသလုံးကို တက်နင်း ပြီးနောက် တောင်းပန်ခြင်းမပြုဘဲ တောင်ကြည့်၊ မြောက်ကြည့်နှင့် ရပ်နေ သော မိန်းမပျိုကို အဘယ်သို့ အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေပုံရလေသည်။

လူဦးရေသန်းပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့်မျှသော ဤပြည်ထောင်စု သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် ဤလွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးကို ခိုလှုံခြင်းပြုသူမှာ သူသာတစ်ယောက်တည်း ရှိသည်ဟု တွက်ချက်ထား သော ကဗျာဆရာသည် သူကဲ့သို့ အလားတူခိုလှုံလာသော လူသစ် တစ်ဦးကို အဘယ့်အတွက် အနက်ဖွင့်ဆိုခြင်း မပြုနိုင်ရသနည်း။

ထိုအခိုက် ဝိုင်ယာလက်ကားသည် ဗန္ဓုလပန်းခြံရှေ့တွင် ရုတ် တရက် ထိုးရပ်သွားလေသည်။

ထိုသို့ ကားရပ်သံကို ကြားလိုက်ရလျှင် ကြားလိုက်ရချင်း မိန်းမပျိုသည် ၎င်းတက်နင်းထားခဲ့သော လှူတစ်ယောက်လုံးကိုပင် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောဆိုခြင်းနှင့် တောင်းပန်ခြင်းပြုရန်အမှုကိုပင် ပမာဏမပြုနိုင်တော့ဘဲ ကျောက်တိုင်တစ်ဖက်သို့ ပြေးလွှားကာ ပုန်းကွယ်နေလိုက်သည်။

မကောင်းသောကံသည် တစ်ခုတည်းမလာတတ်ဘဲ ရဲဘော်များ ပါခေါ်ဆောင်၍ လာတတ်သည်ဆိုသော စကားကို ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းမိပုံရသော ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ ခြေသလုံးကို တက်နင်းကာ တောင်းပန်ခြင်းမပြုဘဲ ကျောက်တိုင်တစ်ဖက်ဆီသို့ ထွက်ပြေးသွားသော မိန်းမပျိုကို ခွင့်လွှတ်မေ့ပျောက်လိုက်မိပြီးလျှင် ခပ်စောစောကကဲ့သို့ ကျောက်တိုင်ကိုပင် မှီကာ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်ရပြန်လေသည်။

ထို့နောက် ၎င်း၏အဆုံးသတ်ရပုံမပေါ်သေးသော ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို ဂါထာရွတ်သလို ရွတ်နေပြန်လေသည်။

ယင်းသို့ ကဗျာဆရာသည် မိုးလင်းခြင်းကို စောင့်ဆိုင်းရင်း ၎င်း၏ တစ်ပိုဒ်သောကဗျာကို ပြန်လည်ရွတ်ဆို မြည်တမ်းနေခိုက် ပန်းခြံအတွင်းသို့ အပြေးအလွှားဝင်ရောက်လာသော ခြေသံများကိုလည်းကောင်း၊ ကျောက်တိုင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်လာသော ဖိနပ်သံများကိုလည်းကောင်း ကြားနေရပေသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် မျက်လုံးကို မဖွင့်တော့ချေ၊ ကဗျာကိုလည်း ရွတ်မြဲရွတ်နေသည်။

သူ၏ စိတ်ထဲတွင်မူကား ထိုခြေသံများသည် မကောင်းသောကံ၏ နောက်ဆုံးသော ရဲဘော်များပင် ဖြစ်ပါစေတော့ဟု အောက်မေ့နေပုံရလေသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ထိုသူများသည် ၎င်း၏ ခြေသလုံးကို တက်မနင်းကြတော့ချေ၊ သို့ရာတွင် သူ့ကိုမူကား ဝိုင်းဝန်းထားကြလေသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားသဖြင့် သူ၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ရဲအရာရှိတစ်ဦးနှင့် ရဲသားနှစ်ဦးတို့ ရပ်ကြည့်နေကြသည်ကို မမြင်တော့ချေ။

"ဟေ့ လူ"

မင်းသံစိုးသံပါပါနှင့် ရဲအရာရှိလုပ်သူက ခပ်ထန်ထန်ကလေး ဟစ်ခေါ်လိုက်တော့မှပင် ကဗျာဆရာသည် တစ်ချက်မျှ သမ်းဝေလိုက်ပြီးလျှင် မျက်လုံးများကို မဖွင့်ချင် ဖွင့်ချင်နှင့် ဖွင့်လာသည်။

ရဲအမှုထမ်းများကို တွေ့ရသည့်အတွက် ထိုကဗျာဆရာသည် အံ့သြခြင်းရှိလှပုံမရချေ၊ သူသည် မျက်လုံးများကို ခပ်အေးအေးပင် ပွတ်သပ်နေလေသည်။

"ဟေ့ လူ... ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလားဗျ"

ပြည်ထောင်စုသားတစ်ဦးဖြစ်သော ထိုကဗျာဆရာ၏ ပူးပေါင်းကူညီမှုကိုမရသောကြောင့် ရဲအရာရှိသည် စိတ်ညစ်ညူးသကဲ့သို့ ခပ်ငေါက်ငေါက်ကလေး မေးမြန်းခြင်း ပြုလိုက်သည်။

"ကြားသားပဲဗျ"

သူကတော့ မထုံတက်သေး ပြန်ပြောသည်။

"ခင်ဗျား ဒီမှာထိုင်နေတုန်း မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောကျ်ားနှစ်ယောက်ဖြတ်သွားတာ မတွေ့လိုက်မိဘူးလား ဟင်"

ရဲအရာရှိသည် သူ၏ဝတ္တရားကို ထမ်းဆောင်ခြင်း ပြုလာသည်။

"မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်တဲ့လား"

ကဗျာဆရာက ကောင်းစွာသဲကွဲခြင်း မရှိလှသကဲ့သို့ သေချာသည်ထက် သေချာအောင် ပြန်၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။

ရဲအရာရှိသည် သက်ပြင်းကို ချလိုက်၏။ ရဲသားနှစ်ယောက်တို့ကလည်း ကဗျာဆရာကို ထူးဆန်းလှသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။

"မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မေးနေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ယောက်ျားနှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို မေးနေတာ"

စိတ်တိုတောင်းလာဟန်ရှိသော ရဲအရာရှိက ခပ်ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကလေး အော်ဟစ်ရှင်းပြလေ၏။

"ခင်ဗျားမေးနေတဲ့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကိုတော့ ဒီအနားတစ်ဝိုက်မှာ မတွေ့မိလိုက်ပါကလားခင်ဗျာ"

ကဗျာဆရာသည် ရဲအရာရှိ အလိုရှိနေသော မေးခွန်း၏ အဖြေကို တိတိကျကျ ဖြေဆိုခြင်းပြုလိုက်သည်။ ထိုသို့ ဖြေဆိုလိုက်သည့်အတွက် သူ၏ အဖြေကိုလည်း မှန်ကန်ကြောင်း ကဗျာဆရာသည် ကောင်းစွာ စိတ်ချယုံကြည်ခြင်း ရှိပေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် မိန်းမတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့မြင်လိုက်ရလျက် ရဲအရာရှိမေးမြန်းသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက်တို့ကို တကယ်ပင် မမြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

"ခပ်ကြောင်ကြောင် သတ္တဝါတစ်ကောင်နဲ့ တူပါတယ်ဆရာ"

ဟု ရဲသားတစ်ယောက်က ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် မှတ်ချက်ချ ပြောလိုက်လေသည်။

"ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကမ်းနားဘက်ကို လိုက်ကြည့်လိုက်ဦးမှ

ပဲဟော့"

ထိုသို့ပြောဆိုကာ ရဲအရာရှိသည် လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ဆီမှ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ဆင်းသွားသည်။ လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးကို ၎င်း၏ ယောက္ခမသေဆုံး၍ အမွေရထားလိုက်သူပမာ စိတ်အေး လက်အေးမှီကာ စက်တော်ခေါ်နေပြန်သော အမည်မသိ လူ တစ်ယောက်ကို ရဲသားနှစ်ဦးတို့သည် အလွန်ထူးဆန်း အံ့သြဖွယ်ရာကောင်းလှသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လှည့်ကြည့်၊ လှည့်ကြည့်နှင့် ၎င်းတို့၏ အထက်အရာရှိနောက်သို့ လိုက်ပါ၍ သွားကြလေသည်။

(၇)

ဗန္ဓုလပန်းခြံရှေ့မှ ဝိုင်ယာလက်ကားသည် ကမ်းနားလမ်းဘက်ဆီသို့ ဂူးခနဲ မောင်းထွက်သွားတော့မှပင် ပြည်ထောင်စု သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်၏ အမြင့်မားဆုံးဖြစ်သော ကျောက်တိုင်ကြီးကို ၎င်း၏ ခိုလှုံရာစခန်းအဖြစ်ဖြင့် အရေးပေါ် အသုံးပြုနေရသော မိန်းမပျိုသည် သက်မကြီးကို ချလိုက်နိုင်လေသည်။ အသက်ကိုလည်း မှန်မှန်ကလေး ပြန်ရှူနိုင်လာပုံ ရလေသည်။

သို့ရာတွင် မိန်းမပျိုသည် ၎င်း၏ ပုန်းအောင်းရာ ကျောက်တိုင်ဆီးမှ ရုတ်တရက် ပြန်မထွက်ဝံ့သေးသကဲ့သို့ ဟိုဟိုသည်သည် လှမ်း၍ အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသည်။

ဗန္ဓုလပန်းခြံအတွင်းနှင့် အနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင်မူကား အသက်ရှိ လှုပ်ရှားနိုင်သော သတ္တဝါတစ်ကောင်တလေမျှကိုတော့ မတွေ့ရသေးချေ။ ထိုပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်တွင် အအေးဓာတ်သည် လွန်ကဲကာ နှင်းများသည် တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေတုန်းသာလျှင် ဖြစ်လေ၏။

မိန်းမပျိုသည် တရားလွှတ်တော်ချုပ် အဆောက်အအုံကို လှမ်း၍

ကြည့်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ၎င်းဒုက္ခကို အကူအညီပေးကမ်းခြင်း ပြုနိုင်ဟန် မရှိသောကြောင့် တရားမင်းများရုံးစိုက်ရာ အဆောက်အအုံသည် နှင်းထုကြီး၏ နောက်ကွယ်၌ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ဒုက္ခိတနှင့်တူသော မိန်းမပျိုသည် ဆူးလေစေတီတော်ကြီးကို လှမ်း၍ ဖူးမြော်ခြင်း ပြုလိုက်မိပြန်သည်။ နှင်းထုကြီး အကြားတွင် ခံနေသောကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲ ဖူးမြော်ခွင့် မရရှာချေ။

စေတီတော်တွင် ပူဇော်ထားသော လျှပ်စစ်မီးရောင်ကိုသာ တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသော နှင်းများအကြားမှ ခပ်ရေးရေးသာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် အဘယ်ကြမ္မာလေက တိုက်ခတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ လွင့်စဉ်လာရသနည်း။ သူမသည် အဘယ်အရပ်ကလာ၍ အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်နည်း။

ကျောက်တိုင်၏ တစ်ဖက်သောအကွယ်မှ မိန်းမပျိုသည် ၎င်း၏ သားအန္တရာယ်များ ရှင်းလင်းသွားလောက်ပြီဟု တွက်ချက်ကာ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာလေသည်။

သူမသည် ကျောက်တိုင်ထက်မှ ဆင်းကာ ဗန္ဓုလပန်းခြံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားတော့မည်ဟု ကြံရွယ် စဉ်းစားပြီးခါမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ရုတ်တရက် သတိရလာသကဲ့သို့ ခြေလှမ်းများကို တုံ့ထားလိုက်ရ၏။

၎င်းကဲ့သို့ ဤလွတ်လပ်ရေး မည်သော ကျောက်တိုင်ကြီးကို ပင် ခိုလှုံခြင်းပြုရာ အရပ်ဒေသအဖြစ်ဖြင့် အသုံးချနေရသော ကျောက်တိုင်တစ်ဖက်မှ ထိုလူတစ်ယောက်ကို သတိရလာသည်။

သို့ရာတွင် ထိုလူသည် အဘယ်သူနည်း။ ထိုသူသည် အဘယ်အရပ်ကလာ၍ အဘယ်အရပ်သို့ သွားနေသူနည်း။ ထိုသူ၏ အမည်

သညာသည် အဘယ်သို့ ခေါ်သနည်း။ သူသည် အဘယ်အလုပ်အကိုင် လုပ်ကိုင်သူဖြစ်သနည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုသူသည် ၎င်းကဲ့သို့ ဤလွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးကို လာရောက်ခိုလှုံခြင်း ပြုနေရသော ဘဝတူ လူ ဘန်းစား တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုမျှသာလျှင် မဟုတ်သေး၊ ထိုသူ၏ ခြေသလုံးကိုပင် ၎င်းသည် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးရလွှား ရစဉ် မမြင်မကန်းနှင့် တက်နင်းခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလော။

လူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ထိုကဲ့သို့ ကျူးလွန်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် ၎င်းကိုယ်တိုင် တောင်းပန်ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ရသေးချေ။ ထိုမျှသာလျှင် လည်း မဟုတ်သေး။ ထိုသူသည် ၎င်း၏ အန္တရာယ်ကိုလည်း ခုခံ ကာကွယ်ခဲ့လေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော လူတစ်ယောက်ကို မိန်းမပျိုသည် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းနှင့် သည်အတိုင်းပင် ထားခဲ့ခြင်းငှာ အားခွန်ဗလမရှိချေ။

မိန်းမပျိုသည် ကျောက်တိုင်တစ်ဖက်သို့ လှည့်၍ လာသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူတစ်ယောက်ကတော့မူ လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင် ကြီးကို ခြေပစ်လက်ပစ်မှီကာ မှိန်းစက်နေတုန်းဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ အဆုံး အစမရှိသော ကဗျာကိုလည်း တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုနေတုန်း ဖြစ်သည်။

မိန်းမပျိုသည် ထိုကဗျာဆရာကို အတန်ကြာမျှ ငေးစိုက်၍ ကြည့် နေမိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူတစ်ယောက်ကတော့မူ လူ့လောကကြီး တစ်ခုလုံး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆိုသောအနေဖြင့် မျက်လုံးများကိုပင် မဖွင့် တော့ချေ။

မိန်းမပျိုသည် ထိုလူ၏ ရိုးသားကြည်လင်ခြင်းရှိသော မျက်နှာ နှင့် သန်မာထွားကျိုင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တို့ကို အတန်ကြာမျှ ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေသည်။ ထိုသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိပြီးမှ...

"ဒီမယ်ရှင့်... ဒီမယ်"

ဟု အသံပြုလိုက်သည်။

ကဗျာဆရာ လန့်၍ နိုးလာသည်။ ထို့နောက်... သူ၏မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ကာ မိန်းမပျိုကို မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

"ဒီမယ်ရှင့်... ဒီမယ်"

မိန်းမပျိုသည် ထိုသူကို ကောင်းစွာ သတိရသေးသည် ထင်သောကြောင့် ထပ်၍ အသံပြုနေသည်။

ကဗျာဆရာသည် ထိုမိန်းမပျိုကို ကောင်းစွာ သတိရလာဟန်ရှိသည်။ ခပ်စောစောက ၎င်း၏ ခြေသလုံးကို တက်နင်းသွားသော သတ္တဝါမကလေးတစ်ကောင် မဟုတ်သလော။ ထို့ကြောင့် နောက် တစ်ကြိမ် ခြေသလုံး အနင်းခံရမည့်အရေးကို လက်မြန်ခြေမြန် ရှောင်ကွင်းခြင်းပြုရန်အတွက် သူသည် ကတိုက်ကရိုက် ထရပ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် မိန်းမပျိုကို ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်၏အမူအရာဖြင့် ငေးမောကြည့်ရှုနေပြန်သည်။

မိန်းမပျိုသည် အလွန်တရာ ကျေးဇူးတင်ရှိသည့်အကြောင်းကို ပြောဆိုခြင်း ပြုလိုလှသော်လည်း နှုတ်ဖြင့် မပြောဆိုနိုင်သေးဘဲ အပြုံးဖြင့် နိဒါန်းပျိုး ပြောဆိုလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူသည် အပြုံးဖြင့် ပို့ဆောင်လိုက်သော မိန်းမပျို၏ ဆိုလိုချက်ကို အဓိပ္ပာယ် မဖမ်းယူတတ်သကဲ့သို့ ငေးမောကြည့်ရှုမြဲ ကြည့်ရှုနေသည်။

မိန်းမပျိုသည် ထပ်၍ ပြုံးလေသည်။ သည်တော့မှပင် ကဗျာဆရာသည် ပျောက်နေသော ကာရန်ကို ပြန်တွေ့သကဲ့သို့ ပြန်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ အပြုံးသည် ကြည့်ရှု၍ များစွာ မကောင်းလှချေ။ လှပခြင်းမရှိသော အပြုံးဖြစ်လေသည်။

မိန်းမပျိုသည် ကရုဏာမကင်းလှသော အပြုံးဖြင့် ၎င်း၏ ကျေးဇူးရှင်ကို ငေးမောကြည့်နေသည်။ ထိုသို့ ကြည့်နေစဉ် သူမ၏

ချက်လုံးအိမ်တွင် ပုလဲကလေးများ ဥလာကြသည်။

ဘွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီး၏ ခြေရင်းတွင် အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာနှင့် ကင်ပွန်းမတပ်ရသေးသော မိန်းမပျိုတို့သည် ကြမ္မာလေ၏ တိုက်ခတ်ပို့ဆောင်မှုကြောင့် လာရောက်ဆုံစည်းကြရလေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက မသိကြချေ။ ဘဝချင်းအားဖြင့်တော့ကား သိနေကြပေပြီ။

ကဗျာဆရာသည် မိန်းမပျိုကို တဖြည်းဖြည်း ကျောခိုင်းလိုက်လေသည်။ မိမိကိုယ်ကိုယ်မှ ကယ်တင်ခြင်း မပြုနိုင်သေးသော လူတစ်ယောက်သည် သူတစ်ပါး၏ ဝန်ကို အဘယ်သို့ထမ်းဆောင်ခြင်းပြု၍ ဖြစ်မည်နည်း။

ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်ထမ်း၍ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားရဦးမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ကဗျာဆရာသည် ကျောက်တိုင်ထက်မှ တစ်လှမ်းချင်း လေးလေးကန်ကန်ဆင်း၍ သွားလေသည်။ မိန်းမပျိုကို ပြန်လှည့်ကြည့်ဖော်မျှပင် မရတော့ချေ။

မျက်ရည်စကလေးများ အကြားမှ ၎င်းကို ကျောခိုင်း၍ ဆင်းသွားသော ကဗျာဆရာကို မိန်းမပျိုသည် အတန်ကြာမျှ ငေးမော၍ ကြည့်ရှုနေသည်။

ထိုသူ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်ရှိသွားတော့မှ ရုတ်တရက် သတိဝင်လာသကဲ့သို့ မိန်းမပျိုသည် ကဗျာဆရာနောက်သို့ အပြေးကလေး ဆင်းလိုက်သွားသည်။

ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ နောက်ပါးမှ အပြေးကလေးလိုက်လာသော ခြေသံများကိုတော့ ကြားတန်ကောင်းပေသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် ဥပေက္ခာတရားကို စိုးပိုင်ခြင်းပြုနိုင်သော

ယောဂီကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ ပြန်လှည့်၍ပင် မကြည့်ချေ။ သူ့ဝန်ကို ထမ်း၍ သူ့လမ်းကိုသာ သွားနေသည်။

နောက်မှ မီလိုက်လာသော မိန်းမပျိုသည်....

"ဒီမယ်ရှင့်... ဒီမယ်"

ဟု အသံပြုရင်း ကဗျာဆရာ၏ ပခုံးကို ရဲရဲတင်းနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ကိုင်ကာ ဆွဲ၍ လှည့်လိုက်သည်။ သူ၏ ဝန်ကို အောက်သို့ ခေတ္တချ လိုက်ရပြန်ရင်း ကဗျာဆရာသည် ညအပျိုကို လှည့်၍ ကြည့်ရလေသည်။

"ရှင့်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သတဲ့လဲ ဟင်"

မိန်းမပျိုသည် ကဗျာဆရာကို ရင်းနှီးလိုသောလေသံဖြင့် မေးမြန်း လိုက်သည်။

ကဗျာဆရာသည် အလွန်တရာ ခက်ခဲလှသော အမေးပုစ္ဆာတစ်ခု နှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်းပြုနေရသည့်အလား ဦးခေါင်းကို ကုတ်၍ အဖြေကို စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။

နောက်ဆုံး၌ မိန်းမပျို၏ အမေးပုစ္ဆာကို မည်ကဲ့သို့ အဖြေပေးရန် မရှိသောကြောင့်...

"ကျုပ်မှာ နာမည်ကလေး တစ်လုံးတောင်မှ မရှိတော့ပါ ဘူးဗျာ"

ဟု ဝန်ခံပြောဆိုလိုက်သည်။

"ဟင် ရှင့်မှာ နာမည်တောင် မရှိဘူးတဲ့လား"

မိန်းမပျိုက အလန့်တကြားနှင့် စိုးရိမ်မကင်းပြန်၍ မေးလိုက်၏။

ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ဦးခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြခြင်းပြုလိုက် သည်။ ထိုကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ ပါးစပ်ကိုပင် အသုံးမပြုတော့ဘဲ ဦးခေါင်းကိုသာ အသုံးပြုလိုက်စဉ် မလှမ်းမကမ်းရှိ တရားလွှတ်တော် ချုပ် အဆောက်အအုံ ထက်ဆီမှ နာရီကြီးသည် တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက်

ဆိုသလို ငါးချက်တိတိ ထိုးလိုက်လေသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ဗန္ဓုလပန်းခြံတစ်ဝိုက်တွင် တရားသွတ်တော်ချုပ် အဆောက်အအုံထက်ဆီမှ နာရီထိုးသံကြောင့် ရတ်ဘရက် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေသည်။

ရန်ကုန် မြစ်ပြင်ဘက်ဆီမှ ဆူးလေလမ်းမကြီးအတိုင်း ရတ်ဘရက် လေသည် ဖော့ယမ်း၍ တိုက်ခတ်လာလေသည်။ ခပ်စောစောက မဟာဗန္ဓုလလမ်းမကြီးနှင့် ဆူးလေလမ်းမကြီးတို့၏ ကြက်ခြေခတ်ပေါ်တွင် ဥပေက္ခာပြုကာ စံပယ်တော်မူလျက်ရှိသော စေတီတော်ကြီးမှ ဆည်းလည်းသံများသည် ဆူဆူညံညံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ဆည်းလည်းသံများနှင့် မရှေးမနှောင်း ဥပသကာတို့၏ သတိပေးထိုးနှက်သော ခေါင်းလောင်းသံများသည်လည်း နားကွဲလုမတတ်ပင် ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

ယင်းသို့ နာရီသံ၊ ဆည်းလည်းသံနှင့် ခေါင်းလောင်းသံများကြောင့် မြို့တော်၏ ကျက်သရေဆောင် အဆောက်အအုံထက်တွင် အသိုက်အမြုံများ ဆောက်လုပ်ကာ နေထိုင်လျက် ရှိကြသော၊ များပြားလှသော ခိုအုပ်ကြီးသည် လန့်ဖျပ်ကာ ရတ်တရက်ထ၍ ပျံသန်းကြလေသည်။

ယင်းသို့ ခိုအုပ်ကြီးတစ်အုပ်လုံး အလန့်တကြား ပျံသန်းသွားသော အရှေ့ဘက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဘက်ဆီ၌ ကြီးမားလှသော ပတ္တမြားလုံးကြီးတစ်လုံးသည် အမှောင်ထုကြီးအတွင်းမှ ရုန်းကန်ဖယ်ထွက်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်လေသည်တကား။

❖

မုန်တိုင်းကြားမှ သစ်တစ်ရွက်

(၁)

နေထွက်ပြူ၍လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်နှင့် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်မောကျနေဟန်ရှိသော ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် လူးလွန့်လှုပ်ရှားစ ပြုလာသည်။

တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသော နှင်းများလည်း တဖြည်းဖြည်းပါးကာ ကျီးငှက်များ တအားအားနှင့် အော်မြည်ပျံသန်းသော အချိန်တွင် မြို့တော်၏ လမ်းမကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့၌ အသွားအလာများဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်စပြုလာသည်။

အမျိုးမျိုး အစားစားသော ယာဉ်တို့သည် လမ်းမကြီးပေါ်၌ ပျားပန်းခပ်မျှ ပြေးလွှားကြလေပြီ။ လမ်းဘေးစင်္ကြံများ တစ်လျှောက်တွင်လည်း သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် တိုးဝှေ့ပြေးလွှားနေသော လူများဖြင့် ပွတ်သိပ်ကျပ်ခဲလျက် ရှိနေပေသည်။

သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရှောင်ကွင်းခြင်း မပြုနိုင်အောင် တိုးကာဝှေ့ကာနှင့် အလုအယက်ပြေးလွှား နေကြပေသည်။

တစ်ထွာမျှသာလျှင်ရှိသော ဝမ်းဗိုက်ကို ပညာရှိသော ရှေးလူဟောင်းတို့က မဟာသမုဒ္ဒရာဟူ၍ တင်စားခေါ်ဝေါ်ခြင်း ပြုခဲ့ကြလေသည်တကား။

မြစ်ကြီးငါးသွယ်နှင့် မြစ်ငယ်ငါးရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာအတွင်းသို့ မပြတ်စီးဝင်လျက် ရှိကြပေသည်။ သို့ရာတွင် မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အဘယ်သောအခါမျှ ပြည့်လျှံသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ချေ။

ထို့အတူ လူတို့သည် အဘယ်ကဲ့သို့ ရှာကြံလုပ်ကိုင်ကြသည်ဖြစ်စေ၊ နေထွက်မှ နေဝင့်ကာ မိုးစုပ်စုပ်ကန်းသည်အထိ မရပ်မနားပြေးလွှားလုပ်ကိုင်ခြင်း ပြုကြသည်ဖြစ်စေ ထမင်း မဝကြချေ။

ရှေးလူဟောင်းတို့သည် လူသားတို့၏ လုံခြုံမှုမရှိသော ဘဝကိုငင်းတို့၏ အတွေ့အကြုံများမှ နှောင်းလူတို့အတွက် သတိပေးထားခဲ့ကြခြင်းနှင့်သာ တူပေသည်။

ဆူးလေလမ်းမကြီး၏ လက်ယာစကြံအတိုင်း တလှုပ်လှုပ်လျှောက်လာသော အမည်မရှိကဗျာဆရာသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းမကြီးနှင့် ဆူးလေလမ်းမကြီးတို့၏ ထောင့်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

လမ်းမကြီးပေါ်၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ပင် တိုးဝှေ့ကျပ်ခဲနေသောမော်တော်ကားများကို သူသည် ငေးမောကြည့်ရှုနေစဉ် ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် သူ့ထက်ငါ အလုအယက်တိုးဝှေ့နေကြသော လူအုပ်ကြီးတစ်အုပ်က အတင်းအဓမ္မ တိုးဝှေ့နေကြသဖြင့် ကဗျာဆရာသည် လမ်းဘေးသို့ လွင့်စဉ်၍ သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် စိတ်တိုခြင်းမရှိ၊ သူသည် သူ၏ ကိုယ်ကိုပင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အတ္တကြီးမားသော အဘယ်သတ္တဝါသည် မိမိကိုယ်ကို ပြန်လှန်ရယ်မောခြင်း ပြုနိုင်သနည်း။ သူတစ်ပါး၏ ရယ်မောခံရခြင်းကိုပင်လျှင်လူသည် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်တတ်သည် မဟုတ်သလော။

အမည်မရှိ ကဗျာဆရာသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းမကြီး၏ လက်ယာဘက်စင်္ကြံအတိုင်း လူများကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကွင်းကာ ဆူးလေလမ်းမကြီးကို ကျောခိုင်း၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ပန်းဆိုးတန်းသို့ မရောက်မီ သူသည် ရုပ်ရှင်ရုံ ခြောက်ရုံတိတိမျှ ဖြတ်သန်းလာရလေသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံများအောက်တွင် ကြော်ငြာပြသထားသော ပိုစတာကြီးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သူသည် ကြည့်ရှုခြင်းပြုခဲ့လေသည်။

ပန်းဆိုးတန်းလမ်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးဘက်သို့ ကတိုက်ကရိုက် ဖြတ်ကူးခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ဘူတာရုံအဝင် စင်္ကြံပေါ်တွင် ရပ်ကာ သူသည် နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်၍ ကြည့်ရှုလိုက်ပြန်၏။

ရွှံ့နွံဗွက်အိုင်များထဲတွင် တောင်သူလယ်သမားများ ကုန်းရုန်းလုပ်ကိုင်၍ ရှာဖွေပေးထားသော ငွေကြေးများဖြင့် အားနာရကောင်းမှန်း မသိဘဲ သူ့ထက်ငါ အလုအယက်နှင့် အပြိုင်အဆိုင်ဖိမ်ယူ စီးနင်းနေကြသောဇိမ်ခံကားကြီးများသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်တွင် မျက်စိနောက်လောက်အောင် စုန်ဆန်ပြေးလွှားနေကြလေသည်တကား။

(၂)

အမည်မရှိ ကဗျာဆရာသည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီး၏ ခုံးကျော်တံတားကို တလှုပ်လှုပ်နှင့် တက်လာသည်။

ထိုသို့ တက်လာရစဉ်...

"ဟင်... နာမည်တောင် မရှိဘူးတဲ့လား"

ဟူ၍ အလန့်တကြားနှင့် စိုးရိမ်မကင်း မေးမြန်းခြင်းပြုခဲ့သော

အမည်မသိ မိန်းမပျို၏ အသံကလေးကို ကြားယောင်သလိုလို ရှိလာ၏။

သို့ရာတွင် ထိုအာရုံကို သူသည် ရက်ရက်စက်စက်ပင် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏အကြောင်းကို သူသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တောင်နှင့် မြောက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အရှေ့နှင့် အနောက်တို့သည်လည်းကောင်း ဘယ်တော့မျှမတွေ့ကြ၊ မဆုံကြချေဟူ၍ သူသည် ကြားဖူးလေ၏။

ထို့အတူ ပြိုင်သောမျဉ်းနှစ်ကြောင်းတို့သည်လည်း စကြဝဠာအနန္တတို့၏ အစွန်းသို့သာလျှင် တိုင်လိမ့်မည်၊ ဘယ်တော့မှ တွေ့ဆုံခြင်း ရှိနိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ် ဟူ၍လည်း ကျောင်းသင်ခန်းစာများ၌ သူသည် မတောက်တခေါက် သင်ကြားခဲ့ဖူးလေသည်။

သို့ရာတွင် ပြိုင်နေကြသော မီးရထားသံလမ်းများကို တွေ့ရ၊ မြင်ရသောအခါတိုင်း ကဗျာဆရာသည် ခုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်တွင် ရပ်ကာ ဖွတ်မေ့၊ ပုတတ်မေ့ ငေးစိုက်ကြည့်ရှုနေလေ့ရှိသည်။

သူကြည့်ရှုနေသော သံလမ်းများပေါ်တွင် လိမ့်ကာ မီးရထားသည် တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ထွက်ခွာလျက်ရှိနေကြသကဲ့သို့ တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း ဝင်လျက်ရှိကြလေသည်။

ပြိုင်နေသော မီးရထားသံလမ်းများသည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ အကြောင်းကြောင်း ခွဲကာ ဖြာထွက်နေကြသည်။ မီးရထားများသည် ဥဩဆွဲကာ၊ မီးခိုးများထုတ်ကာ တဂျုန်းဂျုန်းနှင့် တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း ရန်ကုန် ဘူတာကြီးသို့ စွန့်ခွာထွက်ပြေးနေကြ၏။

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ ဤဘူတာကြီးသို့ စက်ရှိန်ကို သတ်ကာ တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း ဆိုသလို ငုပ်လျှိုးဝင်ရောက်လာကြရပေသည်။

အမည်မရှိသော ထိုကဗျာဆရာသည် အဘိဓမ္မာတစ်ရပ်ကို ထုတ်နုတ်ထုထောင်ခြင်းပြုရန်အမှုအတွက် ခုံးကျော်တံတားကြီး အပေါ်မှ အလုပ်များလှသော ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကို ခွာတ်ခွဲနေလေသလား။

တစ်ခါတစ်ရံ ကဗျာဆရာသည် နာရီဝက် သာသာခန့်မျှ ထိုကဲ့သို့ ဖွတ်မေ့၊ ပုတတ်မေ့ ရပ်ကြည့်နေတတ်လေသည်။ မီးရထားသံလမ်းများကို ရက်ရက်စက်စက် နင်းလိုမ့်သွားနေသော မီးရထားသံဘီးကြီးများကို ငေးစိုက်ကြည့်ရှုရင်း သူသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထလာတတ်လေ၏။

(၃)

မီးရထားခုံးကျော်တံတားကြီးထက်တွင် ညောင်းညာလာသော အခါများ၌ ကဗျာဆရာသည် ၎င်းမိခင် မုဆိုးမကြီးကို သတိရလာတတ်လေ၏။

သူသည် သူ၏ မိခင်ထံသို့ သုံးရက်တစ်ကြိမ် တစ်ခေါက် သို့မဟုတ် လေးရက်တစ်ကြိမ် တစ်ခေါက်လောက်သာ ရောက်လာတတ်လေ၏။ မွေးသမိခင်ကြီး တစ်ယောက်လုံးကို သူသည် ဂရုမစိုက်နိုင်၍တော့ကား မဟုတ်ချေ။

ဂရုမစိုက်နိုင်၍မျှသာ ဖြစ်လေ၏။ ဟုတ်သည်။ သူသည် သူ၏ ကိုယ်ကိုယ်မှ ထမင်းနပ်မှန်အောင် ကျွေးမွေးနိုင်သူတစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ချေ။သူ၏ ကျောတစ်ခင်းစာ နေရာထိုင်ခင်းမျှအတွက်ပင် ဘုံဗိမာန်ဆောက်လုပ်နိုင်သူလည်း မဟုတ်ချေ။

ခြေသလုံးကို အိမ်တိုင်ထူထားရသော သတ္တဝါကောင်မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် မိုးရွာသွန်းသော ကာလများ၌ သူ၏ အတ္တဘောသည် စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလျက် နေပွင့်သော ရာသီများ၌ ခြောက်သွေ့ခြင်း ရှိရ

ပေသည်။

အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် မုန်တိုင်းအကြား၌ လွင့်ပါနေရသော သစ်ရွက်တစ်ရွက်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။ မည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ့ကို ဝမ်းဗိုက်တွင် ဝန်လေးပင်ပန်းခြင်းကြီးစွာလွယ်၍ သက်စွန့်ဆံဖျား မွေးထုတ်ကာ လူဖြစ်စေခဲ့သော ထိုမိန်းမကြီးကိုတော့ သူသည် သံယောဇဉ်ကြီးမား ငြိတွယ်လျက် ရှိလေသည်။

ထိုမိန်းမကြီးတစ်ဦးကလွဲ၍ သတ္တလောကကြီးတစ်ခုလုံးတွင် သူ့အဖို့ ခင်တွယ်စရာဆို၍ ဘာမျှမရှိတော့ချေ။ ကဗျာဆရာသည် သူ၏ ကိုယ်ကိုပင်လျှင် များစွာအလေးထားခြင်း ပြုသော လူတစ်ယောက်ကား မဟုတ်တော့ချေ။

ထိုအဒေါ်ကြီးသည် တော်တော်ကလေး မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည်။ လူကြီးရောဂါပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်၏ဝေဒနာလည်း ပါရှိလိမ့်မည်ထင်သည်။

လင်သေဆုံးပြီးနောက် သားအကြီးဆုံးဖြစ်သူ၏ နေအိမ်တွင် ညိုးညိုးငယ်ငယ်နှင့် မှီခိုကပ်ရပ်နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။ သမီးအလတ်ကိုလည်း ဘာမျှ အားကိုးအားထား မပြုနိုင်ချေ။

လင်သားကို များစွာကြောက်ရွံ့ရသော မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ အငယ်ဆုံးသားကိုလည်း လင်သေဆုံးပြီးကတည်းက ကျောင်းမှ တစ်ပိုင်းတန်းလန်းနှင့် ထုတ်ထားခဲ့ရသည်။

သားကြီးနှင့် သမီးအလတ်တို့က ဘာတာဝန်မျှပင် မယူကြချေ။ ၎င်းတို့ထံတွင် ကပ်ရပ်နေထိုင်ရမည့် အရေးကိုပင် စိုးရိမ်သကဲ့သို့ ထိုသူငယ်အား တင်းတင်းမာမာနှင့် ခက်ခက်ထန်ထန် ဆက်ဆံခြင်းပြုလေ့ရှိကြသည်။

မီးရထားသံလမ်းများကို ဖွတ်မေ့၊ ပုတတ်မေ့ ငေးစိုက်ကြည့်ရှု

နေရာမှ ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏မိခင်ကြီးကို သတိရလာသည်။

ထိုအမေကြီးထံသို့ မရောက်သည်မှာ တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်ခန့်မျှပင် ကြာမြင့်သွားလေပြီ။ ထိုအမေကြီးသည် အဘယ်သို့များနေလေသနည်း။ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကကော အဘယ်သို့ရှိနေသနည်း။

"အမေ... အမေ"

ကဗျာဆရာသည် မိမိ၏မိခင်ကို တမ်းတ ခေါ်ဝေါ်လိုက်မိသည်။ အမေလုပ်သူကို အလွန်တရာ တွေ့ချင်၊ မြင်ချင် လာသည်။

အမေ့ကို တွေ့ချင်လျှင် အမေမှီခိုကပ်ရပ်နေထိုင်ခြင်း ပြုရသောကန်တော်ကလေးဘက်ရှိ ၎င်းအစ်ကိုကြီးလုပ်သူ၏ နေအိမ်သို့ သူသည်သွားရောက်ရပေလိမ့်မည်။

တတ်နိုင်လျှင် ကဗျာဆရာသည် သူ၏ အစ်ကိုကြီးအိမ်သို့ မသွားချင်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို အလွန်တရာ အထင်အမြင်သေး၍ နှိမ်နှိမ်နင်းနင်း ပြောဆိုတတ်သော ထိုသတ္တဝါ၏ အိမ်ရိပ်ကိုမျှပင် မနင်းလိုချေ။

၎င်းအပြင် သူ၏ မရီးသည်လည်း အလွန်တရာ ခနိုးခနဲ့ ပြောဆိုတတ်လေ၏။

သို့ရာတွင် အမေ့ကို လက်ခံကျွေးမွေးထားသော အစ်ကိုနှင့် မရီးလုပ်သူတို့၏ အိမ်သို့မှမသွားလျှင် ကဗျာဆရာသည် အမေ့ကို တွေ့ဆုံနိုင်ရန် အခြားနည်း မရှိချေ။

ကန်တော်ကလေးရပ်ကွက်ရှိ ပျဉ်ထောင် ပျဉ်ခင်း အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှေ့တွင် ကဗျာဆရာသည် အတန်ကြာမျှငိုင်ကာ ရပ်ရင်း တွေနေသည်။

အမေ့ကိုတွေ့ရန် အစ်ကိုလုပ်သူ၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်နေပြီးခါမှပင် သူသည် အဘယ်ကြောင့် တွေဝေနေရသနည်း။

"မင်းလို စာရေးဆရာယောင်ယောင်နဲ့ ဘယ်လိုမှ အသုံးချ

မရတဲ့ အကောင်တစ်ယောက်အတွက် ငါတော့ ရှက်ပါရဲ့ကွာ"

နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် အမေ့ကိုတွေ့ရန် လာစဉ်က အစ်ကိုကြီး လုပ်သူက ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းပြုခဲ့သည်။

ကဗျာဆရာသည် အစ်ကိုကြီးပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဤသို့ ညီငယ် လုပ်သူကို ချိုးချိုးဖွဲ့ဖွဲ့ နှိမ်နှိမ်နင်းနင်း ပြောဆိုခြင်း ခံလိုက်ရသည့်အတွက် တော်တော်ကြီး အခံရခက်လေသည်။

သို့ရာတွင် အမေလုပ်သူ၏ မျက်နှာကို ထောက်၍ သူသည် အံကြိတ်ကာ ခံခဲ့ရ၏။

တကယ်ဆိုတော့ မိမိကြမ္မာကို မိမိဘာသာ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်နိုင် နေပြီဖြစ်သော လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ လွတ်လပ်ခွင့်ကို အဘယ်သူ သည် စော်ကားပြောဆိုခွင့်ရှိသနည်း။

"ရှင့်ညီက လက်ပျဉ်းကြောတင်းအောင် လုပ်ကိုင်စားချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အလကားနေရင်းသက်သက် ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ အစားထဲကနဲ့ တူပါတယ်"

အစ်ကိုလုပ်သူ၏ စကားကို သံယောင်လိုက်၍ မရီးလုပ်သူက လည်း ထိုကဲ့သို့ နှိမ်နင်းပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်ပြန်သေးသည်။

ကဗျာဆရာသည် မျက်နှာပင် နီမြန်းလာခဲ့ရပေ၏။

"ဘာမှပြန်ပြောမနေပါနဲ့ သားရယ်၊ သည်းညည်းခံပါ ကွယ်"

ဟု မိခင်က ဆုံးမစကားပြောကြားခြင်းပြု၍သာလျှင် ကဗျာဆရာ သည် ၎င်း၏စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းထားနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဘာဖြစ်ဖြစ် အမေ့စကားကိုတော့ နားထောင်ရပေလိမ့်မည်။ အမေတိုင်းသည် သားတို့၏ အကျိုးစီးပွားကိုသာလျှင် အလိုရှိကြသည် မဟုတ်လော။

တကယ်ဆိုတော့ သူ့ကို များစွာအထင်သေးကာ နှိမ်နင်းပြောဆို ခြင်း ပြုလေ့ရှိသော အစ်ကိုနှင့် မရီးလုပ်သူတို့၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ပြီး ခါမှ အမည်မရှိ ကဗျာဆရာသည် ငိုင်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ ငိုင်နေရုံမျှနှင့် ကိစ္စက ပြီးစီးလိမ့်မည်တော့ ကား မဟုတ်ချေ။

အမေသည် အိမ်ထဲ၌ရှိလေသည်။ အမေ့ကို တွေ့မြင်ကြည့်ရှုခြင်း ပြုရန်အတွက် သူသည် အစ်ကိုနှင့် မရီးလုပ်သူတို့၏ အိမ်အတွင်းသို့ မဝင်၍ မဖြစ်ပေ။

ဘာပဲပြောပြော၊ ဘာပဲဆိုဆို သူသည် အမေ့ကို ကြည့်ရှုခြင်း ပြုရန်အတွက် ထိုနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရပေလိမ့်မည်။

အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် အိမ်အတွင်းသို့ မာန်တင်းကာ ဝင်ခဲ့၏။

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းဘက်တွင် လင်မယား နှစ်ယောက်တို့ကို မတွေ့ ရသဖြင့် သူသည် များစွာ စိတ်သက်သာရာ ရရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အမေ့ကို သူတို့လင်မယားက ဖြစ်သလိုထားပေးသော အိမ် အောက်ထပ် အခန်းတွင်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာမိခဲ့၏။

အခန်းတွင်းသို့ ဝင်မိလျှင်ပင် အမေ့ကို မတွေ့ရသေး၊ အမေ၏ ညည်းတွားသံကို ရှေးဦးစွာ ကြားရလေသည်။

"အမေ တော်တော် အနေရဆိုးသလားဟင်၊ အို... ကိုယ် တွေကလည်း ပူလို့ပါလား"

အိပ်ရာထက်တွင် ညည်းတွားနေသော အမေ၏ နဖူးပြင်ကို ကြင် ကြင်နာနာ ယုယုယယ စမ်းသပ်ရင်း သူသည် အလန့်တကြား မေးမြန်း ပြောဆိုလိုက်မိသည်။

"သား... သား... သား..."

အမေသည် ဝမ်းသာအားရခေါ်ကာ မျက်လုံးများ အတင်းဖြဲ၍ သားလုပ်သူကို ကြည့်ရှုခြင်း ပြုလေသည်။

"အမေ တော်တော်ပဲ အနေဆိုးနေသလားဟင်"

သားလုပ်သူ ကဗျာဆရာက ၎င်း၏ ပထမမေးခွန်းပင် ပြန်၍ မေးလေသည်။

အမေသည် ထိုမေးခွန်းကို ဖြေကြားခြင်း မပြုချေ။ သားလုပ်သူ၏ မျက်နှာကို မဝနိုင်သော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကြည့်ရင်း...

"ငါ့သား ညဘက် ဘယ်တွေများ လျှောက်အိပ်နေသလဲ ဟင်၊ ထမင်းကော မှန်မှန်မှ စားရရဲ့လားကွယ်"

ဟု ၎င်းသောကရောက်နေရသောအကြောင်းကိုသာ အရေးတကြီး မေးမြန်းလျက် ရှိလေသည်။

"ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်ပူမနေပါနဲ့ အမေ၊ အမေ့ကိုယ်ကိုသာ ကျန်းမာလာအောင် ဂရုစိုက်စေချင်ပါတယ်"

ကဗျာဆရာသည် သောကကြီးမားလှသော မိခင်လုပ်သူကို စောင်ခြုံပေးရင်း စိတ်ချမ်းသာမှုရှိအောင် ပြောဆိုလိုက်သည်။

အမေသည် ချောင်းတစ်ချက်မျှ ဟန့်လိုက်ပြီးနောက်...

"ဒီဘဝတော့ မင်းတို့ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမတစ်တွေ သေကွဲ မကွဲ ရှင်ကွဲ ကွဲကြတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်"

ဟု ပြောဆိုရင်း မျက်ရည်စက်လေးများ ထွက်လာလေသည်။

ထိုစကားကို ဘာမျှ ပြန်၍ဖြေဆိုစရာမရှိသဖြင့် သားလုပ်သူသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ကာ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလိုက်သည်။ တကယ်ဆိုတော့ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမများ ဆိုသည်မှာ ယခုခေတ်နှင့် မျက်မှောက်လူနေမှုစနစ်ကြီး အတွင်းဝယ် သွေးသားတော်စပ်မှုပေါ်တွင် အခြေမခံတော့ဘဲ စီးပွားရေး ဘဝအပေါ်တွင်သာလျှင် အခြေခံလေပြီ မဟုတ်

သလော။

အမေသည် အိပ်ရာထက်မှ အားထုတ်ကာ ထနေပြန်သဖြင့် သားလုပ်သူက ဖေးမထူထောင်ပေးလိုက်ရပြန်လေသည်။ သို့ရာတွင် လူမမာသည် ထိုမျှနှင့်လည်း ရပ်မနေသေးချေ။ ထိုင်နေရာမှ ထနေလိုက်ပြန်သည်။ အကြောင်းကို မသိသေးသော သားလုပ်သူက သူ့အမေ လဲပြိုကျမသွားစေရန်အတွက် ထူပေးရလေသည်။

"လာ... လာ... သား"

အမေကြီး ခေါ်ဆောင်ရာသို့ သားလုပ်သူသည် ဘေးမှတွဲကာ လိုက်ပါသွားရပြန်လေသည်။

လူမမာသည် သားငယ်ကို ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ လူမမာသည် ကြောင်အိမ်အနီးသို့ သားငယ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားပြန်လေသည်။

ကြောင်အိမ် အနီးသို့ ရောက်သောအခါ လူမမာသည် ကြောင်အိမ်ကို ဖွင့်လေသည်။ ထိုသို့ ကြောင်အိမ်ကို ဖွင့်ရင်း...

"ငါ့သား ပြန်များ လာကောင်းလာရင် စားရအောင်လို့ အမေ ညက သတ်သတ်ဖယ်ပြီး ချန်ထားတာကွဲ့"

ဟု ပြောဆိုကာ ဒန်အိုးအောက်တွင် ဝှက်၍ထားသော ထမင်းနှင့် ကြက်ပေါင်ကြော်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်...

"စားလိုက်ဦး သား၊ မြန်မြန်ကလေး စားနော်"

ဟု လှမ်းပေးရင်း ပြောဆိုလေသည်။

အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် ထမင်းနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ နာရီပေါင်း အတော်ကြာလေပြီ။

ထို့ကြောင့် မိခင်လုပ်သူက အန်၍ကျွေးသော ထမင်းနှင့် ကြက်ပေါင်ကြော်တို့ကို လှမ်း၍ အယူလိုက်တွင်...

"ဒီပေါက်လွတ်ပဲစား ဘယ်ကပြန်လာပြန်သလဲ"

ဟူ၍ ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလိုက်သော အစ်ကိုလုပ်သူ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကဗျာဆရာသည် အမေလှမ်းပေးနေသော ထမင်းပန်းကန် ကြက်သေါင်ကြော်တို့ကို လှမ်းမယူဖြစ်တော့ဘဲ ထမင်းစားခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်နေသော အစ်ကိုလုပ်သူကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

"အောင်မယ်... အမေကကော ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီကောင့်ကို ထမင်းခိုးကျွေးနေတယ်ပေါ့လေ"

ဟု အစ်ကိုလုပ်သူသည် အမေ့ကိုလှမ်း၍ အပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက်...

"ဟေ့ကောင်... မင်းကို ငါဘာပြောထားသလဲ၊ အလုပ်မလုပ်တဲ့အကောင် ငါ့အိမ်မှာ ထမင်းမစားရဘူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား"

ဟု ညီလုပ်သူကို မာန်မဲပြောဆိုလိုက်ပြန်လေသည်။

"အမေက ကျွေးလို့ပါဗျာ"

ကဗျာဆရာလုပ်သူက အစ်ကိုကိုမကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောသည်။

"အဆိပ်ပင်ရေလောင်း၊ အမေက ဒီအကျင့်မျိုးမလုပ်ပါနဲ့၊ လုပ်ကျွေးတော့ ကျွန်တော်က လုပ်ကျွေးနေတာပါ"

သားအကြီးလုပ်သူက ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုလိုက်သောအခါ အမေ၏ မျက်နှာသည် ညိုမည်း၍ သွားသည်။

"မင်းတို့ဟာ တစ်အူတည်းက ဆင်းလာကြတာတွေပါကွယ်"

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောလိုက်၏။

"ဒီမယ် အစ်ကို၊ အမေ့ကို ခင်ဗျား ဒီအထိတောင် ပြောစရာ

မလိုပါဘူးဗျ၊ ကျုပ်ကလည်း ဆာဆာနဲ့မို့ အမေကျွေးတာကို စားမိတော့မလို့ပါ"

ကဗျာဆရာသည် ဒေါသသံကလေးနှင့် ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက် အစ်ကိုလုပ်သူ၏ မိန်းမသည် လင်လုပ်သူ၏ နောက်ဘက်မှ ရှေ့တန်းသို့ တက်လာပြီးလျှင်...

"အမေက ကိုယ့်သားတော့ တယ်သဒ္ဒါပါလား၊ ဒီမှာ... ကျွန်မကတော့ ကျွန်မလင်လုပ်စာနဲ့ ကျလာရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မသဒ္ဒါဘူး"

ဟု ဒေါကလေး မောကလေးနှင့် ပြောဆိုပြီးနောက် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် လုပ်ကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

အမေ့ကိုပါ ၎င်း၏ လင်လုပ်စာကို မသဒ္ဒါဘူးဟု စိန်းစိန်း ကြည့်၍ ပြောဆိုသွားသော မရီးလုပ်သူကို ကဗျာဆရာသည် အံကိုခဲကာ ရူးစိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။

"ဘာလဲဟေ့၊ မင်းက ငါ့မိန်းမကို ဘယ်လိုကြည့်တာလဲ"

အစ်ကိုလုပ်သူက မယားထိတော့ ဓားကြည့်ဟုအနေနှင့် မာမာထန်ထန် ပြောဆိုလေသည်။

"ခင်ဗျားမိန်းမက ဘာအပေါက်ချိုးတာလဲဗျ၊ သူဘာပြောတယ်ဆိုတာ အမေ သဘောမပေါက်ပေမဲ့ ကျုပ် နားလည်တယ်ဗျ"

ကဗျာဆရာသည် ခပ်ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကလေး ပြန်ပြောလိုက်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲမှ အိမ်ရှေ့ခန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ထိုအိမ်၌ ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်သကဲ့သို့ အမေ့အခန်းအတွင်း၌ သူအမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားရှိဟန်တူသော ဖိုင်တွဲတစ်တွဲ

နှင့် စာအုပ်သုံးလေးအုပ်တို့ကို ကတိုက်ကရိုက် ဝင်ယူပြီးနောက် အိမ်အတွင်းမှ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထွက်၍လာခဲ့သည်။

"ကဗျာရှူး၊ စာရှူး၊ ကလေကဝ၊ လူ့ပေါက်ပန်း ထွီ"

အစ်ကိုလုပ်သူက အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။

ကဗျာဆရာသည် ချိုးချိုးဖွဲဖွဲ ပြောဆိုနေသော အစ်ကိုလုပ်သူကို ပင် မကြည့်တော့၊ အမေ့ကိုသာ သံယောဇဉ်မကင်းနိုင်၍ တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အမေ့မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံနေသည်။ အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် အမေ့ကို လျင်မြန်စွာ ကျောခိုင်းကာ အစ်ကိုလုပ်သူ၏ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းချလာခဲ့သည်။

ထိုအိမ်ဝင်စဉ်က သူသည် ငိုင်ခဲ့သလို အထွက်တွင်လည်း ငိုင်ကာ ရပ်နေပြန်သည်။ ထိုအခိုက် လေကဖွေ့ယမ်း၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သဖြင့် သူ့ရှေ့လမ်းမပေါ်မှ သစ်ရွက်ခြောက်ကလေး တစ်ရွက်သည် လွင့်ပါး၍ သွားလေသည်။

❖

တွယ်ရာမဲ့

(၁)

လေနှင့်အတူ ဖော့ယမ်းလွင့်ပါ၍သွားသော သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးကို ကဗျာဆရာသည် မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးမော၍ ကြည့်နေမိသည်။

ထိုသစ်ရွက်ခြောက်ကလေးသည် အဘယ်ဌာနီသို့ ဖော့ယမ်းလွင့်ပါသွားလေသနည်း။ သစ်ပင်ထက်မှ မြေကြီးပေါ်သို့ ကြွေလွင့်လာခဲ့ရသော ထိုရွက်ခြောက်သည် တွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ကံကြမ္မာကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ချေ။

မြေကြီးသြဇာသာ ဖြစ်ဖို့ရှိပေတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လေရူးသည် ဖော့ယမ်းတိုက်ခတ်တတ်လေသည်။ ထိုကာလများ၌ ထိုရွက်ခြောက်သည် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ တစ်နေရာမှ အခြားသောတစ်နေရာသို့ လေရူးဆောင်ယူခြင်း ပြုသည့်အတိုင်း မငြင်းသာ မဆန်သာ လိုက်ပါ

သွားရရှာလေသည်။ စိတ်ရှုံးပေါက်သလောက် ဇော့ယမ်းဆော့ကစားပြီးသောအခါ ကမ္ဘာမြေကြီး၏ တစ်နေရာ၌ လေရူးသည် ရွက်ခြောက်ကို ပစ်ချထားခဲ့ပေလိမ့်မည်။ မည်ကဲ့သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ရွက်ခြောက်သည် မြေကြီးသြဇာမျှသာ ဖြစ်လေသည်တကား။

လေနှင့်အတူ မြင့်လိုက် နိမ့်လိုက်နှင့် ဇော့ယမ်းလွင့်ပါ၍သွားသော ရွက်ခြောက်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ရှုနေရာမှ အမည်မရှိကဗျာဆရာသည် သက်ပြင်းကို ချလိုက်လေသည်။

သူရှုမြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို ကဗျာဆရာသည် အလေးအနက် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်နေပုံရလေသည်။ တကယ်တော့ တွယ်ရာမဲ့နေသော ရွက်ခြောက်သည် လေပြုသမျှကို ခံနေရသည်ပင် မဟုတ်သလော။

ထို့အတူ ကဗျာဆရာသည်လည်း ကြမ္မာလေဆောင်ပို့ရာသို့ ဇော့ယမ်းလွင့်ပါနေရပေသည်။

အထက်ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီးအတိုင်း သူသည် ရန်ကုန်ဘူတာရုံကြီးဘက်သို့ တလှုပ်လှုပ် လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ သူသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် ကြည့်ရှုခြင်းမပြုချေ။ စင်္ကြံလမ်းကြွေကိုချကာ ချည့်နဲ့ချင်သလို ရှိနေသော ဒူးများကို အနိုင်နိုင်သယ်ဆောင်ခြင်း ပြုနေရပေသည်။

မျက်စိများသည် ပြာဝေလျက် နားထဲမှ လေများသည် တဟူးဟူးထွက်နေပေသည်။ ကဗျာဆရာသည် သူ၏ရောဂါကို သိလေသည်။

ထိုရောဂါသည် ၉၆ ပါး အပြင်အပမှ ရောဂါတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ထိုရောဂါသည်လည်း လူ့အနွယ်ကြီးနှင့်အမျှ အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော ရောဂါတစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။

လူ့ဘောင်အတွင်း၌ ထမင်းဆာလောင် ဇော်မွတ်ခြင်း ရောဂါထက် အဘယ်ရောဂါသည် ဆိုးဝါးနိုင်မည်နည်း။

ထိုရောဂါကို ကဗျာဆရာသည် နာရီပေါင်း ခုနစ်ဆယ်ကျော်မျှ ခံနေခဲ့ရပြီးလေပြီ။ အစ်ကိုနှင့် မရီးလုပ်သူတို့ မသိရအောင် အမေလုပ်သူက ခိုးဝှက်ကျွေးမွေး၍ စားရတော့မည့်ဆဲဆဲ အချိန်တွင် သူသည် ထမင်းပန်းကန်ကို သည်အတိုင်း ကြည့်နေလိုက်ရသည်။

ထိုမျှသာမကသေး။ အစ်ကိုနှင့် မရီးတို့၏ မြည်တွန်ပြောဆိုခြင်းကိုလည်း ခံလိုက်ရသည်။ သူ့ကိုသာလျှင် မဟုတ်သေး။ သူ့အတွက်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း အမေ့ကို ပြောလိုက် ဆိုလိုက်ကြသေးသည်။

“စာရူး… ကဗျာရူး”

အစ်ကိုလုပ်သူက သူ အင်မတန်မြတ်နိုးလှသော အလုပ်ကို ပက်ပက်စက်စက်ပင် ပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်သေးသည်။

ကဗျာဆရာသည် ခံပြင်းမိလေသည်။ သို့ရာတွင် ခံပြင်းရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ လေဆော့တိုင်း ခံနေရသော သစ်ရွက်ခြောက်နှင့် ဘယ်လိုမျှ ခြားနားခြင်းမရှိလှသော သူ၏ဘဝက သူ၏အသိကို အဆုံးအဖြတ်ပေးထားလေပြီ မဟုတ်သလော။

ဘူတာရုံဘေးတွင် အလုပ်သမားများနှင့် အောက်တန်းစားများ စားသောက်ကြသော ထမင်းဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိလေသည်။

ဘူတာရုံ၏ တစ်ဖက်တောင်ပံတွင် တခမ်းတနား ထားရှိသော ဟိုတယ်နှင့်ကား မတူ။ စရိုက်ကြမ်းတမ်းသည်။ ညစ်ပတ်သည်။ ဆူညံသည်။

ဘူတာရုံ အလုပ်သမား လေးငါးယောက်ခန့်နှင့် အောက်တန်းစား ခရီးသည် သုံးလေးဦးတို့သည် ထမင်းဆိုင်အတွင်း၌ ဆူဆူညံညံနှင့် ပေပေရေရေ စားသောက်လျက် ရှိနေကြသည်။ ကဗျာဆရာသည် ယင်းထမင်းဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ကာ ဆိုင်အတွင်း၌ မြိန်ရေရှက်ရေနှင့် ပလုတ်ပလောင်းစားနေကြသူများကို ငေး၍ ကြည့်နေသည်။

မြိန်ရေရှက်ရေနှင့် အားရပါးရ စားသောက်နေကြသူများကို ကြည့်နေမိသဖြင့် သူသည် ပိုမို၍ ဆာလောင်သည်။ ပိုမို၍ ဣန္ဒြေပျက်ချင်သလို ဖြစ်လာလေသည်။

ရှေးလူဟောင်းတို့သည် 'ငတ်မရှက်' ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းကို နှောင်းလူတို့အတွက် ထားပစ်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော။

အမည်သာ မရှိသေးသော်ငြားလည်း သူသည် ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ကဗျာဆိုသော ဝေါဟာရစကားလုံး၏ အနက်သည် ကဝိသူမွန်တို့၏ ပစ္စည်းဟူ၍ အဘိဓာန်များက ဖွင့်ဆိုထားကြသည့်အတွက် ကဗျာဆရာ ဆိုသည်မှာ ကဝိသူမွန် ဟူ၍ ဆိုနိုင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ကဝိသူမွန်သည် အလွန်တရာ ငတ်မွတ်ဆာလောင်လာသောအခါ၌ လူပေါ်ခါစ လူကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်လာလေသည်။ သူသည် ထမင်းဆိုင်အတွင်းသို့ အတင်းဇွတ် ဝင်ရောက်ကာ လုယက် စားသောက်ချင်သောစိတ်များပင် တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာမိသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်လယ်အတွင်း၌ အသက်ရှင်နေထိုင်ခြင်း ပြုရသော လူသတ္တဝါဖြစ်သည့် အကြောင်းကို ပြန်၍နှလုံးသွင်းကာ ရှေးလူရိုင်းစိတ်ကို ချုန်းအုပ်ရလေသည်။

ကဗျာဆရာသည် ထမင်းဆိုင်ကို ချာခနဲ ကျောခိုင်းလိုက်ရပေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ဘဝက အသိတရားကိုသာ အဆုံးအဖြတ်ပေးသည် မဟုတ်သလော။ သူ၏ဘဝက လူပေါ်ခါစလောက်က လူသတ္တဝါတစ်ကောင်နှင့် ဘာမျှ မခြားသကဲ့သို့ ရှိနေသောအခါ သူ၏ နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်လယ်မှ အသိတရားဖြင့် အဘယ်သို့ ချုန်းအုပ်၍ရနိုင်ပါမည်နည်း။ ရှေးလူဟောင်းတို့သည် 'ငတ်မရှက်' ဟူ၍ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဆိုထုံးပြုခဲ့ကြသည်။ တကယ်ဆိုတော့ 'ငတ်လျှင် ရိုင်း၏' ဟူ၍ တိတိကျကျ ဆိုထုံးပြုဖို့ ကောင်းပေသည်။

(၂)

ခုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်သို့ ကဗျာဆရာသည် တစ်ထစ်ချင်း ပင်ပန်းကြီးစွာ တက်လာခဲ့ရသည်။ လှေကား တစ်ဝက်သာသာခန့် လောက်တွင် ဦးခေါင်းထဲ၌ မိုက်ခနဲ... မိုက်ခနဲ ဖြစ်လာသောကြောင့် ခေတ္တမျှ အနားယူကာ ရပ်နေလိုက်ခဲ့ရသေးသည်။ လှေကားထိပ်သို့ ရောက်အောင် သူသည် တော်တော်ကလေး အားပြု၍ တက်လာရလေသည်။

မောပန်းလှသောကြောင့် ရပ်နေကျဖြစ်သော နေရာတွင် ရပ်ရင်း သူသည် ခုံးကျော်တံတားကြီးအောက်သို့ ငုံ့၍ကြည့်လိုက်မိသည်။ မီးရထား တစ်စင်းသည် သဃ်န်းကျွန်းဘက်မှလည်းကောင်း၊ အခြား တစ်စင်းသည် ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်မှလည်းကောင်း တစ်ချိန်တည်းလိုလို ဝင်လာကြပြီးလျှင် စကြံတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ရှူးရှူးရှဲရှဲ မြည်ကာ ထိုးရပ်သွားကြသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ များပြားကြီးမားလှသော လူအုပ်ကြီး နှစ်အုပ်တို့သည် ရထားနှစ်စင်းအတွင်းမှ တိုးဝှေ့ အန်ထွက် လာကြလေသည်။ ထိုလူအုပ်ကြီး၏ အကြားတွင် သတင်းစာရောင်း သမား၊ ရှာလပတ်ရည်ရောင်းသမားနှင့် မြေပဲဆားလှော် ရောင်းသမား ကလေးများသည် အော်ဟစ် ဈေးခေါ်နေကြသည်။

ကဗျာဆရာသည် နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။ သူ၏ အာရုံကြောများသည် များစွာ အားနည်းနေဟန် ရှိ၏။ ထို့နောက် မျက်လုံးများကိုပါ မှိတ်ထားလိုက်ရပြန်လေသည်။

ထိုအခိုက် လော်ကယ်မီးရထားတစ်စင်းသည် ခရီးသည်များကို အပြည့်အကျပ် တပ်ဆောင်ကာ မင်္ဂလာဒုံဘက်သို့ ဥသြပေး၍ ထွက် သွားသည်။ များမကြာမီ နောက်ထပ် လော်ကယ်ရထားတစ်စင်းသည် လည်း အလားတူပင် ခရီးသည်များကို အပြည့်အကျပ်သယ်ဆောင်ကာ

ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်သို့ ခုတ်မောင်းသွား ပြန်လေသည်။

များမကြာမီကလေးကမှပင် သဃ်္ဃန်းကျွန်းဘက်မှ လော်ကယ် ရထားတစ်စင်းသည်လည်းကောင်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်မှ လော်ကယ် ရထားတစ်စင်းသည်လည်းကောင်း ခရီးသည်များကို အပြည့်အကျပ် တင်ဆောင်လာကာ ရန်ကုန် ဘူတာရုံကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။

ထိုခရီးသည်များကို ဘူတာရုံကြီးအတွင်းမှ မရှင်းလင်းနိုင်သေးမီ ခရီးသည်များကို ကျပ်ခဲပြွတ်သိပ်အောင် တင်ဆောင်ထားသော ရထား နှစ်စင်းသည် ဘူတာရုံ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီသို့ ခုတ်မောင်းနေကြ ပြန်ပါပကောလား။

ကဗျာဆရာသည် အသစ်သော ကဗျာတစ်ပုဒ်အတွက် အကြောင်းအရာတစ်ရပ်ကို ဆင်ခြင်မိဟန်ရှိလေသည်။ လူ့အသိုက်အမြုံ သည် တကယ်ဆိုတော့ ပျားအုံကြီးတစ်အုံနှင့် မတူသလော။

မွတ်သိပ်ဆာလောင်၍ အားအင်တို့သည် ကုန်ခန်းနေသော်ငြား လည်း ကဗျာဆရာသည် တစ်ပုဒ်သော ကဗျာကို သီကုံးရန်အမှုအတွက် ဉာဏ်ကွန့်မြူး၍ အားထုတ်နေပုံရလေသည်။

သို့ရာတွင် အကြောင်းအရာသာလျှင် ရှိသော်ငြားလည်း ကာရန် ကိုမူကား သူသည် ရှာဖွေ၍ မတွေ့ချေ။ ဝေါဟာရစကားလုံးများကို လည်း ကြံစည်၍ မရချေ။

ပိဋကတ်သုံးပုံကို စောင့်ရှောက်ခြင်း ပြုလေသူဆိုသော သူရ သဿတီမယ်တော်ကြီးကကော ချစ်သား ကဗျာဆရာလေးကို လျစ်လျူရှု ထားလေပြီလော၊ မဟုတ်ချေ။

ကဗျာဆရာသည် ထမင်းဆာလောင်နေသောကြောင့်သာ ဖြစ် လေသည်။ ငတ်မွတ်ဆာလောင်နေသော သတ္တဝါတစ်ကောင်သည် အဘယ်အမှုကို ပြုနိုင်စွမ်းသနည်း။

(၃)

မိုးမလင်းနိုင်သော ညပေါင်းသုံးလေးညတို့ကို ကမ္ဘာမြေပြင်၏ အနှံ့အပြားၖ ကျော်လွှားလွန်မြောက်ခဲ့ရပြီးနောက် အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် ဘားလမ်းဘက်ရှိ နာမည်ကျော်မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကြီး တစ်တိုက်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်လေသည်။

"ကြည်တော်မူ" အမည်ရှိသော မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှေ့တွင် ကဗျာဆရာသည် ရုတ်တရက် အတွင်းသို့ မဝင်ဝံ့ မဝင်ရဲသေးသကဲ့သို့ အတန်ကြာမျှ ရပ်နေသည်။

ကြည်တော်မူမဂ္ဂဇင်းသည် တစ်လ၊ တစ်လလျှင် စောင်ရေ ငါးသောင်းနီးပါးခန့်မျှ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် ထုတ်ဝေဖြန့်ဖြူးနေသော နာမည်ကြီး မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ဖြစ်လေသည်။

တိုင်းပြည်တွင် များစွာထင်ရှား ကျော်ကြားလျက်ရှိသော စာရေးဆရာကြီးငယ်များနှင့် ကဗျာဆရာကြီးငယ်များ ပါဝင်ရေးသားနေကြသော စာပေမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်လည်း ဖြစ်လေသည်။ တော်ရုံသင့်ရုံ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာများသည် ထိုမဂ္ဂဇင်းအနီးသို့ပင် မသီနိုင်ကြချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် ကြည်တော်မူ မဂ္ဂဇင်းတိုက် ရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည့်တိုင်အောင် မဂ္ဂဇင်းတိုက်အတွင်းသို့ ရုတ်တရက် မဝင်ရောက်ဝံ့သေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေ၏။

တကယ်ဆိုတော့ သူသည် အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာကလေး တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်လေ၏။ သူ ရေးစပ်သီကုံးထားသော ကဗျာများ အမြောက်အမြားရှိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဂျာနယ်တိုက်ကြီးများကမှ အသိအမှတ်ပြုကာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း မပြုကြသေးချေ။

ထိုသို့ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း မခံရသေးသည့်အတွက် သူသည် ကဗျာ

ဆရာ စာရင်းတွင် ထည့်သွင်းခြင်း မခံရသေးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကဗျာဆရာတစ်ယောက်အနေနှင့် စာရင်းအသွင်းခံဖို့ အရေးသည် သေးငယ်လွယ်ကူလှသော အလုပ်တော့ကား မဟုတ်ချေ။ မိမိကဗျာကို ုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်းပင် ခံရဦးတော့၊ တိုင်းပြည်က အသိအမှတ်ပြုဦးမှ ဖြစ် သည်။

အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် တိုင်းပြည်၏ အသိအမှတ် ပြုခြင်းခံရဖို့အရေးကို ထားဘိဦး၊ တစ်ပုဒ်တလေသော ၎င်း၏ ကဗျာမျှ ကိုပင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း ခံရဖူးသူ မဟုတ်ချေ။ မည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် မိုးမလင်းနိုင်သော ညပေါင်းများစွာ ဘို့ကို ကျော်လွှားလွန်မြောက်ခဲ့ပြီးနောက် အလွန်တရာ ထင်ရှားကျော် ကြားလှသော ကြည်တော်မူမဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ကြည်တော်မူမဂ္ဂဇင်းနှင့် အခြားနာမည်ကြီးမဂ္ဂဇင်း များတွင် ထည့်သွင်း ဖော်ပြလေ့ရှိသော ကဗျာဆရာများကို ဂရုတစိုက် လေ့လာဖတ်ရှုသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

အထက်ပါ မဂ္ဂဇင်းများကို ဝယ်ယူ ဖတ်ရှုနိုင်သော အချိန်ကာလ များတုန်းက သူသည် ဝယ်ယူဖတ်ရှုသည်။ ဝယ်ယူဖတ်ရှုခြင်းမပြုနိုင် သော ကာလများတုန်းက သူသည် ငှားရမ်း ဖတ်ရှုခြင်းပြုသည်။

ထို့ထက် အခြေအနေများ ဆိုးဝါးလာသော အချိန်ကာလပိုင်း တွင် သူသည် စာအုပ်စင်များ၌ စာအုပ်ကို ဝယ်ယူခြင်းပြုမည့်ဟန်မျိုး ဖြင့် ဟိုလှန်ဒီလှန်လုပ်ကာ ခိုးဝှက် ဖတ်ရှုခြင်းပြုခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ကြည်တော်မူအပါအဝင် ခေတ်ပေါ်မဂ္ဂဇင်းများ၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြနေသော ကဗျာများသည် များသောအားဖြင့် လူနည်းစု နှင့် အပေါ်ယံအကြောင်းအရာများ၊ လွမ်းရေးနှင့် ရင်ခုန်သံများကို ဖွဲ့နွဲ့

သော အကြောင်းအရာ ကဗျာများသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

လူများစုကြီး၏ ဘဝအခြေကို ဖော်ပြသော ကဗျာများကိုမူ မတွေ့ရသလောက် ဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝ၏ ပင်ပန်းခြင်း ကြီးလှသော တိုက်ပွဲများအကြောင်း ဖော်ပြဖွဲ့နွဲ့သော ကဗျာများကိုလည်း မတွေ့ရချေ။ တွေ့ရသော ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာလည်း 'ဖက်ရှင်' ဆန်ဆန် ကဗျာများသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်နေသေး၍ နာမည်ကျော်ကြားနေသော မဂ္ဂဇင်းတိုက် တစ်တိုက်အတွင်းသို့ သူသည် မဝင်ရဲခြင်းတော့ကား မဟုတ်ချေ။

ထိုမဂ္ဂဇင်းက ပုံနှိပ်ဖော်ပြလေ့ရှိသော ကဗျာများနှင့် သူ၏ ကဗျာများကို နှိုင်းယှဉ် စဉ်းစားမိသောကြောင့် ငိုင်၍ ရပ်နေခြင်းမျှသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကြည်တော်မူမဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးကာမှ ထိုကဲ့သို့ တိုက်ရှေ့တွင် ကြာရှည်သဖြင့် စဉ်းစားနေ၍တော့ မဖြစ်ချေ။ ရပ်နေ၍လည်း မသင့်တော့ချေ။

(၄)

"ကြည်တော်မူ"

သူသည် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို တစ်ချက်မျှ မော့၍ကြည့်ပြီးနောက် သူ၏ ဖိုင်တွဲကြီးတစ်တွဲကို ပိုက်ကာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

အတွင်းသို့ ရောက်လျှင် 'အယ်ဒီတာ' ဟူ၍ စာတန်းကလေးဆွဲထားသော အခန်းကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်၍သွားသည်။

ကြည်တော်မူ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ အခန်းအတွင်း၌ အယ်ဒီတာနှင့်

၎င်း၏မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာနှင့်တူသော လူတစ်ယောက်တို့ ထိုင်နေသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာနှင့် ၎င်း၏ စာရေးဆရာတို့သည် ဖိုင်တွဲဘစ်တွဲကို ပိုက်၍ ဝင်လာသော ကဗျာဆရာ လူသစ်ကို မမြင်မိကြချေ။

အယ်ဒီတာ လုပ်သူသည် အမေရိကန်ပြည်ထုတ် ဂျာနယ်တစ်ခောင်ကို စူးစိုက်ဖတ်ရှုနေသည်။ ထို့အတူ ညှိသည်စာရေးဆရာကလည်း အင်္ဂလိပ်စာအုပ် ခပ်ကြီးကြီး ခပ်ထူထူ တစ်အုပ်ကို ကြည့်ရှုနေသည်။

ကဗျာဆရာလူသစ်သည် အခန်းတံခါးဝတွင်ရပ်ကာ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်လေသည်။ ထိုအခိုက် စာအုပ်ကြီး ထူထူကို ဖတ်ရှုနေသော စာရေးဆရာက သူ့ကို မြင်သွားသဖြင့် အယ်ဒီတာလုပ်သူကို သက်တို့ လိုက်လေသည်။

အယ်ဒီတာသည် အရောင်အဆင်းခပ်မွဲမွဲနှင့် ၎င်း၏ အခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်နေသော အမည်မရှိ ကဗျာဆရာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ကဗျာဆရာကို သူသည် ကဗျာဆရာဟု အကဲခတ်မိပုံမရ၊ ဘယ်က အလှူခံတစ်ယောက်ပါလိမ့်ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် အတန်ကြာမျှ ကြည့်ရှုနေသည်။

ကဗျာဆရာလူသစ်သည် တော်တော်ကလေး အနေရကျဉ်းကျပ်နေပုံရသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိစ္စနှင့် သူဖြစ်၍ သူ၏ ကိုယ်ကို တောင့်ထားရလေသည်။

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

ဟု အယ်ဒီတာက မေးမြန်းခြင်း ပြုလိုက်တော့မှ အမည်မရှိ ကဗျာဆရာသည် အနေရသက်သာ ချောင်ချိသလိုလို ရှိသွားပြီးလျှင်...

"ကျွန်တော့်စာမူ တင်ပြချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ"

ဟု ခါးညွတ်၍ ရိုရိုသေသေ ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

"ဩော်... ခင်ဗျားက စာရေးဆရာ တစ်ယောက်လား"

ဟု အယ်ဒီတာက အထူးအဆန်းကဲ့သို့ မေးမြန်းလိုက်သည်။

အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် ထိုမေးခွန်းကို အဘယ်သို့ ဖြေဆိုရမှန်း မသိချေ။ သူသည် စာရေးဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ချေ။ ယခုမှ သူ ရေးစပ်ဖွဲ့နွဲ့ထားသော ကဗျာများကို တင်ပြရန် လာရောက်သူ ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ကြည်တော်မူမဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာက ထိုကဲ့သို့ အဖြေရကျပ်လှသော မေးခွန်းကို ထုတ်လိုက်သောအခါ သူသည် အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာတစ်ဦးအနေနှင့် အဘယ်သို့ ပြန်လည် ဖြေကြားခြင်း ပြုရပါမည်နည်း။

မေးနေသော မေးခွန်းကိုလည်း မဖြေကြားသေး၍ မဖြစ်ချေ။ ထို့ကြောင့်...

"စာရေးဆရာ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ခုမှ ကြိုးစားတုန်းပါ"

ဟု ရိုရိုသေသေ ပြန်ပြောကာ အယ်ဒီတာစားပွဲအနီးသို့ ခပ်ယို့ယို့ ကလေး လျှောက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ၎င်းပိုက်လာသော ဖိုင်တွဲကြီးကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်ရသည်။

အယ်ဒီတာလုပ်သူသည် အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာ၏ စာမူများကို အရေးတယူကြည့်ရှုခြင်း မပြုနိုင်သေးသကဲ့သို့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိနေသည်။

သူသည် မြန်မာအမျိုးသား တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်စေကာမူလည်း ၎င်းနှင့် တွေ့ဆုံရန် လာရောက်ခြင်း ပြုသော လူတစ်ယောက်ကို အထိုင်မျှပင် မခိုင်းချေ။

သူ၏ အထိုင်မခိုင်းသည့်အတွက် ကုလားထိုင်အပို နှစ်လုံးမျှ

ရှိသေးသော်ငြားလည်း အမည်မရှိ ကဗျာဆရာသည် မထိုင်ဝံ့သကဲ့သို့ ရပ်မြဲရပ်နေလေသည်။

ဖိုင်တွဲကြီးတစ်တွဲမျှ ပါရှိသော စာမူများကို အယ်ဒီတာလုပ်သူက ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုခြင်း မပြုသေးဘဲ စီးကရက်ကိုသာ ဖွာနေသဖြင့် ခပ်စောစောက အင်္ဂလိပ်စာအုပ် ခပ်ကြီးကြီးထူထူကို ဖတ်ရှုနေသော စာရေးဆရာသည် အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာ၏ ဖိုင်တွဲကို လှမ်းယူကာ လှန်လှော ကြည့်ရှုနေလေသည်။

"အား... ကဗျာတွေချည်းပါပဲလား၊ ဒါလောက်တောင် ကဗျာတွေချည်းပဲ လာတင်တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး"

စာရေးဆရာသည် ဖိုင်တွဲကိုလှန်လှောကြည့်ရှုရင်း အလန့်တကြား ပြောဆိုလေသည်။

ကဗျာဆရာသည် အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်...

"ကျွန်တော့်မှာ ငွေကလေး နည်းနည်းအသုံး လိုနေလို့ပါ၊ ဒီကဗျာတွေထဲက ကြိုက်ရာကို ကြိုက်သလို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်"

ဟုလည်း မရဲတရဲနှင့် ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ဟား... ဟား... ဟား"

အယ်ဒီတာသည် ကဗျာဆရာ၏ စကားကို သဘောကျသွားသကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်သည်။

ကဗျာဆရာသည် နောက်သို့ တွန့်၍ သွားသည်။

"ကိုယ့်လူက စာပေနယ်နဲ့ တော်တော်လေး ကင်းကွာနေသေးတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ကဗျာဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ တန်ရာတန်ဖိုးရတဲ့ ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ၊ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေမှာ ကော်လံမပြည့် ပြည့်အောင် သုံးကြတဲ့ အဖြည့်ခံစာပေပဲဗျ"

အယ်ဒီတာသည် ကဗျာဆရာ လူသစ်အား ကဗျာ၏ တန်ဖိုးနှင့်

အသုံးချပုံတို့ကို ဆက်လက် ရှင်းလင်းပြောကြားခြင်း ပြုလေသည်။

"ဒါလောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း သိထားပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့..."

ဟု ကဗျာဆရာ၏ စကားမဆုံးမီ...

"နေစမ်းပါဦး ကိုယ့်လူရ၊ ဘယ်ခေတ်ကျတော့ကော ကဗျာဆိုတာက အဖိုးတန်ဦးမှာတဲ့လဲဗျ"

ဟု စာရေးဆရာက ဝင်၍ပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်လေသည်။

အမည်မရှိ ကဗျာဆရာသည် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေပေသည်။ သူ၏ အသားများသည်လည်း တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ကိုယ်ကို များစွာ ချုပ်တည်းထားရသည်။

အယ်ဒီတာနှင့် စာရေးဆရာတို့သည် ကဗျာဆရာကို ကြောင်တောင်ထားပြီး ရယ်မောနေကြလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ မည်ကဲ့သို့မျှ ဆက်လက်၍ နေထိုင်ခြင်း မပြုနိုင်သော ကဗျာဆရာသည် အယ်ဒီတာ စားပွဲပေါ်မှ ၎င်း၏ ကဗျာဖိုင်တွဲကြီးကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် ၎င်းအား ရယ်မောစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကဲ့သို့ အသုံးပြုလိုက်ကြသော သတ္တဝါနှစ်ယောက်တို့ကို နှုတ်ဆက်ခြင်းပင် မပြုတော့ဘဲ အယ်ဒီတာ့ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

"ဒီလို ကဗျာဆရာတွေပေါ့ဗျာ၊ လမ်းပေါ်မှာ ပင်နီကြမ်းဝတ်၊ ခုံဖိနပ်စုတ် စီးပြီး ငတ်နေကြတာ"

၎င်း၏ နောက်ကွယ်၌ ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုရင်း စာရေးဆရာလုပ်သူက သူ့ဘာသာသူ သဘောကျသကဲ့သို့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရယ်မောခြင်း ပြုလိုက်သည်။

"ကဗျာတွေ ခပ်များများကို မြေပဲလှော်ဆိုင် သွားရောင်းရင်

တော့ ပိုက်ဆံရမှာပဲဗျ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ"

အယ်ဒီတာလုပ်သူကလည်း ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုကာ ရယ်မောနေလိုက်ပြန်သည်။

အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ နှားနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အတင်းပိတ်ကာ နိုင်ငံကျော် ကြည်တော်မူမဂ္ဂဇင်းတိုက်အတွင်းမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ဝင်လာစဉ်တုန်းကကဲ့သို့ အထွက်တွင် သူသည် ကြည်တော်မူမဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှေ့တွင် အတန်ကြာမျှ ငိုင်၍ ရပ်နေမိသည်။ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းနှိမ်နင်းကာ လှောင်ပြောင်၍ လွှတ်လိုက်ကြသော လူများကို စိတ်ဆိုးရမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် မိမိကိုယ်ကိုပင် စိတ်ဆိုးရမည်လော။ ထိုလော နှစ်လောကို အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် မဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်နေပုံရသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် စိတ်အားလျှော့ခြင်းတော့မရှိသေးချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ ကဗျာများကို သူသည် ယုံကြည်ခြင်း ရှိသေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ကိုယ်ကိုယ်လည်း ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု စွဲမြဲယုံကြည်နေသေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကြည်တော်မူကဲ့သို့ မဂ္ဂဇင်းကြီးတစ်စောင်က သူ့ကဗျာများကို ငြင်းပယ်လိုက်လျှင် သူသည် အခြားနာမည်ကျော် ရွှေသြ၊ ရွှေလင်းယုန်၊ ရွှေချိုးဖြူနှင့် မြန်မာ့မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကြီးများသို့ သွားရောက်တင်ပြကာ ရောင်းချခြင်း ပြုနိုင်သေးသည် မဟုတ်သလော။ ထိုကဲ့သို့သော မဂ္ဂဇင်းကြီးများက သူ၏ ကဗျာများကို လူရာမသွင်းကြလျှင်လည်း စိတ်ပျက်အားငယ်စရာတော့ မရှိသေးချေ။ လင်းရောင်ခြည်၊ ပြည်သူ့အသံနှင့် အောင်မင်္ဂလာစသော တစ်ပတ် တစ်ကြိမ်ထုတ် ဂျာနယ်တိုက်ကြီးများသို့ စမ်းသပ်ပြသကြည့်ရန် အခွင့်အလမ်းရှိနေသေးသည်။

ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ ကိုယ်ကို အားပေးခြင်းပြုပြီးနောက် ၎င်းအား ရက်ရက်စက်စက် နှိမ်နင်း ပြောဆိုလွှတ်လိုက်သော ကြည်တော်မူ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ရုတ်တရက် ပြန်လှည့်ကြည့်လေသည်။

ကဗျာဆိုသည်မှာ အဖြည့်ခံ စာပေဟူ၍ နင့်နင့်သီးသီး ပြောဆိုလွှတ်လိုက်သော ထိုစာပေဝန်ထမ်းများကို သူသည် ရယ်မောပစ်လိုက်ချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ ရှေးယခင်က ကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့် ထောင်ထုပ် ရရှိခဲ့ကြဖူးသော စာဆိုများအကြောင်းကို ထိုစာပြုဝန်ထမ်း ဆိုသူများသည် တကယ်ပင် မသိရှိကြ၍လော၊ သို့တည်းမဟုတ် သိရှိပြီး ဖြစ်လျက်နှင့်ပင် သက်သက်မဲ့ စော်ကားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သလော။

ကြည်တော်မူ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ရှုရင်း ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ သတိနှင့် ဒေါသစသည်တို့ကို ချုပ်တည်းထိန်းသိမ်းခြင်း မပြုနိုင်တော့သကဲ့သို့ အသံကလေးများပင် ထွက်သွားအောင် တစ်ယောက်တည်း ရယ်မောခြင်း ပြုလိုက်သည်။

ထိုကဲ့သို့ စိတ်အားရ ကျေနပ်လောက်အောင် ရယ်မောရင်း အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် နာမည်ကျော်ကြားလျက်ရှိသော ကြည်တော်မူ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

(၅)

ကဗျာဆိုသည်မှာ ကဝိသူမွန်တို့၏ ပစ္စည်းဟူ၍ ဆရာ့ဆရာများက အနက်ဖွင့်ဆိုထားကြသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကဝိသူမွန်တစ်ဦးတစ်ယောက်တော့မူကား မဟုတ်ချေ။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း အမည်မရှိ ကဗျာဆရာသည် ကောင်းစွာသိရှိထားလေသည်။ သို့ရာတွင် ကဝိသူမွန်တို့၏ ပစ္စည်းကိုမူ သူသည် အလွန်တရာ တပ်မက်မြတ်နိုးသည်။ ချစ်ခင်နှစ်သက်သည်။

သူသည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးအရွယ်လောက်မှ အစ ပြု၍ ကဝိသူမွန်တို့၏ ပစ္စည်းကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ရမှန်း သိလာခဲ့သည်။ ကဗျာကို အသံသွင်း၍ ထားသော ဂီတကိုလည်း တပ်မက်မြတ်နိုးခဲ့ရမှန်း သိလာခဲ့၏။

အခြားခြားသော ရင်းနှင့် သက်တူရွယ်တူ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများသည် အတန်းစာကို ကျက်မှတ်ဖတ်ရှုနေကြသော အချိန်များတွင် သူသည် ကဝိသူမွန်တို့၏ ပစ္စည်းများအကြားတွင် ပျော်မွေ့နေတတ်၏ ။

ဆယ့်သုံးလေးနှစ်သားအရွယ် အလယ်တန်းကျောင်းသား ဘဝ လောက်ကတည်းက သူသည် ရတုဘုရင် မင်းနတ်ရှင်၏ ရတုများ၊ မင်းနဝဒေး၊ လှော်ကားသုံးတောင်မှူးနှင့် ရှင်သံခိုတို့၏ ရတုများကို အမြီး ပြန်၊ ခေါင်းပြန် ဖတ်ရှုလေ့လာကာ အလွတ်များပင် ရနေခဲ့သည်။

လေးလုံးတစ်ပိုဒ် လင်္ကာကလေးများ ၊ အချိုးကလေးများနှင့် တေးထပ်များကိုပင် ရေးစပ်သီကုံးတတ်နေခဲ့၏။ အလယ်တန်းကို ကျော် လွန်၍ အထက်တန်းသို့ ရောက်လာသောအချိန်တွင် သူသည် အင်းဝ ခေတ် ပျို့ အစောင်စောင်နှင့် ကုန်းဘောင်ခေတ် ပျို့အစောင်စောင်တို့ကို နှောကျေနေအောင် ဖတ်ရှုလေ့လာပြီးလေပြီ။

အထက်တန်းတွင် သင်ကြားခြင်းပြုရသော ကိစ္စများပြီးစီး၍ တက္ကသိုလ်သို့ ဝင်ရောက်ရသောအခါ သူသည် ရှေးဟောင်းကဗျာများကို ရွေးချယ်စိစစ်တတ်လာသည်။ ဧချင်းနှင့် မော်ကွန်းများကို သူသည် ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း မပြုလုပ်တော့ချေ။

ကုန်းဘောင်ခေတ်နောက်ပိုင်းမှ အိုင်ချင်းများနှင့် အချိုးကလေး များကို စုံစုံမက်မက် လေ့လာတော့သည်။ ပြဇာတ်များကိုလည်း ဂရု တစိုက်နှင့် အလေးပြု ဖတ်ရှုတတ်လာသည်။ သူသည် ဖတ်ရှုလေ့လာ

ခြင်း ပြုရုံမျှနှင့် အားမရတော့သကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ရေးစပ်ခြင်း ပြုလာသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် 'ငွေလရောင်ပျက်သော ညတစ်ည' အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ 'အင်းလျားရေပြင်ကို မိုးနေသော ကောင်းကင်ပြာ' အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ 'ထင်းရှူးပင်ရိပ်မှ ချစ်သူနှစ်ဦး' အကြောင်းကိုလည်းကောင်း အခြားအခြားသော တက္ကသိုလ် ကဗျာဆရာများကဲ့သို့ ရေးစပ်ခြင်း မပြုချေ။

သူ ရေးစပ်ဖွဲ့နွဲ့ခြင်းပြုသော အကြောင်းအရာများ အားလုံးလိုလို သည် လူ့သမဂ္ဂအတွင်းမှ အနာအဆာများအကြောင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ သူ၏ ကဗျာများသည် ကဝိသူမွန်တို့၏ ပစ္စည်းဟူ၍ မပြောဆိုနိုင်လောက်အောင် ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းလှသည်။ သူသည် 'လှည်းတန်းထိပ်မှ ညအပျို' အကြောင်းကို တစ်တစ်ခွခွ ရေးစပ်၍ တက္ကသိုလ်ကျောင်းထုတ်နှစ်ပတ်လည် မဂ္ဂဇင်းသို့ ပို့ဖူးလေသည်။

မြန်မာဌာနစာတည်းက ဂုဏ်မြောက်လွန်းလှသော ထိုည အပျို ကဗျာကို ဂုဏ်သရေရှိ မဂ္ဂဇင်းတွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း မပြုဝံ့၍ ပြန်ပို့ပေး ခဲ့သည်။ သူ၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုသာ သူကျောင်းမှ ထွက်လာရသော နှစ်က အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၌ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း ခံရဖူးလေသည်။ ထိုကဗျာ၏ အမည်မှာ 'ဘတ်စ်ကားဆိပ်' ဖြစ်သည်။ ကမာရွတ်အဝိုင်းကြီးအနီးရှိ ဘတ်စ်ကားဆိပ်ကို ဖော်ပြထားသော ကဗျာတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်လေ သည်။

မော်တော်ဘတ်စ်ကားဆိပ်တွင် ကျောင်းတက်နေရမည့်အစား သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ရုန်းကန်တိုက်ပွဲဝင်နေကြရရှာသော ကလေးသူငယ်သုံးဦးတို့၏ ဘဝကိုသူသည် ကဗျာ၏ ပင်မအကြောင်း အရာအဖြစ်ဖြင့် ရွေးချယ်ထားသည်။ ဆယ့်သုံးနှစ်သားအရွယ် မော်တော် ဘတ်စ်ကား စပယ်ယာကလေးတစ်ဦး၊ မြေပဲလှော် ရောင်းနေရသော

ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးသူငယ်တစ်ဦးနှင့် မျက်မမြင်ဘွားအေအို ကြီးကို တုတ်ဆွဲ၍ ခရီးသွား ခရီးလာများထံမှ ကရုဏာကြေး တောင်းခံ ကျွေးမွေးနေရသော ကလေးမကလေးတစ်ဦးတို့သည် သူ့ကဗျာ၏ ဇာတ်ဆောင် သုံးယောက် ဖြစ်ကြလေ၏။

အမည်မရှိ ကဗျာဆရာသည် လူ့ဘောင်ကြီး၏ အနာအဆာများ ကို အမြဲတစေ ၎င်း၏ ကလောင်တံဖြင့် ထိုးဆွဖော်ထုတ်ကာ ပြည်သူ များ၏ ခံရုံး၌ စွဲချက်တင်လေ့ရှိသော 'ဆွဲချဒေါက်ဖြုတ်' ကဗျာဆရာ တစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော ကဗျာများကို အဘယ်သူကမှ လူရာ မသွင်းလိုကြချေ။ ထို့အတွက် သူသည် စိတ်ပျက်အားငယ်မိပုံလည်း မရချေ။

တစ်နေ့သောအခါ သူ၏ ကဗျာများကို ပြည်သူများ၏ ခံရုံးထက် တွင် ကြားနာခြင်းပြုလိမ့်မည်ဟု စွဲမြဲယုံကြည်ထားပေသည်။ သူ၏ ကိုယ်ကိုလည်း ကျော်ကြားသော ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာရမည် ဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထားပေသည်။

ကဗျာကို အသံသွင်းထားသော ဂီတကိုလည်း သူသည် တပ်မက် မြတ်နိုးသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ကဗျာကို ချစ်တတ်သော အသက်အရွယ်လောက်မှ အစပြုလျက် သူသည် ဂီတကို စုံမက်တတ် လာခဲ့သည်။ ဆယ့်သုံးလေးနှစ်သား အရွယ်လောက်မှစ၍ သူသည် လက်ဆွဲဘာဂျာနှင့် တေးထပ်၊ ဘောလယ်နှင့် ကာလပေါ်သီချင်းများကို ဆွဲနိုင်၊ ဆိုနိုင်ခဲ့ပေသည်။ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် သူသည် မြန်မာသီချင်းကြီး သီချင်းခံများ၊ ဘွဲ့နှင့် ပတ်ပျိုးများကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း သီဆိုနိုင်ခဲ့သည်။

ဝါးပတ္တလားနှင့် တယောစသော တူရိယာများကို ကောင်းစွာ ဆွဲကိုင်တတ်လာသည်။တက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့ ရောက်သောနှစ်များတွင်

သူသည် ပီယာနိုကိုပင် ကောင်းစွာ ကစားတတ်လေပြီ။

သို့ရာတွင် သူသည် ယနေ့တိုင် ကဗျာဆရာအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဂီတပညာရှင်တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အသိအမှတ်ပြုခြင်းကိုမျှ မခံခဲ့ရသေးချေ။ ထို့ထက်ဆိုးရွားစိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော ကိစ္စများသည်ကား သူ့ကိုစာရူး၊ ကဗျာရူးဟူ၍ ရှုတ်ချနေသော သူ၏ အစ်ကို၊ အစ်မများနှင့်သူ၏ ကဗျာများကို မည်သည့် မဂ္ဂဇင်းများကမှ လူရာမသွင်းကြခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

"ကဗျာတွေကို မြေပဲလှော်နဲ့ လဲစားပစ်လိုက်ပါလား"

ဟူ၍ မိနစ်ပိုင်းလောက်က ပြောဆိုခြင်းခံခဲ့ရသည်များကို တွေးတောရင်း အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် မဂ္ဂဇင်းတစ်တိုက်ပြီး တစ်တိုက်၊ ဂျာနယ် တစ်တိုက်ပြီး တစ်တိုက် ဝင်ရောက်ခြင်း ပြုလေသည်။

မဂ္ဂဇင်းတစ်တိုက်က သူ၏ ကဗျာတွေကို ပယ်ချလိုက်လျှင် သူသည် စိတ်မပျက်ချေ။ အခြား မဂ္ဂဇင်းတစ်တိုက်သို့ ဝင်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များ တစ်တိုက်ပြီး တစ်တိုက်ဆိုသလို သူ၏ကဗျာများကို ခေါင်းခါလွှတ်လိုက်ကြသောအခါ၌လည်း ဖွဲ့ကောင်းလှသော ထိုကဗျာဆရာသည် စိတ်မပျက်ချေ။ သူသည် ဂျာနယ်တိုက်များသို့ ဝင်ပြန်လေသည်။

ဂျာနယ်တိုက် တစ်တိုက်က ငြင်းဆန်လိုက်လျှင် နောက်တစ်တိုက်သို့ ဝင်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဂျာနယ်တိုက်များကုန်၍ မည်သည့်ဂျာနယ်တိုက်ကမှ သူ၏ ကဗျာများကို လက်ခံခြင်း မပြုကြသောအခါအမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ ကိုယ်ကို ကြီးစွာ သံသယဖြစ်လာပုံ ရလေသည်။

နောက်ဆုံး ဝင်ရောက်ခြင်းပြုခဲ့သော အောင်မင်္ဂလာဂျာနယ်

ဘိုက်မှ ဆင်း၍ လာရသောအခါ သူ၏ မျက်လုံးများသည် ပြာဝေလျက် ရှိလေသည်။

သူ အမြတ်တနိုးနှင့် ကြိုးစားပမ်းစား အသက်သွင်းခဲ့ရသော ကဗျာများကို ဘယ်သူ တစ်ဦးကမျှ လူရာလည်း မသွင်းကြသောအခါ သူသည် အဘယ်သို့ ခံနိုင်စွမ်းရည် ရှိနိုင်တော့အံ့နည်း။

အောင်မင်္ဂလာ ဂျာနယ်တိုက်ပေါ်မှ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ကာ ဆင်းလာရသောအခါ ကမ္ဘာမြေကြီး တစ်ခုလုံးသည် ချာချာလည်နေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

နောက်ဆုံးသော လှေကားထစ်မှ သူသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ခြေမချရအောင် ဖြစ်နေသည်။

"ငါ မျှော်မှန်းထားခဲ့တာတွေ သွားပြီ၊ ဒီတစ်သက်မှာ ငါဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကဗျာဆရာတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါ ကြိုးစားပမ်းစား ရေးစပ်ထားရတဲ့ ကဗျာတွေကိုလည်း ဘယ်သူတွေကမှ တန်ဖိုး မထားကြတော့ဘူး၊ ငါ့ဘဝကြီးဟာ အလကားပဲ"

လှေကား၏ အောက်ဆုံး လှေကားထစ်တွင် ငိုင်၍ ရပ်ရင်း အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် ငိုကြွေး မြည်တမ်းခြင်း ပြုလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာ၏ ငိုကြွေး မြည်တမ်းသံကို အဘယ်သူ ကြားနာရမည်နည်း။ လမ်းသွားလမ်းလာ တစ်ယောက်ယောက်က ကြားနာလိုက်ရသည် ထားပါဦး... အဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်က သူ၏ မျက်ရည်စများကို သိမ်းဆည်းပေးကြပါမည်နည်း။

"ကဗျာဆိုတာ အဖြည့်ခံ စာပါပဲ..."

"ကဗျာတွေကို မြေပဲလှော်နဲ့ လဲစားလိုက်ပါလား..."

"ခုခေတ်ဟာ ကဗျာခေတ်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ..."

ထိုကဲ့သို့ မှတ်ချက်ချလိုက်ကြသော အသံဗလံများနှင့် နှိမ်နင်း ပြောဆိုလိုက်ကြသော အသံဗလံများကို အမည်မရှိ ကဗျာဆရာလည်း ကြားယောင်လာလေသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ မိမိကိုယ်ကိုယ် သံသယ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကဗျာ ဆရာသည် ယခုအခါတွင် ၎င်းကိုယ်ကိုယ် ကြီးမားသော သံသယများ သာလျှင် ရှိလာရုံမျှ မဟုတ်သေး။ အယုံအကြည်ပင် ကင်းမဲ့မှန်းမသိ ကင်းမဲ့လာလေသည်။

လူ့လောကကြီးတွင် မိမိကိုယ်ကို အယုံအကြည်ကင်းမဲ့နေရသူ လောက် ဆိုးဝါးသောသူ အဘယ်မှာ ရှိနိုင်ဦးမည်နည်း။

"သွားပြီ... သွားပြီ... ငါဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကဗျာဆရာ တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး"

ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ ကိုယ်ကို ကျိန်ဆဲခြင်းပြုလိုက်သည်။ မိမိကိုယ်ကို ကျိန်ဆဲခြင်းပြုသူလောက် ဆိုးဝါးလှသော သတ္တဝါသည် အဘယ်မှာ ရှိသေးသနည်း။

ချာချာလည်နေသော ကမ္ဘာမြေကြီးကို သူသည် မကြည့်ဝံ့ မမြင်ရဲ သဖြင့် မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလေသည်။ ထို့နောက် သူ၏ ကဗျာဆရာ ဘဝကို စွန့်လွှတ်ခြင်းပြုရန်အတွက် မြေကြီးပေါ်သို့ လှမ်း၍ ဆင်းလိုက် လေသည်။

ထိုသို့ အဆင်းလိုက်တွင် ချာချာလည်နေသော ကမ္ဘာမြေကြီးနှင့် အတူ သူသည်လည်း ချာချာလည်၍ သွားလေသည်။

(၆)

နေဝင်၍ အမှောင်ရိပ်များ ယှက်သန်းစပြုသော အချိန်တွင် အမည်မရှိခဲ့ရရှာသော ကဗျာဆရာသည် သူ၏ နောက်ဆုံးခိုလှုံရာ

ဘုံဗိမာန်၏ ဝင်းတံခါး၌ လေးလံထိုင်းမှိုင်းစွာ ရပ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဗန္ဓုလပန်းခြံအတွင်း၌မူကား လူမရှင်းသေးချေ။ အပန်းဖြေနေကြသော လူတော်တော်များများ ရှိနေသေးသည်။ လွတ်လပ်ရေး၏ အသီးအပွင့်ကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်နေကြသော နိုင်ငံသား အတော်များများကို လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီး၏ အရိပ်အာဝါသ အောက်တွင် တွေ့နေမြင်နေရလေသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် ပန်းခြံအတွင်းမှ လူများကို များစွာစိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှချေ။ ပန်းခြံအဝင်တွင် ဒယ်အိုးကြီးတစ်လုံးနှင့် မြေပဲလှော်များ ထုပ်ပိုးရောင်းချနေသော အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးကိုသာ စိတ်ဝင်စားသလို ဖြစ်နေမိသည်။

ထိုသို့ မြေပဲလှော် အဒေါ်ကြီးကို ရပ်ကာ ငိုင်၍ ကြည့်နေခိုက်...

"ကဗျာတွေ ခပ်များများနဲ့ မြေပဲလှော်ဆိုင် သွားရောင်းရင်တော့ ပိုက်ဆံရမှာပဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ"

ဆိုသော အသံတစ်သံကို နားထဲတွင် ကြားယောင်လာလေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ထိုစာရေးဆရာသည် သူ့ကို လှောင်ပြောင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ တကယ် မြေပဲလှော်နှင့် လဲဖို့ရန်အတွက် ခြောက်ခြိမ်း ပြောဆိုလိုက်ခြင်းတော့ကား မဟုတ်တန်ရာချေ။

သို့ရာတွင် သူ၏လက်ဝယ်မှ ဖိုင်တွဲကြီးတစ်တွဲနှင့် ကဗျာများသည် ယခုအခါ၌ သူ၏အဖို့ အဘယ်သို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါသနည်း။ မည်သည့်မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဂျာနယ်တိုက်များကမှ သူ၏ ကဗျာများကို လက်မခံချေ၊ ပယ်လိုက်ကြလေပြီ မဟုတ်သလော။

နောက်ဆုံးဖြစ်သော အောင်မင်္ဂလာဂျာနယ်တိုက်မှ ဆင်းလာခဲ့ရစဉ် သူသည် အင်မတန် ချစ်ခင်တပ်မက်ခြင်းရှိလှသော ကဗျာဆရာဘဝကို စွန့်လွှတ်ခြင်းပင် ပြုလိုက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်သလော။

ထိုကဗျာဆရာ၏ ဘဝကို ခံယူရန်အတွက် ညပေါင်းများစွာနှင့် နာရီပေါင်းများစွာ အကုန်ခံကာ ရေးစပ်သီကုံးခဲ့သော ကဗျာများသည် ကော အဘယ်သို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိနိုင်ဦးမည်နည်း။

သူသည် ဒယ်အိုးကင်းကြီးထဲမှ မြေပဲလှော်များကို တစ်ထုပ်ပြီး တစ်ထုပ်ဆိုသလို ထုပ်နေသော အဒေါ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ လက်ထဲမှ ကဗျာဖိုင်တွဲကြီးကိုလည်းကောင်း တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ပြန်ထွက်လျက်ရှိလေ သည်။

သူ၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်း၌ လေများသည် ဟိုကတိုး သည်ကတိုး တိုးနေကြသဖြင့် မခံမရပ်အောင်လည်း ဖြစ်နေပုံရသည်။ တကယ် ဆိုတော့ သူ၏ နောက်ဆုံးထမင်းသည် နာရီပေါင်းငါးဆယ်မျှပင် ကျော် လွန်ခဲ့ပြီ မဟုတ်သလော။

နောက်ဆုံး၌ သူသည် သူ၏ကဗျာများနှင့် အပြီးအပိုင် သံယော ဇဉ်ဖြတ်တောက်ရန် အဆုံးအဖြတ် ပြုလိုက်သကဲ့သို့ ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်ထားသော ကဗျာဖိုင်တွဲကြီးကို ရုတ်တရက်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုသို့ အထုတ်လိုက်တွင် ၎င်း၏ ကျောနောက်နားတွင် တစ်စုံ တစ်ရာကို ရပ်၍ ကြည့်ရှုနေဟန်တူသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက် အား ၎င်းတံတောင်ဆစ်နှင့် တိုက်ခတ်မိသွားပြန်လေသည်။

"ဘယ့်နှယ်ဟာလဲရှင့်၊ လူတစ်ယောက်လုံးကိုမှ မမြင်ဘူး လား"

ကတ္တားက ကံကို ကြိယာအတွက် ထုချေလွှာတောင်းသလို ထို မိန်းမပျိုက ချက်ကျကျ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုမိန်းမပျိုကို ပြန်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရ သည်။ ထိုမိန်းမပျိုကို သူသည် မြင်ဖူးသလိုလို ရှိသည်။ သို့ရာတွင်

ဘယ်မှာမှန်းတော့ ရုတ်တရက် စဉ်းစား၍မရ။ ဘယ်တုန်းကမှန်းလည်း သတိမရသလို ဖြစ်နေသည်။ မြင်တော့ကား မြင်ဖူးလေသည်။

မိန်းမပျိုသည် သူ့ကို မချိုမချဉ်ပြုံးကာ ကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်နှင့် လူ့အနွယ်ကြီး တိုးတက်ပွားများရေး ပြဿနာများကို စိတ်ကူးထည့်နိုင်သော လူသစ်ယောက်ကား မဟုတ်ချေ။

တကြုတ်ကြုတ် အော်မြည်နေသော ဝမ်းဗိုက်ပြဿနာများကို အရေးတကြီး ဖြေရှင်းရမည့် ဘဝအခြေတွင်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မချိုမချဉ်ပြုံးနေသော မိန်းမပျိုကို ကျောခိုင်းလိုက်လေသည်။

မြေပဲလှော် ရောင်းချနေသော အဒေါ်ကြီးအား ၎င်း၏ ကဗျာဖိုင်တွဲကြီးကို ရက်ရက်ရောရော ထိုး၍ပေးရင်း...

"အဒေါ်ကြီး၊ ဟောဒါ အဒေါ်ကြီး မြေပဲလှော်ထုပ်ဖို့ ကဗျာစာရွက်တွေ၊ ကျွန်တော့်ကို မြေပဲလှော် သုံးထုပ်လောက်ပေးပါ"

ဟု တောင်းဆို ပြောကြားလိုက်လေသည်။

မြေပဲလှော်ရောင်းနေသော အဒေါ်ကြီးသည် ၎င်း၏ ကဗျာဖိုင်တွဲကြီးကို ထိုးပေးနေသော အမည်မရှိ ကဗျာဆရာပေါင်းကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းမော့၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကဗျာဖိုင်တွဲကြီး ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြေပဲလှော် သုံးထုပ်တောင်းနေသော ကဗျာဆရာပေါင်း၏ တောင်းဆိုချက်နှင့် ၎င်း၏ပစ္စည်း တန်၊ မတန်တို့ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန်အတွက် ကဗျာဖိုင်တွဲကြီးကို ဟိုလှန်သည်လှန် လုပ်ကြည့်နေသည်။ မြေပဲလှော်သည် အဒေါ်ကြီးသည် ကဗျာစာရွက်များကို စက္ကူအဟောင်းဆိုင်မှ စက္ကူများကဲ့သို့ သဘောထားပုံရလေသည်။ ထို့အတွက် ထိုအဒေါ်ကြီးကို အပြစ်ဆို၍ မဖြစ်ချေ။ စာအုပ်နှင့် မဂ္ဂဇင်း

ဂျာနယ်များ ထုတ်ဝေနေကြသူများကပင်လျှင် သူ၏ကဗျာများကို ခါးခါးသီးသီး ပစ်ပယ်ခဲ့ကြပြီ မဟုတ်သလော။

ကဗျာဆရာဟောင်းသည် အဒေါ်ကြီး၏ အကြောင်းပြန်ကြားချက်ကို ရင်တမမနှင့် စောင့်မျှော်နေပုံရသည်။ ထို့အတူ ၎င်း၏ နောက်ကွယ်မှ မိန်းမပျိုသည်လည်း ထိုကုန်ဖလှယ်မှုကို စိတ်ဝင်စားစရာကဲ့သို့ ဘေးမှ စောင့်ကြည့်နေသည်။

မြေပဲလှော်သည် အဒေါ်ကြီးသည် ဘယ်ကမှမစွံ၍ ၎င်း၏ လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေသော စက္ကူများကို အခေါက်ခေါက် အခါခါ လှန်လှော ကြည့်ရှုပြီးနောက် ပိဿာချိန်အနေနှင့် ဘယ်လောက် ဘယ်မျှ ရှိလိမ့်မည်ကို စူးစမ်းသိရှိလိုသေးသကဲ့သို့ လက်ထဲတွင် ချိန်ဆလိုက်နေပြန်သေးသည်။

ကဗျာဆရာဟောင်းသည် ၎င်း၏ ကဗျာများ၏ အသုဘပွဲတော်ကို မသက်မသာ ကြည့်နေရင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။ ထို့အတူ ၎င်း၏ နောက်ကွယ်နားမှ ထိုကုန်ဖလှယ်မှုကို စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်နေသော မိန်းမပျိုသည်လည်း ကြည့်ရှုနေသော အလုပ်ကိုပင် မောပန်းခြင်း ဖြစ်လာသကဲ့သို့ သက်ပြင်းကို မသိမသာ ချလိုက်လေသည်။

"သုံးထုပ်တော့ များတယ် မောင်ရင်၊ နှစ်ထုပ်ပဲ ပေးနိုင်မယ်"

ဟု မြေပဲလှော်သည် အဒေါ်ကြီးက ဈေးခေါ်လိုက်တော့မှ ကဗျာဆရာဟောင်းသည် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။ ပင်ပန်းဆာလောင်နေရုံမျှသူ တစ်ယောက်သာမဟုတ်သေး၊ အလွန်တရာ စိတ်ပျက်နေသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ထုပ်နှင့် ဈေးခေါ်နေသော မြေပဲလှော်သည် အဒေါ်ကြီးကို ထပ်မံ၍ ဈေးဆစ် မနေတော့ဘဲ…

"ကဲဗျာ... နှစ်ထုပ်သာပေးပါတော့"

ဟု ပြောဆိုလိုက်သည်။ ထိုသို့ ၎င်း၏ ကဗျာအမြောက်အမြား ပါရှိသော ကဗျာဖိုင်တွဲကြီး တစ်တွဲလုံးကို နှစ်ထုပ်မျှသော မြေပဲလှော်နှင့် ကုန်ချင်းဖလှယ်ရန် ထိုသူက သဘောတူလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခပ်စောစောက ထိုသူ၏ တံတောင်နှင့် အတွက်ခံထားရသော မိန်းမပျို သည် ရှေ့တန်းသို့ တက်လာပြီးလျှင်...

"သူ့ကို တစ်ထုပ်သာပေးပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ တံတောင်ဆစ်နဲ့ အတွက်ခံထားရတဲ့အတွက် ကျွန်မကိုတော့ တစ်ထုပ်ပေးမှ ဖြစ် လိမ့်မယ်"

ဟု ဝင်၍ ပြောဆိုလိုက်သည်။

ကဗျာဆရာဟောင်းသည် ၎င်း၏ နှစ်ထုပ်မျှသာရတတ်သော မြေပဲလှော်ထဲမှ တစ်ထုပ်ကို အတင်းဝင်ကုတ်ရန် လှမ်းတက်လာသော မိန်းမပျိုကို မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းမပျိုကတော့ သူ့ကို မချိုမချဉ်ပြုံးကာ ကြည့်နေသည်။ သည်တော့မှပင် သူသည် ထိုမိန်းမပျို ကို သတိရလာပြီးလျှင်...

"ဘယ့်နှယ် ခင်ဗျားကို တစ်ထုပ် ခွဲပေးရမှာလဲဗျ၊ ဒါထက် လွန်ခဲ့တဲ့ လေး ငါး ခြောက်ရက်လောက်က ခင်ဗျား ကျုပ် ခြေသလုံး တက်နင်းသွားတာကိုကော မှတ်မိသေးရဲ့လား"

ဟု ပြန်လှန် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

မိန်းမပျိုသည် မချိုမချဉ်ပြုံးနေသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှတော့ ပြန်မပြောလိုက်ချေ။

ထိုအခိုက် ကဗျာဆရာဟောင်းသည် မြေပဲလှော်သည် အမယ်ကြီး က လှမ်းပေးနေသော မြေပဲလှော် နှစ်ထုပ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက် ပြီးလျှင်...

"ကျုပ်ခြေသလုံးကို ခင်ဗျား တက်နင်းသွားတာနဲ့ ခင်ဗျား
ကို ကျုပ်က တံတောင်နဲ့ တွက်မိတာနဲ့ ထေလိုက်ကြပါစို့ဗျာ"
ဟု ၎င်း၏အနီးမှ မိန်းမပျိုကို ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောဆိုပြီး
နောက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

မိန်းမပျိုသည် တော်တော်ကြီး စိတ်မကောင်းသွားသော အမူအရာ ဖြင့် ထိုသူကို လှမ်း၍ ကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူသည် ၎င်း၏ ကျောနောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိန်းမပျိုကို ပြန်လှည့်ကြည့်ဖော်ပင် မရတော့ချေ။ သူသည် မြေပဲလှော်တစ်ထုပ်ကို ကတိုက်ကရိုက်ဖြေကာ တကျွတ်ကျွတ် ကိုက်ဝါးစားသောက်ရင်း လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင် ကြီးဘက်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားလေသည်။

မိန်းမပျိုသည် ထိုသူ့ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်နေရာမှ မြေပဲ လှော်သည် အဒေါ်ကြီးကို ရယ်မောချ၍ ကြည့်ရှုရင်း...

"ကျွန်မက ကစားလိုက်မိတာပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ အားနာ
စရာတော့ အကောင်းသား၊ ဒီလူကို ကြည့်ရတာက စာရေးဆရာ
တစ်ယောက်နဲ့ တူပါတယ်"

ဟု ၎င်း၏ ဝေဒနာ၊ စေတနာနှင့် ထင်မြင်ချက်များကို ပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်သည်။

"စာရေးဆရာတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး တူမရယ်၊
ချာရေးဆရာနဲ့ တူပါတယ်"

မြေပဲလှော်သည် အဒေါ်ကြီးက ရယ်မောပြောဆိုလေသည်။

"ဒေါ်ဒေါ်ပြောတာ ဘာ၊ ချာရေးဆရာတဲ့ ဟုတ်လား"

မိန်းမပျိုက စိတ်မကောင်းလှသော အမူအရာဖြင့် ဈေးသည် အဒေါ်ကြီးအား ပြန်၍ မေးလိုက်လေသည်။

"ဩော်... မိန်းကလေးနှယ် အ ပါသေးရဲ့ကွယ်၊ စာတွေ

မရေးဘဲ အချာတွေရေးနေလို့ မိန်းကလေးရဲ့ လူက ဒီပုံပန်း ပေါက်နေတာပေါ့ဟဲ့"

မြေပဲလှော်သည် အဒေါ်ကြီး ပြောဆိုလိုက်သော စကားကို မိန်းမပျိုသည် ကြားလိုက်မိဟန်မရှိချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကဗျာဖိုင်တွဲကြီး တစ်တွဲကို မြေပဲလှော်နှင့် လဲလှယ်စားသော ထိုလူတစ်ယောက်ကို ငေးမောကြည့်ရှုနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသူကတော့ ၎င်း၏ နောက်ပိုင်းကို ရှိလေသည်ဟူ၍မှ မအောက်မေ့သကဲ့သို့ နောက်ကြောင်းသို့ပင် တစ်ချက်တလေမျှ လှည့်ကြည့်ခြင်း မပြုတော့ချေ။ လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီးပေါ်သို့ သူ၏ ယောက္ခမအိမ်ထက်သို့ တက်ရသလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း တက်ရောက်သွားပြီးနောက် ကျောက်တိုင်၏ ခြေရင်းတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေသည်တကား။

❖

မြှုးမိတဲ့ ငါး

(၁)

စာငှက်များ အသိုက်အမြုံမှ ဆင်း၍ ကျီးငှက်များ တအားအား နှင့် အော်မြည် ပျံသန်းကြသော အချိန်တွင် ထိုသူသည် အိပ်စက်ရာမှ နိုးလေသည်။ တစ်နေ့သည် သစ်လေပြီဖြစ်၍ သူသည် သူ၏ ခိုလှုံ အိပ်စက်ရာ ကျောက်တိုင်ကြီးဘေးမှ လေးလေးလံလံနှင့် ထိုင်းထိုင်းမှိုင်း မှိုင်း ထလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ကျောက်တိုင်ဘေးတွင် အတန်ကြာမျှ ငိုင်ကာ ရပ်နေသည်။

ထိုသူသည် အတိတ်ကို ပြန်လည်လွမ်းဆွတ်နေလေသလော။ မနေ့က ညနေချမ်းအချိန်တွင် သူသည် အမည်မရှိရှာသော ကဗျာဆရာ ကလေးတစ်ဦးကို ဗန္ဓုလပန်းခြံ ဝင်းတံခါးဝတွင် သင်္ဂြိုဟ်မြှုပ်နှံခဲ့ပြီ မဟုတ်သလော။ ထို ကဗျာဆရာကလေး၏ နေ့ရက်နှင့် နာရီပေါင်းစွာ အကုန်ခံ၍ ရေးစပ်သီကုံးထားခဲ့သော ကဗျာများကိုလည်း ဖျက်ဆီးလိုက်

ပြီ မဟုတ်သလော။ သူသည် နာရီပိုင်းမျှသာ ရှိဦးမည်ဖြစ်သော အတိတ်ကို ပြန်လည် လွမ်းဆွတ်လျက် နေလေသလော...။

သုံးလူတို့၏ နတ်မင်းက ဘဝဟူသည် ဒုက္ခပါတကားဟူ၍ အဘယ်ကဲ့သို့ ရှင်းလင်း ပြောကြားစေခဲ့မှုကာလည်း သူသည် မိမိ၏ ဘဝကို တပ်မက်ခြင်း ကြီးမားလှသည်။ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ထိုအမည်မရှိ ကဗျာဆရာကလေးသည်လည်း သူလို ငါလို သတ္တဝါ တစ်ကောင်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် လူပီပီ သူသည် သူ၏ ဘဝဟောင်းကို စွဲလမ်းခြင်း ကြီးမားလှသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် အတိတ်ဘဝဟောင်းကိုသာ စွဲလမ်း လွမ်းဆွတ်၍ ရှိနေလျှင် ထိုသတ္တဝါသည် ပစ္စုပ္ပန်၌ အဘယ်သို့ အသက်ရှင် နေထိုင်နိုင်မည်နည်း။ အနာဂတ်မူကား ဝေလာဝေးဖို့သာ ရှိလေတော့သည်။

သူသည် သူ၏ ကဗျာကလေးများကို တလွမ်းလွမ်း တဆွတ်ဆွတ် ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ ဝိညာဉ်ကိုပါ ထုတ်သွင်းရေးစပ်ခဲ့ရသော ထိုပစ္စည်းကလေးများကို သူသည် အဘယ်သို့ လွယ်လင့်တကူ ဖြတ်တောက် နိုင်ပါမည်နည်း။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ သူ လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ဖြစ်နေသော အချိန်လောက်တွင် သူ၏ ကဗျာများသည် မြေပဲလှော်ထုပ်များ ဘဝသို့ ကူးပြောင်းကာ အရပ်တကာနှင့် လမ်းတကာတွင် ပြန့်ကျဲနေတန် လောက်ပေပြီ။

လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် ယာဉ်များ သွားလာကြသော အသံဗလံများသည် တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်လောင်ဆူညံ၍ လာလေသည်။ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် တိုးဝှေ့ပြေးလွှားနေကြသော လူသံများကိုလည်း တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားလာရပေပြီ။

သူသည် ထုံးစံအတိုင်း ကျောက်တိုင်ထက်မှ တလှုပ်လှုပ် ဆင်းလာသည်။ ထိုနောက် ပန်းခြံအပြင်သို့ လေးလေးလံလံ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ဆူးလေလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လမ်းမကြီးအတိုင်း ပန်းဆိုးတန်းအထိ လျှောက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ရန်ကုန်ဘူတာရုံကြီးဘက်သို့ ကူးလေသည်။ ဘူတာရုံ၏ စကြံတွင်ရပ်ကာ ထုံးစံအတိုင်း ကတ္တရာစေး လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် တလိမ့်လိမ့်ပြေးလွှားနေကြသော ဓိမ်ခံကားကြီးများကို ပြန်လှည့်ကြည့်ရှုပြန်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လမ်းမကြီးကို ကတ္တရာစေးခင်းထားသော ခေတ်မီ လမ်းမကြီးအဖြစ်ဖြင့် သူသည် မမြင်ရတော့ချေ။ လယ်သမားများ၏ ကျောပြောင်ကြီးများဖြင့် ခင်းကျင်းထားသော လမ်းမကြီးအဖြစ်နှင့် မြင်နေသည်။

မျက်စိနောက်လာသောအခါ သူသည် ခုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်လာသည်။ ထို့နောက် ခုံးကျော်သံတံတားကြီးထက်တွင် ဖွတ်မေ့၊ ပုတတ်မေ့ ရပ်ကာ မီးရထား သံလမ်းများနှင့် မီးရထား သံဘီးကြီးများကို ကြည့်နေပြန်သည်။

မီးရထား သံလမ်းများပေါ်သို့ မညှာမတာ နင်းလိမ့်သွားသော မီးရထား သံဘီးကြီးများကို ကြည့်ရှုနေရာမှ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလာသောအခါ သူသည်...

"အမေ... အမေ"

ဟု မြည်တမ်းကာ သူ၏အမေကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သတိရလာသည်။ အမေ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ အဘယ်သို့များ ရှိနေပါလိမ့်မည်နည်း။ သူသည် အမေ့ကို အလွန်တရာ တွေ့ချင် မြင်ချင်လာသည်။ အမေရှိရာသို့ အပြေးအလွှား သွားချင်စိတ်များလည်း ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ခုံးကျော် သံတံတားကြီးထက်မှ အထက်ပန်းဆိုးတန်းဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ဆင်းလာခဲ့သည်။

"အမေ... အမေ"

သူသည် အမေ့ကိုသာ တသသခေါ်မည်ရင်း အထက်ပန်းဆိုးတန်း လမ်းမကြီးအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လျှောက်လာသည်။

"အမေ့ရောဂါ သက်သာပါစေဗျာ၊ အမေ စိတ်ချမ်းသာမှု ရပါစေဗျာ..."

သူသည် အမေ့အတွက်လည်း ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့လာသည်။ သို့ရာတွင် အစ်ကိုလုပ်သူ၏ ပျဉ်ထောင်၊ ပျဉ်ခင်း အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ ခြေလှမ်းများသည် တုံ့၍ ဆောင့်ဆွဲလိုက်ခြင်း ခံရသကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ရပ်သွားလေသည်။ သူသည် အိမ်ထဲသို့ တော်တော်နှင့် မဝင်ဖြစ်သေးဘဲ အတန်ကြာမျှ ငိုင်ကာ ရပ်နေမိပြန်သည်။

"စာရှူး... ကဗျာရူး... အလကားကောင်..."

အစ်ကိုလုပ်သူ ပြောဆိုလွှတ်လိုက်သော စကားများကို ကြားယောင်လာသည်။

"ကျုပ်လင် လုပ်စာကို ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ သဒ္ဒါတာ မဟုတ်ဘူး"

ဆိုသော မရီး၏ ပြောဆိုသံများကိုလည်း သတိရလာသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ ပြောဆိုကြသော အစ်ကိုနှင့် မရီးလုပ်သူတို့၏ အိမ်ထဲတွင် အမေသည် ရှိနေသည်။ အမေ့ကို တွေ့ချင်လျှင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်မှသာ တွေ့နိုင်လိမ့်မည်။ အမေ့ကို ကြည့်ရှုတွေ့မြင်နိုင်ဖို့အတွက် အခြားနည်းလမ်းသည်လည်း မရှိတော့။ သို့ရာတွင် အမေ့ကိုတော့ သူသည် အင်မတန် တွေ့ချင်လှလေသည်။ အဘယ် သားသမီးတို့သည် မိခင်ကို မခင်တွယ်ဘဲ ရှိတတ်သနည်း။ လူမဆိုထားနှင့်၊ အပဟိတ် တိရစ္ဆာန်တို့သည်ပင် ၎င်းတို့ကို ကျွေးမွေးသော မိဘတို့ကို ခင်တွယ်ရမှန်း နားလည်လေသည်။

(၂)

သူသည် မျက်စိကိုစုံမှိတ်ကာ ထိုအိမ်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

"ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ နင့်အစ်ကို ဘာပြောထားသလဲ"

မရီးလုပ်သူ၏ ဟိန်းဟောက်သံကို အိမ်ထဲသို့ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း ကြားလိုက်ရသည်။

သူ၏ ခြေလှမ်းများသည် ရပ်တန့်နေလေသည်။ မရီးလုပ်သူ၏ မျက်နှာကို မကြည့်မိ၊ မမြင်မိစေရန်အတွက် သူသည် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်ရသည်။

"ပြောနေတာ မကြားဘူးလားဟဲ့"

တွေတွေကြီးရပ်နေသော မတ်လုပ်သူကို မရီးက ငေါက်လိုက်ပြန်လေသည်။

အစ်ကိုလုပ်သူက အစ်ကိုကဲ့သို့ ဆက်ဆံခြင်း မပြုသည့်အတွက် မရီးဖြစ်သူက အစ်ကို၏ နောက်ယောင်ခံလိုက်တာ ငေါက်ငမ်းခြင်း ပြုနေသည်ကိုကား ခံရခက်လှလေသည်။

သို့ရာတွင် ကိုယ့်အစ်ကိုကမှ အဟုတ် မဟုတ်သောအခါ မရီးလုပ်သူကို ဘာပြောစရာ လိုသေးသနည်း၊ အသားထဲက လောက်ထွက်နေသော အမှုသာ ဖြစ်လေသည်။

ကဗျာဆရာဟောင်းသည် မရီးကို မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသို့ မျက်စောင်းထိုး အကြည့်ခံရသော မိန်းမပျိုသည် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်မျှ နာကြည်းလှသကဲ့သို့...

"နင်က ငါ့ကို ဘာ ပမာမခန့် လုပ်နေသေးတာလဲ"

ဟု ထပ်မံ၍ အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်း ပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။ သူသည် တော်တော်ကြီး ခံပြင်းမိလေသည်။ သို့ရာတွင် အံကိုသာ ကြိတ်ထားလိုက်ရသည်။ ဘာတစ်ခွန်းမှတော့ ပြန်၍ မပြောလိုက်ချေ။

"နင့်အစ်ကိုက အိမ်ရိပ်ကိုတောင် မနင်းနဲ့လို့ ပြောထားတာကိုများ နင်မို့လို့ ရှက်ရမှန်းမသိဘဲ အိမ်ထဲကို ဝင်လာတာများ အံ့ပဲ အံ့ပါရဲ့ဟယ်"

သူသည် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ကိုယ်ကိုလည်း ချုပ်တည်းခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ မရီးလုပ်သူအား မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီးလျှင်...

"ကျုပ်အမေရှိတဲ့ အိမ်ကိုတောင်မှ ကျုပ် မလာရတော့ဘူးလားဗျ၊ ခင်ဗျား စကားပြောတာဆိုတာ ဆင်ခြင်ပြီးပြောရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ လူဆိုတာ စိတ်ကောင်းတဲ့ အခိုက်လည်းရှိသလို စိတ်မကောင်းတဲ့ အခိုက်လည်းရှိတယ်ဆိုတာ သိထားစမ်းပါဦး၊ စိတ်ကောင်းနေတုန်းတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျ၊ မကောင်းနေတုန်းအခိုက်ဆိုရင် ဒုက္ခများတတ်တယ်"

ဟု ခပ်မာမာထန်ထန်ပင် ပြန်လည်ချေပပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်မိသည်။

"အောင်မာ... အောင်မာ၊ နင်ကများ ငါ့ကို မခန့်လေးစားပြန်ပြောတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား၊ နင့်အစ်ကိုပြန်လာတော့မှ နင်စော်ကားတာကို တိုင်လိုက်ရဦးမှာပေါ့ကွယ်"

မရီးလုပ်သူက ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့ ပြောဆိုလေသည်။

သို့ရာတွင် အမေ့ကို တွေ့ရ၊ ကြည့်ရအောင် လာရောက်ခြင်းဖြစ်သော ကဗျာဆရာသည် မရီးလုပ်သူနှင့် နောက်ထပ်၍ တုံဖက်ပြောဆိုခြင်း ပြုမနေတော့ဘဲ ၎င်းမိခင်၏ အခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားတော့မည်အပြုတွင် အစ်ကိုလုပ်သူသည် အပြင်သို့ သွားနေရာမှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

လင်လုပ်သူ...

အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလျှင် လာချင်း ၎င်း၏မယားက မျက်ရည်ခံ ထိုး၍ ၎င်းအား စော်ကားခြင်း ပြုသည့်အကြောင်းကို ပုံကြီးချဲ့၍ တိုင် ကြား ပြောဆိုခြင်း ပြုလေတော့သည်။ မယားစကားကို ယုံကြည်လွယ် တတ်သော ယောကျ်ားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ဖက်သောစကားကို ကြား နာခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ...

"ဟော့ကောင်... မင်းက ငါ့အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဘာ စော်ကား တာလဲကွ"

ဟု ညီလုပ်သူအား ကျားဟိန်းသလို လှမ်း၍ ဟိန်းလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားသာ မယားစကားကို ဘုရားစကားလို ကြပ်ကြပ် ယုံပါ"

သူသည် အစ်ကိုလုပ်သူအား ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် အမေ့ ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် အစပထမ၌ မရီးလုပ်သူနှင့်လည်းကောင်း၊ နောက်ပိုင်း၌ အစ်ကိုလုပ်သူနှင့်လည်းကောင်း စကား ကတောက်ကဆတ် များနေသံကို ကြားနေရကတည်းက လူမမာ အမယ်ကြီးသည် အိပ်ရာ ထက်တွင် ထိုင်လျက် ရှိလေသည်။

"အမေ... ကျွန်တော် လာပြီလေ၊ နေလို့ ထိုင်လို့ ဘယ်လို များ နေသေးသလဲဟင်"

သူသည် အမေ့အနီးတွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ဝင်ထိုင်ကာ အမေ၏ ခြေဖျားလက်ဖျား ကလေးများကို ယုယုယယ လှမ်းဆုပ်ရင်း မေးလိုက် သည်။

အမေသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောချေ။ မျက်ရည်များသာ စီးဆင်း နေသည်။

"အို... အမေကလည်းဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရပြန်တာလဲ ဟင်"

အမေသည် ဘာမျှတော့ ပြန်မပြောချေ။ မျက်ရည်စများကို တဘက်စကလေးနှင့် သိမ်းဆည်းနေလေသည်။

"အမေ့အတွက် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်"

အမေကတော့ ဘာမျှ ပြန်မပြော၊ ငိုင်၍ နေလေသည်။

"အမေ ဘာတွေများ စားချင်၊ သောက်ချင်စိတ် ရှိသလဲဟင်၊ ကျွန်တော် ရှာကြံပြီး ဝယ်လာခဲ့ပါ့မယ်"

အမေ၏ ခြေသလုံးသားများကို ဆုပ်နယ်ပေးရင်း အားပေးပြောဆိုနေခိုက် အစ်ကိုလုပ်သူသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် အမေ့ အိပ်ရာဘေးရှိ ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်ထဲသို့ ပန်းသီးကြီး သုံးလုံးကို ထည့်ပေးရင်း...

"အမေက ပန်းသီး စားချင်ပါသတဲ့ကွာ၊ ဟောဒီ ပန်းသီး မျိုးတဲ့ကွာ"

ဟု ခနဲ့တဲ့တဲ့ လေသံနှင့် ပြောဆိုလိုက်သည်။

အမေသည် သားအကြီးအား လှမ်း၍ ကြည့်နေရာမှ သားအငယ်အား လှမ်း၍ကြည့်လေသည်။ အမယ် ကြီး၏ မျက်နှာသည် တစ်ခဏချင်းအတွင်း များစွာအိုမင်း ရင့်ရော်သွားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။ ထို့နောက်မှ...

"ဒုက္ခ မရှာပါနဲ့တော့ သားရယ်၊ မင်း ရှာဖွေလာတာကို လည်း မေမေ မစားရက်ပါဘူးကွယ်"

ဟု ငိုသံပါနှင့် ပြောဆိုလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် အခန်းတံခါးပေါက်ဝတွင် ရပ်ကြည့်နေသော ချွေးမလုပ်သူက အမေ ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုခြင်းကို မခံမရပ်နိုင်သကဲ့သို့ အခန်း

တွင်းသို့ ခြေတစ်လှမ်း ဝင်လာပြီးလျှင်...

"သိပြီ မဟုတ်လား ဟင်၊ ရှင့်ပိုက်ဆံတော့ ကုန်စေ၊ ဟို သား ပိုက်ဆံတော့ မစားရက်ဘူးတဲ့ ဆိုတာ"

ဟု ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

မယားလုပ်သူ၏ အလွန်ကို တားဆီးရန်အတွက်...

"ဩော်... မင်းကလည်းကွာ"

ဟု လင်လုပ်သူက လှမ်း၍ ဟန့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ မယားကိုကား ဟန့်၍ မရတော့ချေ။

"ဘာမင်းကလဲ၊ ဒီလို တစ်ဖက်စီးနင်း လူမမာမျိုး ရှင် ဆက်ပြီး ပြုစုနေရင် တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်မကိုပါ ရှင် ပေါင်ရလိမ့် မယ်"

ဟု အော်ဟစ် ပြောဆိုလေသည်။

"မင်းကလည်း ခက်ပါဘိတော့ကွာ၊ အမေကမစားပါဘူး လို့ မပြောလို့ ဘယ်လိုပြောရဦးမှာတဲ့လဲကွ၊ ဒီဈေးကောင်း ပန်းသီး ဝယ်ပေးနိုင်ဖို့သာသာ သူ့ဝမ်းတောင် နပ်မှန်အောင် ကျွေးနိုင်ရဲ့ လား"

ဟု လင်လုပ်သူက အမေနှင့် မယားအကြားတွင် ပြေလည်မှု ရရှိအောင် ပြောဆိုလိုက်သော အခါ၌လည်း...

"ဟုတ်ပါတယ်... ဟိုသားကသာ ဝယ်ကျွေးကြည့်ပါလား၊ နာလန်ထမယ့်ဟာမျိုး၊ ရှင့်လုပ်စာနဲ့တော့ ဒီလူမမာမျိုးက ဟင်း"

ဟု မယားလုပ်သူက ဆက်လက်၍ ဆောင့်အောင့် ပြောဆိုနေပြန် သဖြင့် ကဗျာဆရာဟောင်းသည် အမေ့ကို အဘယ်မျှ သံယောဇဉ် ငြိတွယ်နေစေကာမူလည်း ထိုပတ်ဝန်းကျင်၌ မည်ကဲ့သို့မျှ အသက်ရှူ ၍ မရတော့သဖြင့် အမေ့အခန်းအတွင်းမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ရ

သည်။

သူသည် အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ အတန်ကြာမျှ ငိုင်နေလေသည်။ အိမ်အတွင်းသို့ကား ပြန်လှည့် မကြည့်ရဲတော့ချေ။ သူတို့ လင်မယား တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကား ကတောက်ကဆတ် ပြောဆိုသံများကို လည်း ကြားနေရသည်။

သူ၏ရှေ့မှ ပြည်သူ့လမ်းမကြီးက သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်နေလေသည်။ ထိုနေရာနှင့် အရပ်သည်သာ သူ၏ အရပ်နှင့် နေရာများ ဖြစ်လေသည် တကား...။

❖

မေတ္တာ ကရုဏာ

(၁)

မီးခိုးများ တလူလူထွက်ကာ တဂျုန်းဂျုန်း ခုတ်ထွက်သွားသော မင်္ဂလာဒုံ လော်ကယ်ရထားတွဲများကို ခုံးကျော်တံတားပေါ်မှ ဖွတ်မေ့ပုတတ်မေ့ ငေးမောကြည့်ရှုနေရာမှ သူသည် ရှည်လျားလှသော သက်ပြင်းကို ချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီဟောင်းကြီး၏ ဘေးအိတ်ကပ်အတွင်းမှ တစ်ရွက်တည်းသော ရတတ်သော တစ်ကျပ်တန် ငွေစက္ကူကို ထုတ်ယူကာ စူးစိုက် ကြည့်ရှုနေပြန်သည်။ ထိုငွေတစ်ကျပ်သည် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲတွင် ရောက်ရှိနေသည်မှာ သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီမျှပင် ကျော်လေပြီ။ သူ၏ ဝမ်းဗိုက်သည် အဘယ်မျှ ဒေါသူပုန်ထကာ သောင်းကျန်း ဆူပွက်နေခဲ့စေကာမူလည်း သူသည် ထိုငွေတစ်ကျပ်ကို မသုံးရက်၊ မစွဲရက်ခဲ့ချေ။

မနေ့က ခပ်စောစော ဗန္ဓုလပန်းခြံက အထွက်တွင် သူသည် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့် ဆူးလေဘုရားလမ်းမကြီး၏

ဘေးတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကျောင်းမှာတုန်းက လူချင်းတော်တော် ခင်ခဲ့ကြသည်။ လူချင်းကွဲသွားကြသည်မှာလည်း နှစ်ကာလအတန်ကြာပြီဖြစ်၍ တစ်ဦး၏ အခြေအနေကို တစ်ဦးက မေးမြန်း ပြောဆိုရင်း ထိုကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းက သူ့ကို ငွေတစ်ကျပ် ပေးကမ်းထောက်ပံ့သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

"ငါလည်း လခ မထုတ်ရသေးတာနဲ့မို့ ဘိုင်ကျနေသေးပါကွာ၊ ငါ့မှာ အခုပါလာတဲ့ ငွေကလေးနှစ်ကျပ်ထဲက မင်းအတွက်တစ်ကျပ်တော့ ငါ စိတ်ချမ်းသာအောင် ယူထားလိုက်စမ်းပါ"

ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းက အကြောင်းအကျိုး ရှင်းလင်းပြောဆိုကာ သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ဟောင်းအတွင်းသို့ တစ်ကျပ်တန်ငွေစက္ကူကလေးတစ်ကျပ်ကို အဓမ္မထိုးထည့်ပေးသွားခဲ့သည်။

ထိုသို့ ပေးကမ်းထောက်ပံ့သော ငွေတစ်ကျပ်ကို သူသည် ဟန်လုပ်ငြင်းဆန်ခြင်းပင် မပြုလိုက်မိချေ။ ငတ်မွတ်သော ကာလ၌ အဘယ်သူသည် ရှက်တတ်သနည်း။ သူသည် လူအများ၏ မေ့လျော့ထားခြင်းကို ခံသော ကဗျာဆရာဟောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို ငွေတစ်ကျပ်မျှ ပေးကမ်းထောက်ပံ့ခြင်း ပြုလာသော ထိုသူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ဘယ်အတွက် ဟန်လုပ်ရမည်နည်း။

"ငါ အခု တံတားကလေးက စိတ္တဇဆေးရုံမှာ စာရေးလုပ်နေတယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်း အခြေအနေ သိပ်ဆိုးနေရင်လည်း လဆန်းရက်တွေလောက် လှည့်ပြုလာပါလားကွာ"

"ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ"

အက်ကွဲနေသော အသံဖြင့် သူသည် ပြန်လည် ပြောဆိုလိုက်ရသည်။

"ဒါလောက် ငတ်လှပြတ်လှတဲ့ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ

အလုပ်ကို သိပ်ပြီးတော့လည်း အစွဲအလမ်းကြီးမနေပါနဲ့တော့ သူငယ်ချင်းရာ၊ သင့်လျော်မယ့် အလုပ်တစ်ခုခုကို ဝင်လုပ်ဖို့လည်း စိတ်ကူးစမ်းပါဦးကွာ"

သူသည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှတော့ ပြန်လှန်ပြောဆိုခြင်း မပြုလိုက်ချေ။

"ဒီလို အလုပ်အကိုင်မျိုးတွေက လူကြီးမိဘတွေရဲ့ လုပ်စာနဲ့ ကျောင်းနေရတုန်းသာ လုပ်လို့ကိုင်လို့ ကောင်းတာပါကွာ။ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းရတဲ့ ဘဝကျတော့ မစားသာလှပါဘူး"

စိတ္တဇဆေးရုံတွင် စာရေးကြီး လုပ်နေသော သူငယ်ချင်းက တကယ့် စေတနာနှင့် သတိပေးပြောဆိုလိုက်ဟန်ရှိသည်။

"ဘယ်သူတွေကမှ ငါ့ကို ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ရယ်လို့ အသိအမှတ်လည်း မပြု၊ စာရင်းလည်း မသွင်းကြတော့လို့ ငါ အင်မတန် နှစ်သက်လှတဲ့ ကဗျာဆရာဘဝကို စွန့်ခဲ့ရပါပြီကွာ"

သူသည် ဝမ်းနည်းပက်လက် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

"ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ စိတ်ကူးယဉ်တဲ့အလုပ်ဆိုတာ မိဘတွေရဲ့ လုပ်စာသုံးပြီး တာဝန်မဲ့ နေရထိုင်ရတဲ့ အရွယ်တုန်းသာ ကောင်းတာပါ၊ ကိုယ့်ထမင်းအိုးနဲ့ ကိုယ်စားလာရတဲ့အခါမျိုးကျတော့ ဘယ်လိုမှ လုပ်မရနိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေပါကွာ"

ထိုသူသည် လေးနက်သော စကားများကို ပြောဆိုနေလေသည်။

ထိုသူငယ်ချင်းနှင့် ခွဲလာခဲ့ပြီးနောက် သူသည် ငွေတစ်ကျပ်ကို လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ ပန်းသီးများ ရောင်းချခြင်းပြုသော သစ်သီးဈေးဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သူသည် အဘယ်မျှ ငတ်လျက် ဆာလောင်နေသော်လည်း ထိုငွေတစ်ကျပ်ကို သူ၏အတွက် သုံးစွဲရန် အနည်းငယ်မျှ မစဉ်းစားမိချေ။

အမေ့အတွက် ခေါက်စာကျွေးရန် ပန်းသီးဝယ်ခြမ်းဖို့သာ စိတ်စောနေလေသည်။

မှန်သေတ္တာများနှင့် တခမ်းတနား ခင်းကျင်း ပြသထားသော ပန်းသီးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ ခြေလှမ်းများသည် ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ပန်းသီးဆိုသည်မှာ လူမမာများကို ကျွေးမွေးရသော ခေါက်စာပင်ဖြစ်သော်ငြားလည်း လူမမာတိုင်းအတွက်ကား ဟုတ်ဟန်မတူလှချေ။ လူချမ်းသာ လူမမာများအတွက်သာ ဖြစ်နေပုံရလေသည်။

ပန်းသီးဆိုင်ရှေ့တွင် ဓိမ်ခံကား သုံးလေးစီးမျှ ထိုးရပ်ထားလေသည်။ မော်တော်ကားရှင်များသည် ပန်းသီးဆိုင်အတွင်း၌ ပန်းသီးများကို ဝယ်ခြမ်းနေကြလေသည်။

သူသည် တစ်ကျပ်တန်ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ ပန်းသီးဆိုင်ရှေ့မှရပ်၍ ပန်းသီးအရောင်းအဝယ်ကို ငေးမော ကြည့်ရှုနေလေသည်။

"ပန်းသီးခြောက်လုံးကို ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ"

မော်တော်ကားရှင်တစ်ဦးက ဆိုင်ရှင်ကို လက်ကိုင်အိတ်ဖွင့်ရင်း မေးမြန်းနေသည်။

"ဖောက်သည်မို့ ဆယ့်ငါးကျပ်ပဲ ထားလိုက်ပါ့မယ်"

ဆိုင်ရှင်က ထိုကဲ့သို့ ပြန်လည် ပြောဆိုလိုက်သည်။

ကဗျာဆရာဟောင်းလည်း ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးသွားရာမှ ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းနေလိုက်သည်။ ဝယ်ခြမ်းနေကျ ဖြစ်သော ဖောက်သည်တစ်ဦးကိုပင်လျှင် တစ်လုံးနှစ်ကျပ်ခွဲနှင့် ရောင်းချခြင်း ပြုနေသော ထိုပန်းသီးကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပေးကမ်းထောက်ပံ့ခြင်း ပြုလိုက်သော ငွေတစ်ကျပ်မျှနှင့် လူမမာမိခင်ကြီးအတွက် အဘယ်

သို့ ဝယ်ခြမ်းရပါမည်နည်း။

သူသည် ပန်းသီးကိုပင် စိတ်နာကြည်းချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခြင်းအရာကိုလည်း စာတစ်ပုဒ်လောက် ဖွဲ့ချင်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ကား မဟုတ်တော့ချေ။ ထိုဘဝကို သူသည် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်သလော။

မော်တော်ကားသစ်ကြီးများနှင့် ပန်းသီးလာရောက် ဝယ်ခြမ်းကြသူများသည် ၎င်းတို့ ဝယ်ခြမ်းစရာ ရှိသည်တို့ကို ဝယ်ခြမ်းကြပြီးနောက် ပန်းသီးဆိုင်ရှေ့မှ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ သူသာ တစ်ယောက်တည်း ပန်းသီးဆိုင်ရှေ့တွင် ငိုင်၍ ကျန်ရစ်လေသည်။

"ဘာလိုချင်လို့လဲ"

ဟု ဆိုင်ရှင်၏ မေးမြန်းခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့မှ သူသည် ငွေတစ်ကျပ်ကို ကုတ်အကျီအိတ်ကပ်အတွင်းသို့ အသာ ပြန်သွင်းကာ ဦးခေါင်းကို ခါယမ်း၍ ပြလိုက်ရလေသည်။ နောက်ထပ် ထိုဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်ကြည့်နေရန်လည်း အကြောင်းမရှိသောကြောင့် သူသည် ဆိုင်ရှေ့မှ ချာခနဲလှည့်ကာ ပြန်ထွက်လာတော့မည်အပြုတွင် သူမြင်ဖူးသလိုရှိသော မောရစ်စ်ကားကလေးတစ်စီးသည် ပန်းသီးဆိုင်ရှေ့တွင် ထိုး၍ ရပ်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ပန်းသီးဆိုင်ရှေ့မှ ထွက်မသွားသေးဘဲ မော်တော်ကားထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို လှမ်း၍ ကြည့်နေမိလေသည်။

မောရစ်စ် ကားကလေးပေါ်မှ အသက်သုံးဆယ်ခန့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် လှပသော လက်ကိုင်အိတ်ကလေးတစ်အိတ်ကို ဆွဲကာ ဆင်း၍ လာလေသည်။ ကားထဲ၌ ကျန်ရစ်သော အခြားမိန်းမတစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောဆိုမှာကြားနေပုံ ရလေသည်။

ပန်းသီးဆိုင်အတွင်းသို့ ကတိုက်ကရိုက် ဝင်လာသော ထိုမိန်းမ

သည် ရပ်နေသော ထိုသူကို မြင်မိဟန် မရှိချေ။ ပန်းသီးခြောက်လုံးကို အထည့်ခိုင်းနေသည်။ ထိုနောက် လက်ကိုင်သားရေအိတ်ကို ဖွင့်ကာ ပိုက်ဆံများနှိုက်၍ နေသည်။

ဆိုင်ရှင်များက စက္ကူအိတ်နှင့် ထုပ်ပေးသော ပန်းသီးအိတ်ကို ယူကာ ကျသင့်သော ပိုက်ဆံကို ပေးပြီးနောက် ပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့ မည်အပြုတွင် ငွေတစ်ကျပ်နှင့် ပန်းသီးဝယ်ရန် စိတ်ကူးယဉ်လာခဲ့တော့ ထိုသူက...

"မမ..."

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

မောရစ်စ်ကားနှင့် ပန်းသီးဝယ်ရန်လာသော မိန်းမပျိုသည် ပြန်လှည့်၍ ကြည့်လေသည်။ ထို့နောက်...

"ဟင်... နင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ"

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်သည်။

"အမေ တော်တော် နေမကောင်းနေဘူး မမ"

ထိုသူက သူပြောဆိုလိုသော အကြောင်းကို တိုတိုပဲ ပြောလိုက်သည်။

"ငါလည်း အိမ်အလုပ်တွေ များနေတာနဲ့ မေမေ့ဆီကို တောင်မှ မရောက်အားပါဘူးကွယ်"

"နင်ကလည်း အရေးထဲ ငါ့ကို အပြစ်တင်နေပြန်ပါပြီ ကွယ်၊ ငါ့လင်အကြောင်းကို နင်လည်း အသိသားနဲ့ကွယ်"

"မေမေ့ကို ခုလိုပစ်ထားတာတော့ မတော်ပါဘူး မမရယ်"

"မေမေ့အတွက် ဓာတ်စာစားဖို့ ပန်းသီး နည်းနည်းပါးပါး လောက်တော့ ဝယ်မပေးလိုက်နိုင်ဘူးလားဟင် မမ"

"ငါ့မှာ ပိုက်ဆံအပိုမပါပါဘူးကွယ်၊ ငါ့လင်က အတိုင်းနဲ့

ပေးနေတာ နင်လည်း အသိသားနဲ့"

ထိုအခိုက် မောရစ်စ်ကားပေါ်မှ ဟွန်းသံသည် အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်လာသောကြောင့် မောင်အရင်းလုပ်သူကိုပင် ထိုမိန်းမပျိုသည် စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ မော်တော်ကားဆီသို့ ထွက်သွားလေသည်။

အစ်မလုပ်သူက သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီးနောက် ကတိုက်ကရိုက် ထွက်ခွာသွားသောအခါ သူသည် သက်ပြင်းကို ခပ်ရှည်ရှည်ချရင်း ဦးခေါင်းကိုလည်း ခါယမ်းလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ပန်းသီးဆိုင်ရှေ့မှ သူသည် တလှုပ်လှုပ်နှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

အမေ့အတွက် အနည်းဆုံး ပန်းသီးတစ်လုံး ဝယ်ယူသွားပေးဖို့ အတွက် သူသည် ငွေတစ်ကျပ်ခွဲလောက် လိုနေသည်။ သို့ရာတွင် ထို ငွေတစ်ကျပ်ခွဲကို အဘယ်မှာ အဘယ်သို့ ရှာဖွေရမည်နည်း။ သူ့အဖို့ နည်းလမ်းနှစ်ခု ရှိလေသည်။ တစ်ခုမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက် ကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်လံရှာဖွေ၍ တောင်းရမ်းခြင်းပြုရန်ဖြစ်လျက်၊ တစ်ခုသော နည်းလမ်းမှာကား တောတွင်းဥပဒေကို လိုက်နာခြင်းပြုရန် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ဒုတိယနည်းလမ်းကိုမူကား စိတ်ကူးခြင်း မပြုတော့ချေ။ နာရီပေါင်းများစွာ လူသွားလူလာ များပြားသော လမ်းအသွယ်သွယ် တို့၌သာလျှင် ကိုးကုန်း ကိုးကျင်းလျှောက်ကာ တစ်ယောက်သော အသိ မိတ်ဆွေကို တွေ့ရလိမ့်နိုးနိုးနှင့် လိုက်လံရှာဖွေခြင်း ပြုခဲ့သည်။ သူသည် သူငယ်ချင်း သုံးလေးဦးတို့ကိုကား တွေ့ရလေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုသူငယ်ချင်းများသည် စိတ္တဇဆေးရုံတွင် စာရေးကြီး လုပ်ကိုင်နေသော သူငယ်ချင်းကဲ့သို့ကား မဟုတ်ကြချေ။ သူ့ကို အတွေ့ မခံဘဲ ရှောင်ကွင်း၍သာ သွားကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် လူမမာ အမေ

ကြီးအတွက် ခါတ်စာကျွေးရန် ပန်းသီးတစ်လုံးမျှ ဝယ်ခြမ်းယူသွားဖို့ သူသည် နောက်ထပ် ငွေတစ်ကျပ်ခွဲကိုပင် အဘယ်ကမျှ ရှာဖွေ၍ မရခဲ့ချေ။ နောက်ဆုံး၌ သူသည် ရောက်နေကျဖြစ်သော ခုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

(၂)

ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ တစ်ရွက်မျှ ရတတ်သော ငွေစက္ကူကို ထုတ်ယူကာ သူသည် အတန်ကြာမျှ ငေးစိုက်၍ ကြည့်ရှုနေပြန်သည်။ ထိုသို့ မသုံးစွဲရက်သော တစ်ကျပ်တန် ငွေစက္ကူကို ငေးမောကြည့်ရှုနေစဉ် သူ၏ဝမ်းဗိုက်နှင့် အူသိမ်အူမများအတွင်းမှ ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ်တို့သည် ရပ်တည်ခြင်း မပြုနိုင်လောက်အောင် သူ့ကို လေးဖက်လေးတန်မှ တိုက်ခိုက်လျက်လည်း ရှိနေကြလေသည်။ ထိုအချိန်၌ သင်္ဘောကျွန်းဘက်မှ လော်ကယ်ရထားတစ်စီးသည် ခရီးသည်များကို အပြည့်အကျပ် တင်ဆောင်ကာ ဆူဆူညံညံ ဥဩပေးလျက် ဘူတာကြီးအတွင်းသို့ စက်ရှိန်သတ်ကာ ဝင်လာသဖြင့် သူသည် ငွေတစ်ကျပ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရှုနေရာမှ မီးရထားဘီးကြီးများကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းနှင့် သူသည် ခုံးကျော်တံတားကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီးလျှင် အထက်ပန်းဆိုးတန်းဘက်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

ဘူတာရုံကြီးဘေးရှိ ဖြစ်တတ်သလို ခင်းကျင်းရောင်းချနေသော ထမင်းဆိုင်ရှေ့တွင် သူသည် ကုတ်အင်္ကျီ အိတ်ကပ်အတွင်းမှ ငွေတစ်ကျပ်တန်စက္ကူကိုစမ်းရင်း ရပ်လိုက်လေသည်။ ထမင်းဆိုင်အတွင်း၌ လူရှင်းနေသည်။ ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးနှစ်ဦးနှင့် ထမင်းစားနေသော စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်တို့ကိုသာ တွေ့မြင်ရလေသည်။

စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ထမင်းစားနေသော အဘိုးကြီးသည် သူ့ကို ကျောပေး၍ ထမင်းကိုငုံ့၍ စားနေသောကြောင့် သူ့ကို မြင်ဟန်မတူချေ။

သူသည် ထမင်းဆိုင်အတွင်းသို့ မရဲတရဲနှင့် ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် ထမင်းကိုသာ ငုံ့၍စားနေသော အဘိုးကြီး၏ ကျောနောက် နားတွင်ထိုင်ကာ ထမင်းတစ်ပွဲနှင့် ငါးဟင်းတစ်ပန်းကန်ကို မှာလိုက်သည်။ သူသည် အလွန်တရာ ငတ်မွတ်ဆာလောင်နေသူ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ထမင်းတစ်ပန်းကန်ဖြင့် ငါးဟင်းတစ်ပွဲကို သုံးလေးမိနစ်မျှနှင့် ပြောင်သွားအောင် တွယ်ပစ်လိုက်လေသည်။ နပ်ကျော်နေရသူ တစ်ဦးအတွက် ထမင်းတစ်ပန်းကန်သည် ဆင့်ပါးစပ် နှမ်းပက်သလို သာ ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ထမင်းတစ်ပန်းကန်ကို နောက်ထပ်မှာ၍ ငါးဟင်းရည် နည်းနည်းတောင်းလိုက်ရသည်။ နောက်ထပ် ထမင်း တစ်ပန်းကန်ကိုလည်း သူသည် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ရှင်းလင်းပစ်လိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် နေသာရုံမျှပင် မရှိသေးချေ။ သို့ရာတွင် ငွေ တစ်ကျပ်သာပါသဖြင့် သူသည် မရှက်နိုင်တော့ဘဲ ထမင်းနည်းနည်းနှင့် ငါးဟင်းရည် နည်းနည်းတောင်း လိုက်ရလေသည်။

ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးသည် ထမင်းရော ဟင်းရောပါ အလကား တောင်းနေသော ဖောက်သည် အပေါ်၌ မျက်နှာမသာတော့ချေ။ ဆိုင်ရှင် သည် ၎င်း၏ ပစ္စည်းများကို အလကားတောင်း၍ ရသည်လည်း မဟုတ် ချေ။

သူသည် ထမင်းမဝသေးချေ။ သို့ရာတွင် သူ့အိတ်ထောင်ထဲတွင် ငွေတစ်ကျပ်သာ ပါသည်။ နောက်ထပ်၍ အလကား တောင်းရန်မှာလည်း ဆိုင်ရှင့်မျက်နှာက မသာလှတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် လက်ဆေးရင်း...

"ဘယ်လောက် ကျပါသလဲခင်ဗျာ"

ဟု မေးလိုက်ရတော့သည်။ ဆိုင်ရှင်က...

"ထမင်းနှစ်ပွဲက ငါးမူး၊ ငါးဟင်းက သုံးမတ်၊ အားလုံးပေါင်း ငါးမတ်ကျတယ်"

ဟု တွက်ချက်ပြောဆိုလိုက်သောအခါတွင် သူသည် ကမ္ဘာမြေကြီးတစ်ခုလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားလေပြီလားဟူ၍ အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

သူသည် လက်ထဲတွင် ငွေတစ်ကျပ်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း တွေတွေကြီးရပ်နေမိသည်။ ထိုပြဿနာကိုလည်း အဘယ်သို့ ပြေလည်အောင် ရှင်းလင်းခြင်းပြုရမှန်း မသိတော့ချေ။ စဉ်းစား၍လည်း မရတော့ချေ။

"ငါးမတ်ကျတယ်ဟေ့ မောင်ရင်"

ထမင်းဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးက ၎င်း၏ အဖိုးအခကို သတိပေးတောင်းဆိုလိုက်ပြန်သည်။

သူသည် ဘာမျှ မလုပ်တတ်သဖြင့် ငိုင်မြိုင်နေသည်။

"ထမင်းဖိုး ငါးမတ်ကျတယ်ဟေ့ သူငယ်"

ဟု ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးက တတိယအကြိမ် ပြောဆိုလိုက်သောအခါ သူသည် ထိုအဒေါ်ကြီးကို မကြည့်ဘဲ ၎င်း၏လက်ထဲမှ ကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို လှမ်း၍ပေးလိုက်သည်။

"မင်းဟာက တစ်ကျပ်တည်းပါလားကွဲ့၊ တစ်မတ်လိုသေးတယ်"

သူသည် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်နေလိုက်နေသည်။

"တစ်မတ် ထပ်ပေးဦးလေ"

သူသည် ဆိုင်ရှင်ကို မရဲတရဲနှင့် ပြန်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

"ကျွန်တော့်မှာ ဒါပဲပါလို့ပါခင်ဗျာ"

ဟု မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် တောင်းပန် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

"ဒါပဲပါတယ်ဆိုတာနဲ့ ပြီးရတော့မှာလားကွဲ့၊ မင်းတို့ဟာက ထမင်းမစားခင် ကိုယ့်ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိတယ်လို့မှ မကြည့်မိဘူးလား"

ဆိုင်ရှင်သည် ဆန်ဈေးနှုန်းများ တက်နေ၍ စိတ်တိုနေဟန် ရှိလေသည်။

"ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ"

သူကတော့ တောင်းပန်ခြင်းအမှုကိုသာ ပြုရလေသည်။

"မင်း ဝမ်းနည်းတာက ဘာအရေးလဲကွဲ့၊ ငါ့ပိုက်ဆံ တစ်မတ်ကိုတော့ အလကားသက်သက် ဆို့လိုက်ပြီးပြီ မဟုတ်လား"

ယင်းသို့ ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးက ထမင်းစားသူတစ်ဦးအပေါ်၌ ပိုက်ဆံကလေး တစ်မတ်အတွက်လောက်နှင့် ထိုကဲ့သို့ နင့်နင့်သီးသီး ပြောဆိုနေခြင်းကို နားကြားပြင်းကတ်လာပုံရသော ကျန်ထမင်းစားနေသူ အဘိုးကြီးသည် ၎င်း၏ ထမင်းစားပွဲမှ ခပ်ယိုင်ယိုင်ကလေး ထလာပြီးလျှင်...

"ကိုယ့်ဆိုင်ကို မေတ္တာရှေ့ထားပြီး ထမင်းလာစားတဲ့ လူတစ်ယောက်လုံးကို ပိုက်ဆံကလေး တစ်မတ်လောက်နဲ့ ဒီအထိ ပြောရသလားဗျာ"

ဟု ဆိုင့်ရှင်အဒေါ်ကြီးကို ပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်လေသည်။

"ရှင်က ဘာဆိုင်လို့ ကြားထဲက ဝင်ပြောရတာလဲ"

အဘိုးကြီးကို မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်ရင်း ဆိုင့်ရှင်အဒေါ်ကြီးက လှမ်းကာ ကြိမ်းမောင်းလေသည်။

"ဘာဝတူ ထမင်းဝယ်စားသူချင်းမို့လို့ ဝင်ပြောရတာပေါ့ဟဲ့၊

နှင့်ပိုက်ဆံတစ်မတ်က ဘယ်လောက်များ တန်ဖိုးရှိလို့တုံး"

ဟု ပြောဆိုကာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် အဘိုးကြီးက ၎င်း၏ အိတ်ကပ်အတွင်းမှ ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် ဆိုင့်ရှင်အဒေါ်ကြီးအား လှမ်း၍ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

၎င်းအတွက် ဆုံးရှုံးရလေပြီဟူ၍ တွက်ချက်ထားသော ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကို ရရှိလိုက်သောအခါ ဆိုင့်ရှင်အဒေါ်ကြီးသည် ကျေနပ်သွားပုံရလေသည်။ နောက်ထပ် ဘာမျှပြောဆိုခြင်းမပြုတော့ဘဲ ၎င်း၏ မူလနေရာသို့ ပြန်လှည့်သွားလေသည်။

လူရွှယ်သည် ၎င်းအတွက် ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကို စိုက်ထုတ်ပေးသော စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် အဘိုးကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရှိလှသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကျေးဇူးရှင်အဘိုးကြီးကို သူသည် အဘယ်မျှကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်းကိုမူ ကား နှုတ်ဖြင့် မပြောတတ်ချေ။ အရေးပေါ်ခိုက် ပေါင်းသင်းရသော မိတ်ဆွေသည်လာလျှင် မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန် မဟုတ်သလော…။

"လောကကြီးမှာ အဆင်မပြေတဲ့အခါများကျရင်… ပိုက်ဆံတစ်မတ်လည်း အဆင်မပြေတတ်တာပါဘဲ သူငယ်ရာ"

အဘိုးကြီးသည် အဘိဓမ္မာပညာရှင်၏စကားကို ဆိုလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးသည် အရက်များ သောက်စားထားပုံ ရလေသည်။

"ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကတော့ အဆင်ပြေတဲ့အခါရယ်လို့ ကနေ့အထိ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့သေးပါဘူး ဦးလေးရာ"

လူရွှယ်သည် သူ၏ လောကအမြင်ကို ယခုမှပင် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းရသော စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ကစော်သမားကြီးတစ်ဦးအား ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်သည်။

"စိတ်မလျှော့ပါနဲ့ ငါ့တူရယ်၊ မင်းဟာ အသက် ငယ်ငယ်

ကလေး ရှိပါသေးတယ်ကွယ်၊ လောကကြီးမှာ လူလုပ်ဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးလည်း ကျန်ပါသေးတယ်၊ ဦးလေးဟာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လို့ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေတာတောင် စိတ်မလျှော့သေးဘူးကွ"

"ဦးလေးမှာ သားသမီးများကော မရှိဘူးလား"

သူသည် ထိုအဘိုးကြီးကို စိတ်ဝင်စားစွာ မေးမြန်းလိုက်မိသည်။

"မယားလည်း သေ၊ သားသမီးတွေလည်း သေ၊ ဆွေမျိုးတွေလည်း ပစ်ထားလို့ လောကကြီးမှာဖြစ်သလို နေနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုကြပါစို့ကွယ်"

"ဩော်... ဩော်... ဩော်"

"အရင်ကတော့ ဦးလေးဟာ မီးရထားဌာနက အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပေါ့ကွာ၊ မြန်မာပြည် မီးရထားကုမ္ပဏီလက်ထက်ကတည်းကစပြီး လုပ်ကိုင်လာခဲ့တာပေါ့"

"ဩော်... ဩော်... ဩော်"

"အသက်အရွယ်ကြီးလာလို့ ခိုင်းဖို့စေဖို့ မကောင်းတဲ့အချိန်ကျတော့ ဦးလေးကို အလုပ်ကထုတ်ပစ်လိုက်တယ်ကွ"

"သားထောက် သမီးခံကလည်း မရှိ၊ စားစရာ နေစရာကလည်း မရှိတော့ ဒီဘူတာရုံကြီးမှာပဲ ကပ်နေရတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဘဝတူအလုပ်သမားဟောင်းတွေက ပေးကမ်းထောက်ပံ့ကြလို့ သူတို့တစ်တွေရဲ့ ထောက်ပံ့ကြေးနဲ့ပဲ အသက် ဆက်နေရတယ်တယ်လေ"

"ဩော်... ဩော်... ဩော်"

"သူငယ်က ဦးလေးကို သတိမထားမိလို့ သတိမမူနေပေမဲ့ ခုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်မှာ မကြာမကြာ လာလာပြီး ရပ်ရပ်

နေတဲ့ သူငယ့်ကို ဦးလေးကတော့ တွေ့နေမြင်နေကျပါပဲကွယ်”

“ဩော်... ဟုတ်လား”

“နောက်ကို ဦးလေးကို တွေ့ရင်လည်း နှုတ်ဆက်ပေါ့ကွယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဒါထက် ဦးလေး ထမင်းစားလိုက်ပါရစေဦးနော်”

မီးရထားအလုပ်သမားဟောင်းသည် ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် စောစောကစားလက်စဖြစ်သော ၎င်း၏ထမင်းစားပွဲသို့ သွား၍ ထိုင်လေသည်။

လူရွှယ်သည် ထမင်းဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်လာသောအခါ ထို မီးရထားဌာနမှ အလုပ်သမားဟောင်းကြီးကို ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

ဤလောကထဲ၌ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေရသော သူများကို ခင်မင်ကြင်နာတတ်သောလူများ ရှိနေကြပါသေးသလား ဆိုသော အသိတရားကိုလည်း ရလာသည်။ ထိုသို့ခင်မင်ကြင်နာတတ်သောလူများ၊ ကူညီစောင့်ရှောက်တတ်သော လူများသည် လူ့အောက်တန်းစား အလုပ်သမားများသာလျှင် ဖြစ်လေသည်တကားဟူ၍လည်း သူသည် လေးလေးနက်နက် သဘောပေါက်လာခဲ့ရလေသည်။

❖

ကွယ်လွန်သူကဗျာဆရာနှင့် ကာရုဏာမိခင်

(၁)

"ကိုသစ္စာ"

ထိုအသံကို ကြားဖူးသလိုလိုလည်း ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကိုသစ္စာဆိုသော သူ၏ ထိုနာမည်ကို ထိုအသံရှင်သည် အဘယ်သို့ သိရှိနိုင်သနည်း။ ထိုနာမည်ကို သူသည် အင်မတန်ပင် တပ်မက် မြတ်နိုးလှပေသည်။

သူ၏ ထိုနာမည်ကို လူအများက အသိအမှတ် ပြုကြရန်အတွက်လည်း သူသည် ဝေတ်မွတ်သော နေ့ရက်ပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ဖွဲ့ကောင်းကောင်းနှင့် ကျော်လွှားရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ပေသည်။ သို့ရာတွင် မည်သူတစ်ဦးကမှ သူ၏ ထိုနာမည်ကို အသိအမှတ်လည်းမပြု၊ လက်လည်းမခံ၊ ခေါ်လည်း မခေါ်ခဲ့ကြချေ။

ထိုအမည်ကို သူသည် သူ၏ကိုယ်ထက်ပင် ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့လေသည်။ ထိုနာမည်အတွက်နှင့် သူ၏နှလုံးသားသည် ကြေမွခဲ့ရဖူးလေသည်။ အသည်းပြင်တွင် ကြီးမားသော အမာရွတ်သည်လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုမျှသာလျှင် မကသေး။

အစ်ကိုများ၊ အစ်မများနှင့် အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများ၏ အထင်အမြင်သေးခြင်းနှင့် လျစ်လျူပြုခြင်းများကိုလည်း ခံခဲ့ရလေသည်။ သူ့အဖို့ ခြေသလုံးကိုသာ အိမ်တိုင်ထူ၍ လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်နှင့် ပန်းခြံတို့ကို အိမ်အဖြစ်ဖြင့် အသုံးပြုခဲ့ရသည်။ သူသည် ပြည်သူ့လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် လေလွင့်လျှောက်သွားနေခဲ့ရသော သတို့သားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

ထိုနာမည်ကို တပ်မက်မြတ်နိုးခြင်း ရှိလှသည့်အတွက် သူသည် အမျိုးမျိုးသော ဆင်းရဲခြင်းကို ခံလျက်၊ အဖုံဖုံသော ဒုက္ခတို့ကိုလည်း ခံလျက် သူ၏ကိုယ်ကိုယ် ထိုနာမည်ဖြင့် မှည့်ခေါ်ရန် ရုန်းကန်ခြင်းများ ပြုခဲ့ပြီးပေပြီ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ထွက်ခဲ့ရသော နောက်ဆုံးနှစ်က ထုတ်ဝေခြင်းပြုခဲ့သော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ၏ ကြွေးကြော်သံဖြစ်သော အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၏ ထိုနှစ် အယ်ဒီတာက လွဲ၍ သူ၏ ထိုနာမည်ကို အဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ လူရာ မသွင်းခဲ့ကြချေ။ ထို့ကြောင့် အဘယ်သူကမှလည်း သူ့ကို မောင်သစ္စာဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကိုသစ္စာဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံခြင်း မပြုခဲ့ကြချေ။

ယခုကဲ့သို့ ဒီမိုကရေစီ ထွန်းကားလှသည်ဆိုသော ခေတ်အခါသမယကြီးတွင် မိမိကိုယ်ကိုယ် မိမိဘာသာ တံဆိပ်ကပ်၍ ရနိုင်ကောင်းသည် မဟုတ်ချေ။ ထိုလူအများက ဝိုင်းဝန်းအသိအမှတ်ပြုကြမှသာလျှင်

ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်လော။

သူ့ကို အဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ ကိုသစ္စာအဖြစ်နှင့် လည်းကောင်း အသိအမှတ်လည်း မပြု၊ လက်လည်း မခံကြသောအခါ သူ့အဖို့ မည်ကဲ့သို့မှ မရပ်တည်နိုင်တော့သဖြင့် ထိုနာမည်နှင့် ထိုဘဝ တို့ကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်ခြင်း ပြုလိုက်ခဲ့ရပြီပင် မဟုတ်သလော။ ထို အကောင်ပုပ်ကိုလည်း သင်္ဂြိုဟ်မြှုပ်နှံခြင်း ပြုခဲ့ပြီးလေပြီ။

"ဒီမယ်ရှင့်... ကိုသစ္စာ..."

ထိုအသံကို ထပ်မံ၍ ကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။ အသံရှင်သည် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော ကိုသစ္စာကို အဘယ့် အတွက် အဓိပ္ပာယ်မရှိ ခေါ်ဝေါ်နေရသနည်း။ သက်သက်မဲ့ လှောင် ပြောင်ခြင်း နေသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်နေသလော၊ သို့ရာတွင် အသံရှင်၏ အသံ၌ ကရုဏာနှင့် ခင်မင်ခြင်းလှိုင်းများ ပါနေသည်။

သူသည် ယခုအခါတွင် သူနှင့် မည်ကဲ့သို့မျှ သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိတော့သော ထိုနာမည်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ဝေါ်နေသော အသံရှင်ကို လှည့်ကြည့်ဖို့အရေးကို ကြောက်ရွံ့သလို ဖြစ်နေလေသည်။ ကွယ်လွန် သွားလေပြီဖြစ်သော မောင်သစ္စာကို မြှုပ်နှံထားရာ တစပြင်မှ နာနာဘာဝ တစ်ကောင်ကောင်သည် သူ့ကို ခြောက်လှန့်ဖမ်းစားခြင်းပြုရန် ရည်ရွယ် ချက်များနှင့် ယခုကဲ့သို့ အချိန်မဟုတ်၊ နေရာမဟုတ်တွင် လာရောက် လှည့်စားနေလေသလော။

သူသည် ကြက်သီးများပင် ထလျက် ရှိပေသည်။

"ဪ... ကိုသစ္စာ တစ်ယောက်ကလည်းနော်"

အသံရှင်သည် သူ၏ ကျောနောက်နားမှ အပြေးကလေး လိုက် လာရင်း အပြစ်တင်ချင်သလို၊ ညည်းတွားခြင်း ပြုသလို ပြောဆိုနေ သည်။

သူသည် လှည့်မကြည့်ဝံ့သကဲ့သို့ ဘယ်တော့မှ တွေ့ထိခြင်း မရှိသော်လည်း တွေ့ထိနေရသကဲ့သို့ ထင်ရသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ မိုးနှင့် မြေကြီးတို့သည် သုညကာလဆီသို့ တိုင်အောင် တွေ့ဆုံခြင်း ပြုကြလိမ့်မည်သာလျှင် မဟုတ်သော်လည်း ကြည့်ရသူအဖို့တွင် တွေ့ထိနေကြသကဲ့သို့ ဖြစ်ကြသည်တကား…။

(၂)

သူမသည် အင်္ကျီဖြူနှင့် ပြာသော ထဘီကို မြန်းဆင်ကာ အနီရောင်ဖဲထီးကလေးကို ဆောင်းထားလေသည်။ လက်ကိုင်အိတ်နှင့် ဖိနပ်တို့သည် အဝါရောင်များ ဖြစ်ကြသဖြင့် ရောင်စုံဒေဝီကလေး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေသည်။

ဒေဝစ္ဆရာကိုမူကား သူသည် ပြန်လှည့်၍ မကြည့်ချေ။ မိုးနှင့် မြေကြီးတို့ ဖက်ယမ်း နမ်းရှုံ့နေကြသကဲ့သို့ ထင်ရသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့သာ သူရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ငေးကြည့်နေသည်။

အဘယ်သို့မျှ ၎င်း၏ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားကို တုံ့ပြန်ခြင်း မပြုသော ထိုသူကို ရောင်စုံဒေဝီသည် စိတ်ပျက်ဟန် မရှိချေ။ သူ၏ ကျောနောက်နားတွင် ရပ်၍ သူ၏ ရှည်လျားလှသော ဆံပင်များကိုလည်းကောင်း၊ ရိပြဲနေပြီဖြစ်သော ကုတ်အင်္ကျီကြီးကိုလည်းကောင်း၊ အရောင်အဆင်းပင် ကောင်းစွာမရှိတော့သော လုံကွင်းနှင့် ပါးလှပ်နေလေပြီဖြစ်သော လေယာဉ်ပျံဖိနပ်တို့ကိုလည်းကောင်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြည့်ရှုရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပုံလည်း ပေါ်လေသည်။

ထိုသို့ ကျောနောက်မှနေ၍ ထိုသူကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုပြီးနောက် မိန်းမပျိုသည် ထိုသူ၏ လက်ဝဲဘက်မှ ပန်း၍ တက်ကာ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ရပ်လိုက်လေသည်။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ရောင်စုံဒေဝီကလေးက ကာဆီးလိုက်သဖြင့် သူသည် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာလေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများကိုပင် ပွတ်သပ်ကာ သူမြင်နေရသော မြင်ကွင်းသစ်ကို အလန့်တကြား ကြည့်ရှုနေသည်။ သူ၏မျက်လုံးသည် ပြူးကျယ်ကျယ်၊ ပါးစပ်သည်လည်း ဟနေသည်။

သူမသည် ပြုံးလေ၏။ မျက်နှာ အပေါ်ယံ အပြုံးတော့ကား မဟုတ်ချေ။ အတွင်းက လှိုင်းထလာသောအပြုံး ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အင်မတန် ကြည်လင်လှပခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူနှင့် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ တစ်ယောက်တို့က လွှဲ၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ သိလည်းမသိ၊ အသိအမှတ်လည်း မပြုကြသော ထိုနာမည်ကို ထိုမိန်းမပျို အဘယ်သို့ စုံစမ်းသိရှိသနည်း။ သူသည် ထိုအကြောင်းကို သိချင်လာသည်။

"ရှင့်မှာ နာမည်လေးတစ်လုံးတောင် မရှိတော့ဘူးလို့ မြင့်ကို ဘာပြုလို့ လိမ်ပြောခဲ့ရတာလဲဟင် ကိုသစ္စာ"

ထိုမိန်းမပျိုသည် အပြစ်တင်နေသည်တော့သည်ကား မဟုတ်ချေ။ ကရုဏာဒေါသောကလေးနှင့် ပြောဆိုနေခြင်းသာ ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ ပြောဆိုနေခြင်းထဲမှ မိန်းမပျိုသည် ၎င်း၏ နာမည်ကိုလည်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

သူမ၏ နာမည်သည် 'မြင့်' ဖြစ်လေသည်တကား။

"ကျုပ်မှာ လိမ်ပြောစရာအကြောင်းမှမရှိတာဘဲ၊ ဘာပြုလို့ လိမ်ပြောရမှာလဲ"

သူသည် ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

"ဒါဖြင့် ကိုသစ္စာဆိုတာကကော ဘယ်သူတဲ့လဲ"

မြင့်က ကျောင်းဆရာမကြီးက ကျောင်းသားကလေး တစ်

ယောက်ကို မေးခွန်းထုတ်သလို ထုတ်လိုက်သည်။

"ကိုသစ္စာဆိုတာ သေသွားပါပကောလား၊ ကျုပ်နာမည် အခု မောင်သစ္စာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့ မောင်သစ္စာနဲ့ ဘာမှ လည်း မဆိုင်တော့ဘူး"

"ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား ကိုသစ္စာရယ်"

မြင့်က ညှိုးငယ်သော မျက်နှာကလေးနှင့် ပူပန်စွာ မေးမြန်း လေ၏။

"ဒါထက် ကျုပ်နာမည် မောင်သစ္စာဆိုတာကို ဘယ်လိုက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိလာခဲ့သလဲဟင်၊ အဲဒါကို ကျုပ် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး"

"ရှင်က မြင့်အကြောင်း ဘာပြုလို့ ကဗျာစပ်ရသလဲဆိုတာ ကိုသာ ဖြေစမ်းပါဦး"

"ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကျုပ်က ကဗျာစပ်သတဲ့လား၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ"

"လှည်းတန်းထိပ်က ညအပျိုဆိုတဲ့ ကဗျာကလေးတစ်ပုဒ် ကို မြင့် သိပ်ချစ်တာပဲ ကိုသစ္စာရယ်"

"ဟိုက် ချောက်ပဲ"

ကဗျာဆရာသည် အလန့်တကြား ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ကြေးရတတ် လူချမ်းသာတွေရဲ့ သားတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်စုက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြတဲ့ အတွက် ပျက်စီးသွားရတဲ့ လှည်းတန်းက မိန်းကလေးတစ် ယောက်အကြောင်းကို ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိပြီး ဘယ်လိုလုပ် ကဗျာစပ်တာလဲဟင် ကိုသစ္စာရယ်"

မြင့်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောဆိုမေးမြန်းနေသည်။

ထိုကဗျာကို ရေးစပ်ခဲ့ဖူးသော ကဗျာဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူသည် ကဗျာဖတ်သူတစ်ဦးကို ထုချေလျှာ တင်သွင်းခြင်း ပြုလိုဟန် မရှိချေ။

"ဒါထက် ကျုပ်နာမည် မောင်သစ္စာဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိပါသလဲဆိုတာ ကျုပ်သိပါရစေ၊ နောက်ပြီးတော့လည်း လှည်းတန်းထိပ်က ညအပျိုဆိုတဲ့ ကဗျာကိုလည်း ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးသလဲဟင်၊ ဒါတွေကို ပထမ ရှင်းပြစမ်းပါဦး"

"ဗန္ဓုလပန်းခြံအဝင်ဝက မြေပဲလှော်ရောင်းတဲ့အဒေါ်ကြီးကို ရှင် သတိရသေးသလားဟင်၊ မြေပဲလှော်နှစ်ထုပ်နဲ့ ရှင့်ကဗျာတွေကို လဲလိုက်တာကိုကော မှတ်မိသေးသလား"

မောင်သစ္စာသည် သက်ပြင်းကို ချလိုက်လေသည်။ သူသည် မြင့်ကို လက်မြှောက်လိုက်ရပေတော့၏။

တတ်နိုင်လျှင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ကဗျာဆရာ ကလေး မောင်သစ္စာ၏အကြောင်းကို သူသည် မေ့ထားချင်၏။ သူသည် တစပြင်ကုန်းတွင် ပြန်လည်ငိုယိုခြင်းလည်း မပြုလိုတော့ချေ။ သူ၏ မျက်ရည်တို့သည်လည်း ခန်းခြောက်လျက် ရှိလေပြီ။ သို့ရာတွင် သူသည် ကွယ်လွန်သွားသော မောင်သစ္စာကို အံ့သြချစ်ခင်သော ကဗျာချစ်တတ်သူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ပက်ပင်းကြီး တိုးနေရပါပကော။

"မြေပဲလှော်သည် အဒေါ်ကြီးဆီက ရှင့်ကဗျာတွေအားလုံး မြင့် လေလံဆွဲပြီး ဝယ်လိုက်တယ် ကိုသစ္စာ၊ အဒေါ်ကြီးက တစ်မတ်တောင်းတယ်၊ မြင့်က တန်ဖိုးထားပြီး တစ်ကျပ်ပေးခဲ့မိလို့ မြေပဲလှော်သည် အဒေါ်ကြီးက ဒီကလေးမ စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လားလို့တောင် အမေးခံခဲ့ရသေးတယ်ရှင့် ကိုသစ္စာရဲ့"

"ဩော်... ဩော်... ဩော်"

"မြင့် ရှင့်ကဗျာတွေ အကုန်လုံးဖတ်ကြည့်တယ်၊ ကဗျာ တိုင်းကိုလည်း သဘောကျတယ်၊ ကြိုက်တယ်"

ကွယ်လွန်သူကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာသည် အတော်ကလေး အနေကျပ်ပုံပေါ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်သည်။

"ဘတ်စ်ကားဆိပ်ဆိုတဲ့ ကဗျာကလေးကလည်း ရင်နာစရာကလေးပဲ ကိုသစ္စာရဲ့၊ ရဲဘော်ဈေးဆိုတဲ့ ကဗျာလည်း မြင့် သိပ်ကြိုက်တယ်၊ အို ရှင့်ကဗျာတွေအားလုံး မြင့် ကြိုက်တာချည်းပဲ"

မြင့်သည် ၎င်း၏ အတွင်းသဘောကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အန်ချလိုက်ဟန်တူလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ဟန်လုပ်ခြင်း ပြုတတ်ပုံလည်း မရ။

မောင်သစ္စာ မဟုတ်တော့သော မောင်သစ္စာသည် မြင့်ကို အလန့်တကြား ကြည့်ရှုလိုက်ပြန်လေ၏။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာကြီးက ရင့်ရင့်သီးသီး ပယ်ချလိုက်သော 'လှည်းတန်းထိပ်မှုညအပျို' အမည်ရှိကဗျာတစ်ပုဒ်ကို 'မြင့် သိပ်ချစ်တာပဲ' ဆိုလာသော ထိုအမျိုးသမီးကို သူသည် အဘယ်သို့ လက်ခံနားလည်ခြင်း ပြုရပါမည်နည်း။ လူအများက ငြင်းပယ်လိုက်ကြသောကြောင့် ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် စွန့်လွှတ်မြှုပ်နှံခြင်း ပြုထားခဲ့ရပြီးဖြစ်သော ထိုအလောင်းကောင်ကို မြင့်ဆိုသော ထိုမိန်းမပျိုသည် အဘယ့်အတွက် တူးဖော်နေရသနည်း။

(၃)

သူစွန့်ပစ်ခြင်း ပြုလိုက်ရသည်ဆိုသော ကဗျာများကို ချစ်ခင်တပ်

မက်လှပါသည်ဆိုသော မြင့်ကို ကွယ်လွန်သူ မောင်သစ္စာသည် အံ့သြနေသလော၊ သို့မဟုတ် အနက်မဖွင့်တတ်အောင် ဖြစ်နေသလား။

သူ့ကို ကဗျာဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း၊ မောင်သစ္စာဆိုသော ကဗျာဆရာကလေး၏ ကဗျာများကိုလည်း လည်းကောင်း အဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ အရေးလည်းမထား၊ အသိအမှတ်လည်း မပြုကြသောအချိန်တွင် ထိုညအပျိုကလေးတစ်ယောက်တည်းကသာ သူ၏အတွက် ငိုကြွေးနေပေသည်။ လွမ်းဆွတ်နေပေသည်။

ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာကိုယ်တိုင်တွင် သူ၏ အလောင်းကောင်ကို တွင်းတူးမြှုပ်နှံထားခဲ့ပြီးသော အချိန်တွင် ထိုညအပျိုသည် ကဗျာဆရာကလေး မောင်သစ္စာ၏ အလောင်းကောင်ကို တစ်ယောက်တည်း ပြန်လည် တူးဖော်လျက် ရှိနေပေသည်။ ထိုညအပျိုသည် တကယ့်သတ္တိနှင့် ပြည့်စုံလှသော သူရဲကောင်းမကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသလား၊ သို့မဟုတ် မွေးဖွားခြင်းမခံရမီကပင် သေဆုံးသကြိုဟ်ခဲ့ရသော မောင်သစ္စာကို ပြန်လည်ဖွားမြင်ခြင်းပြုရန် အားထုတ်နေသော အမေသစ်တစ်ယောက်များလား။

"ရှင့်ကဗျာတွေအကြောင်းတော့ ပြောတန်သလောက် ပြောပြီးသွားပြီ ကိုသစ္စာ၊ ရှင် အခု ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကို သွားမလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ပြောစမ်းပါဦးလေ"

မြင့်သည် ကိုသစ္စာကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးမြန်းလိုက်ပြန်လေသည်။

ကိုသစ္စာသည် ထိုမေးခွန်းအတွက် အလွန်တရာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားပုံရလေသည်။ ထိုမေးခွန်းမျိုးကို အမေးခံရမည်ဟု သူသည် ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်ထားခဲ့ပုံလည်း မရချေ။ တကယ်ဆိုတော့ မြင့်

၏ မေးခွန်းသည် သူ၏ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်နေသော မေးခွန်းဖြစ်လေသည်။ သူ၏ အဘိဓမ္မာကြီး တစ်ရပ်လုံးနှင့်လည်း သက်ဆိုင်နေသော မေးခွန်းဖြစ်လေသည်။

ထိုမေးခွန်းသည် သူ၏ကိုယ်ကိုယ် သူကိုယ်တိုင်က မေးမြန်းခြင်းပြုရမည့် မေးခွန်းဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ထိုအသိတရားမရှိချေ။ မုန်တိုင်းကြားမှ သစ်ရွက်တစ်ရွက်လို ကြမ္မာလေဆောင်ပို့ရာသို့ သက်ဆင်းကာ လေလွင့်နေခဲ့လေသည်။ ကိုသစ္စာသည် အလွန်တရာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိလေသည်။ မြင့်ဆိုသူသည် ကျေးဇူးတင်ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်းလည်း မသိသေးချေ။

"မြင့်မေးတာကို ဖြေစမ်းပါဦး ကဗျာဆရာလေး ကိုသစ္စာရဲ့"

မြင့်သည် ရင်းနှီးသည်ထက် ရင်းနှီးလာသကဲ့သို့ သူ၏လက်မောင်းကို ခင်ခင်မင်မင် ကိုင်တွယ်ကာ လှုပ်ခါရင်း မေးမြန်းလိုက်ပြန်လေသည်။

ကိုသစ္စာသည် ဦးခေါင်းကိုသာ ငုံ့နေလေသည်။ တစ်ဖက်သား၏ မေးခွန်းကိုတော့ ဖြေကြားခြင်း မပြုချေ။ တာဝန်မဲ့သော ကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခပ်ပေပေ ခံနေသည်။

"ရှင့်ကို လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်အောက်မှာ စတွေ့ရတယ်၊ နောက် ပန်းခြံအဝင်ဝမှာ တွေ့တယ်၊ မကြာခဏ ဆိုသလိုလည်း တွေ့ရတယ်၊ ဟော... ကနေ့တော့ ဘူတာရုံကြီးအောက်နားမှာ လာတွေ့နေရပြန်တယ်"

ကိုသစ္စာသည် မြင့်ကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ မြင့်သည် သူ၏အကြောင်းကို အဘယ်အတွက် ဤမျှ စိတ်ဝင်စားနေ

ရသနည်း။ အဘယ်အတွက် ဤမျှဂရုစိုက်နေရသနည်း။ မြင့်သည် ပုံနှိပ်ခြင်းပင် အပြုမခံလိုက်ရသော သူ၏ ကဗျာများကို သာမန်ချစ်ခင် အံ့သြနေသော ကဗျာဖတ်သူတစ်ဦးမျှသာလျှင် ဖြစ်လေသလော။

"ဟင်... ကိုသစ္စာ ရှင်ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲဆိုတာ မြင့်တစ်ယောက်ကိုတော့ ပြောပြသင့်ပါတယ် ရှင်"

မြင့်သည် ကိုသစ္စာ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ရင်း အတင်းအဓမ္မကဲ့သို့ တောင်းဆိုခြင်း ပြုနေပြန်လေသည်။

ယင်းသို့ မြင့်ဆိုသောကဗျာဖတ်သူ မိန်းမပျိုက တကယ်မေးမြန်းနေတော့မှပင် ကဗျာဆရာသည် ကြာမြင့်စွာ မေ့မြော၍နေရာမှ ပြန်လည်အသက်ဝင်လာသကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ပြုံး၍ လာလေသည်။

သူသည် သူ၏ အတိတ်တစ်ခုလုံးကို လှမ်း၍ မြင်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ လေလွင့်သောင်တင်နေသော ပစ္စုပ္ပန်ကိုလည်း မြင်လာသည်။ မိမိ၏ ကာလသုံးပါးအနက် နှစ်ပါးသော ကာလကိုမြင်သော သူသည် ကျန်တစ်ပါးသော ကာလကိုလည်း အနေးနှင့်အမြန် မြင်လာရပေမည်။

"ဟုတ်တယ် မြင့်၊ ကျုပ်ဟာ မရေရာလှတဲ့ အတိတ်က မြစ်ဖျားခံလာခဲ့ရပြီး မသေချာတဲ့ သမုဒ္ဒရာထဲကို မျောပါနေတယ်"

ကဗျာဆရာလေးမောင်သစ္စာသည် ယခုမှပင် ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်၏ အတွေးအခေါ်ဖြင့် ကဗျာဆန်ဆန် ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်ပေတော့သည်။

"ရှင်က ဘုရားဆုပန်ထားတဲ့ မင်းယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ ကိုသစ္စာရယ်၊ ဘာပြုလို့ကံဆိုးတာကို သူ့ရဲဘောကြောင်ကြောင် အရှုံးပေးပြီး သံသရာကြီးထဲမှာ ထွက်ပြေးနေတာလဲ"

ညကြီးအချိန်မတော် ရဲအဖွဲ့ဝင်များ လိုက်လံရှာဖွေခြင်း ခံခဲ့ရဖူး

သော မြင့်ကဲ့သို့ ညအပျိုကလေးတစ်ယောက်ထံမှ ထိုကဲ့သို့သော ဩဝါဒမျိုးကို ကြားနာရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားသော ကဗျာဆရာ သည် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

"သံသရာထဲက ရှင်ထွက်ပြေးလို့ကော လွတ်ဦးမှာတဲ့လား"

မြင့်သည် ကွယ်လွန်သူ ကဗျာဆရာကို မိခင်က သားငယ်အား ဩဝါဒပေးသလို ပေးလိုက်ပြန်သည်။

"ဘယ်သူမပြု မိမိမှုဆိုတဲ့ မြန်မာစကားဟာ ဘုရားဟော မဟုတ်ပေမဲ့ ဘုရားဟောလို လူတိုင်း နားလည်လွယ်အောင် မြင်သာထင်သာနိုင်အောင် ရှေးဟောင်းတွေက ကြံစည်ထားခဲ့ကြ တာလို့ မြင့်ထင်တယ်၊ ရှင့်ကိုယ်ကို ပြန်စဉ်းစားစမ်းပါ ကိုသစ္စာ ရယ်၊ ရှင့်ဘဝကြီးကို ဒီလို ရေစုန်အမျောခံနေတော့မှာလားလို့"

ကွယ်လွန်သူ ကဗျာဆရာသည် အသက်ဝင်လျက် ရှိလေသည်။ ယခင်ကကဲ့သို့ သူသည် သေဆုံးခြင်း ရှိမနေတော့။ အသက်ဝင်လာ သည်နှင့်အမျှ သူသည် မိုးနှင့် မြေကြီးတို့ တွေ့ဆုံသည် ထင်ရသော စက်ဝိုင်းအကြားတွင် အနန္တ မကသော စကြဝဠာကြီးတို့ ရှိနေကြသေး သည်ကိုလည်း တွေ့လာမြင်လာသည်။

"မြင့်..."

သူသည် အားတက်သရော အော်ခေါ်လိုက်မိသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ မြင့်သည် သူ၏အပေါ်၌ အာရုံတို့သည် လျော့ပါးစပြုလေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆိုက်ကား သမားတစ်ဦးက လေချွန်၍ ခေါ်ဝေါ်နေပြီဖြစ်ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ မြင့်သည် ဆိုက်ကားသမားကို လှမ်း၍ ကြည့်ရှုနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည်လည်း မြင့်နှင့်အတူ ထိုဆိုက်ကားသမားကို လှမ်း၍ ကြည့်မိ လေသည်။

ဆိုက်ကားသမားသည် မြင့်နှင့်မည်ကဲ့သို့သော အချိန်းအချက်များ ပြုလုပ်ထားသည်တော့ကား မသိရချေ။ ထိုခြေသလုံးကြွက်သားကို အရင်းပြု အသက်မွေးနေရသော လမ်းပေါ်အလုပ်သမားက မြင့်ကို ကြည့်ကာ မီးရထားဟိုဘက်ဘက်မှ ဇိမ်ခံ မော်တော်ကားတစ်စီးကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြသနေလေသည်။ မြင့်ကလည်း ဦးခေါင်းကို ပြန်၍ ညိတ်ပြနေလေသည်။

၎င်း၏ကိစ္စ ပြီးသွားသောအခါ ၎င်းချစ်ခင် အံ့ဩသော ကဗျာဆရာဘက်သို့ မြင့်သည် လှည့်လာသည်။ ကိုသစ္စာသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့၍ ထားလေသည်။

"မြင့်တော့ ရေစုန်မျောရလိမ့်ဦးမယ် ကိုသစ္စာ၊ ဘယ်ကမ်း တင်လို့ ဘယ်သောင်ကို ဆိုက်ရလိမ့်ဦးမယ်လည်း မသိနိုင်တော့ ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြင့်အတွက်ကတော့ ထားပါလေ၊ ကိုသစ္စာသာ..."

မြင့်သည် နှိမ့်ချသော လေသံကလေးနှင့် ပြောဆိုပြီးနောက် ၎င်း ချစ်သော ကဗျာဆရာကလေး ကိုသစ္စာကို ချာခနဲ ကျောခိုင်းလိုက်လေ သည်။ သည်တော့မှပင် ကဗျာဆရာသည် မွေးသမိခင်၏ စွန့်ပစ်ထား ခြင်းကို ခံရတော့အံ့ဆဲဆဲ သားငယ်ကဲ့သို့ အလန့်တကြား ငိုကြွေးလိုက် လေသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသံသည် အပြင်သို့ကား ထွက်မလာချေ။ ဇမ်းထဲ၌ ဖြစ်လေသည်။

မြင့်သည် သူမ မွေးထုတ်ထားခဲ့သော သားတစ်ယောက်ကို သည် တိုင်းပစ်ထားခဲ့ကာ ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းမျှ လျှောက်သွားပြီး နောက်ဆံ တင်းလှသကဲ့သို့ ရပ်တန့်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုသို့ရပ်တန့်ကာ ခေတ္တမျှ ငိုင်နေလိုက်ပြီးနောက် ချာခနဲပြန်လှည့်ကာ ကဗျာဆရာထံသို့ အပြေး ကလေး လာလေသည်။

ကိုသစ္စာသည် ရယ်မောခြင်း ပြုလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင်

အပြင်သို့ကား အသံထွက်မလာချေ။ ဝမ်းထဲ၌ ဖြစ်လေသည်။

မြင့်သည် ၎င်း၏ အဝါရောင် လက်ကိုင်အိတ်ကလေးကို ဖွင့်ကာ အတွင်းမှ တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကဗျာဆရာလက်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ထည့်ပေးထားခဲ့ပြီးနောက် ၎င်း၏ ကံတရားကို ဖိတ်ခေါ်ရာသို့ ပြန်ပြေးထွက်သွားလေသည်။

တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို လက်ထဲ၌ တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာသည် ကံတရား၏ နောက်သို့ တကောက်ကောက် ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားသော ၎င်း၏ မိခင် ကလေးကို ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ငေးမော ကြည့်ရှုနေလေသည်။

မြင့်သည် မီးရထား ဟိုတယ်ရှေ့ စကြံ့တွင် ရပ်ထားသော ပလိုင်း မောက် မော်တော်ကားတစ်စီးဆီသို့ ပြေးလွှားသွားလေသည်။ မော်တော် ကားပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ၊ အမျိုးသား နှစ်ယောက် တို့သာ ရှိလေသည်။ ကားပေါ်မှ ယောကျာ်းတစ်ယောက်က အပေါ်မှ နေ၍ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ မြင့်သည် ပလိုင်းမောက် ကား သစ်ကြီးပေါ်သို့ ကျင်လည်ပေါ့ပါးစွာ တက်၍ သွားလေသည်။ မြင့် မော်တော်ကားပေါ်သို့ ရောက်လျှင် အဆင်သင့် စက်နှိုးထားပြီး ဖြစ်သော ကားသည် ဝူးခနဲ ဆောင့်ထွက်၍ သွားလေသည်။

ကဗျာဆရာကလေး မောင်သစ္စာသည် သူ၏မိခင်ကို တင်ဆောင် သွားသော ပလိုင်းမောက် ကားသစ်ကြီးကို မျက်လုံးကျွတ်ထွက်လု မတတ် စူးစိုက် ကြည့်ရှုနေသည်။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုနေခိုက် မြင့်သည် မော်တော်ကား နောက်ခန်းတံခါးမှ ခေါင်းပြူထွက်၊ နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လည် လှည့်ကြည့်ရင်း ၎င်း၏ လက်ဝဲလက်ကို ထုတ်ကာ ဇေ့ယမ်း ခါပြသွားလေသည်။

❖

အတိတ်၏ သချိုင်းကုန်း

(၁)

ဘဝတစ်ခုတည်းတွင် ကဗျာဆရာကလေးမောင်သစ္စာသည် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြန်လေသည်။ သို့ရာတွင် ကဗျာဆရာသည် ထိုအပြစ်နှင့်အကြောင်းကို မသိချေ။ သူ့ကို ကြီးမားလှသော ကရုဏာနှင့် သန့်စင်ဖွားမြင်ခြင်း ပြုပေးခဲ့သော အမေသစ်ကိုလည်း သူသည် မသိချေ။

အမေသစ်က အဘယ်သို့ ရှာဖွေကာ ပေးလိုက်မှန်း မသိသော ငွေတစ်ဆယ်ထဲမှ ငွေငါးကျပ်ကို ဖဲ့၍ အမေဟောင်းအတွက် ပန်းသီးနှစ်လုံးကို အပြေးအလွှား သွားဝယ်ခဲ့သည်။ အမေဟောင်းကို ပန်းသီးနှစ်လုံး ကျွေးမွေးပြီးနောက် ကျန်သော ငွေငါးကျပ်ကို ကုတ်အင်္ကျီအတွင်း၌ ထည့်ကာ ငတ်မွတ်ခြင်း သံသရာမှ ရုန်းထွက် လွတ်မြောက်ရန်အတွက် အလုပ်အကိုင်တစ်ခုခုကို လိုက်လံရှာဖွေခဲ့လေသည်။

အလုပ်တိုက်တစ်တိုက်က သူ့ကို အလိုမရှိသေးသည့်အကြောင်း ပြောဆိုလိုက်လျှင် သူသည် နောက်အလုပ်တိုက်သို့ သွားပြန်သည်။ ထိုအလုပ်တိုက်က အလုပ်ရှင်များကလည်း သူ့ကို ငြင်းပယ်လိုက်သောအခါ သူသည် စိတ်မပျက်ချေ။ အခြား အလုပ်တိုက်တစ်တိုက်သို့ ပြေးခဲ့ပြန်သည်။ လက်ထဲတွင် ရှိသော ငွေငါးကျပ်ကို အားပြုသော ကဗျာဆရာမောင်သစ္စာသည် ရက်သတ္တပတ်သာသာခန့်အတွင်း သူ့အား ငှားရမ်းခိုင်းစေခြင်းပြုရန် အလုပ်ရှင်ပေါင်း နှစ်ဒါဇင်ထက်မနည်း ဖူးမြော်ခြင်းပြုခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့် အလုပ်ရှင်ကမှ သူ့ကို မျက်စိမကျခဲ့ချေ။ ခေါင်းခါ၍သာ လွှတ်ကြလေသည်။

သူသည် စိတ်မပျက်ချေ။ ဖွဲကောင်းလှသော ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဖွဲရှိလျှင် အောင်မြင်နိုင်သည်ဆိုသော စကားလည်း ရှိသည်မဟုတ်လော။

သို့ရာတွင် ရက်သတ္တပတ်မျှ ကုန်ဆုံး၍ လက်ထဲ၌ရှိသော ငွေငါးကျပ်သည်လည်း ကုန်ခန်းသွားသောအခါ မောင်သစ္စာသည် အားငယ်စ ပြုလာလေသည်။ ယခင်က သူသည် အလုပ်အကိုင် မရရှိသေးသည့်တိုင်အောင် လက်ထဲတွင် ငွေစ၊ ကြေးစကလေးများ ရှိတန်သလောက် ရှိနေသေးသောကြောင့် အားရှိတန်သရွေ့ ရှိသေးသည်။ တစ်ရက်မရလျှင် နောက်တစ်ရက်တော့ ရနိုင်ကောင်းသည်ဟု အားခဲနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် လက်ထဲတွင် ငါးပြားစေ့ တစ်စေ့မျှပင်လျှင် မကျန်သောအခါ သူသည် အားအင်လျော့ပါးလာလေသည်။ အလုပ်ရှာထွက်ရင်း ခြေလှမ်းများကို မသယ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

ငွေငါးကျပ် ကုန်ခန်း၍ ညစာလည်း စားသောက်ခြင်း မပြုသောညက သူသည် ကျောက်တိုင်ဘေးတွင်မှီရင်း သူ၏ အမေသစ်ကို လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ဖြစ်မိလေသည်။ သူမ၏ နာမည်သည် မြင့် ဖြစ်

လေသည်။ သူမကိုယ်တိုင် 'မြင့်က၊ မြင့်က' ဟု ခေါ်ဝေါ် မြည်ဆိုခြင်း ပြုသောကြောင့် ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာသည် ထို မိန်းမပျိုကို 'မြင့်' ဟူ၍ သိရှိ မှတ်သားထားမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ နာမည် အပြည့်အစုံ ကိုတော့ကား မမေးမိခဲ့ချေ။

မြင့်ကို ကဗျာဆရာသည် သတိရနေသည်။ ဤလောက၌ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ၎င်းအား ကဗျာဆရာ တစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် အသိအမှတ်ပြုရန်နှင့် အတည်ပြုလက်ခံရန် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆိုနေကြသော အချိန်တွင် မြင့်က သူ့ကို ကဗျာဆရာ တစ်ဦးအနေ နှင့် လေးလေးစားစား အသိအမှတ် ပြုလေသည်။ သူ၏ ကလောင် နာမည်ဖြစ်သော မောင်သစ္စာကို နှီးနှီးရင်းရင်း အသိအမှတ်ပြုလျက် သူ့ကို ကိုသစ္စာဟူ၍ ခင်ခင်မင်မင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ပြုလေသည်။ ဘယ်သူ ကမှ ပုံနှိပ်ဖော်ပြရန် လက်မခံသော သူ၏ကဗျာများကို တပ်တပ်မက်မက် ဖတ်ရှုသည်။ ထိုကဗျာများ၏ အကြောင်းကို စုံရေ မက်ရေ ပြောဆိုသည်။

မြင့်သည် လူအများ၏ မေလျော့ထားခြင်းကို ခံနေရသော သူ့ကို လူတစ်ယောက်က အလေးထားလှသည်။ ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်ကို သွားနေသလဲဟုပင် စိုးရိမ် ပူပန်စွာ မေးမြန်း ခဲ့ရာသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် အဖို့ အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စ သည် အကျဉ်းထောင်နှင့် ကြိုးစင် တို့သာ ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် မိန်းကလေး တစ်ဦး တစ်ယောက် အတွက်...။

ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာသည် ထိုမိန်းမပျို၏အကြောင်းကို ဆက်၍ မတွေးရဲအောင် ဖြစ်နေသည်။ သူသည်ကော ဘယ်ကလာ သနည်း။ သူမသည် အဘယ်သို့ သွားနေသနည်း။ သူသည် ဆိုက်ကားသမား အချက်ပေး လေချွန်သံကို ကြားယောင်လာသည်။ ဆိုက်ကား

သမားက ထိုးပြနေသော လက်ညှိုးနှင့် ပလိုင်းမောက်ကားတို့ကိုပါ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မြင်ယောင်လာသည်။ နောက်ဆုံး၌ ထိုမိန်းမပျိုကလေးသည် သူ့ကို လက်ယမ်းနှုတ်ဆက်ကာ ကံတရား၏ မောင်းနှင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

သူသည် မြင့်အတွက် စိတ်မအေး ဖြစ်မိလေသည်။ သို့ရာတွင် မိမိကိုယ်ကိုမှ မကယ်တင်နိုင်သော သူတစ်ယောက်သည် အခြားအဘယ်သူတစ်ဦးကို ကယ်တင်နိုင်မည်နည်း။

(၂)

အလုပ်ရှင်သူဌေးနှင့် လူကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံစကားပြောဆိုရန်အတွက် မနေ့က မန်နေဂျာက ချိန်းဆိုထားခဲ့သည့်အတိုင်း လွှစ္စလမ်းရှိ သီရိမင်္ဂလာပုံနှိပ်တိုက်ရှေ့တွင် သူသည် ရပ်လိုက်ရသည်။ သီရိမင်္ဂလာပုံနှိပ်တိုက်သည် သုံးထပ်တိုက်ကြီး တစ်တိုက်ဖြစ်၍ ပုံနှိပ်ရေးဆိုင်ရာလုပ်ငန်းများကို ခေတ်မီမီနှင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ကိုင်နေသော ပုံနှိပ်တိုက်ကြီးတစ်တိုက် ဖြစ်လေသည်။

အောက်ဆုံးအထပ်တွင် နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီ စာပုံနှိပ်စက်ကြီး ငါးလုံး၊ ဆေးရောင်စုံရိုက် စက်ကြီးနှစ်လုံးနှင့် စာအုပ်ချုပ်စက်ကြီး တစ်လုံးကို ထားရှိလေသည်။ အလယ်ထပ်တွင် စာအုပ်ချုပ်အလုပ်သမားများ ငါးဆယ်သာသာခန့်နှင့် အလုပ်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင်ကား ရုံးဘက်ဆိုင်ရာ အလုပ်သမားများနှင့် သူဌေး၏ ရုံးခန်းထားရှိလေသည်။

အလုပ်တိုက် တစ်တိုက်ဝင် တစ်တိုက်ထွက်နှင့် အလုပ်အကိုင်တစ်ခုခုကို အမဲလိုက်သလို လိုက်လံရှာဖွေနေသော ကဗျာဆရာမောင်သစ္စာသည် မနေ့က သီရိမင်္ဂလာပုံနှိပ်တိုက်၌ အလုပ်အတွက်

ဝင်ရောက် စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့က အလုပ်ရှင် သူဌေး အလုပ်တိုက်သို့ ခပ်စောစောကပင် လာရောက်ကြည့်ရှုပြီးနောက် နေအိမ်သို့ ပြန်သွားသောကြောင့် သူသည် သူဌေးမင်းနှင့် လူကိုယ်တိုင် မတွေ့လိုက်ရချေ။ ၎င်း၏ မန်နေဂျာနှင့်သာ တွေ့ရလေသည်။

မန်နေဂျာနှင့်သာ စကား ပြောဆိုရလေသည်။ မန်နေဂျာသည် အလုပ်ခန့်အပ်နိုင်သော တန်ခိုးအာဏာတော့ကား မရှိချေ။ သူဌေးကသာ ခန့်နိုင်၊ ထုတ်နိုင်သောကြောင့် အလုပ်ကိစ္စသည် မပြီးပြတ်ခဲ့ချေ။

မန်နေဂျာသည် ကဗျာဆရာကို တော်တော်ကလေး မျက်မှန်းတန်းမိပုံရလေသည်။ ၎င်းတို့ ပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင် အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာနှစ်ဘာသာစလုံး တတ်ကျွမ်းသော စာပြင်ဆရာတစ်ယောက် အရေးတကြီး လိုနေသည့် အကြောင်းကို ပြောဆိုလေသည်။ သူဌေးမင်းက သဘောကျလျှင် တစ်လ တစ်ရာ့ငါးဆယ်လောက် ပေးလိမ့်မည်ထင်ကြောင်းကိုလည်း ထင်ကြေးအနေနှင့် ပြောဆိုလေသည်။ သို့ရာတွင် အလုပ်ခန့်အပ်ဖို့ ကိစ္စတွင် သူဌေးမင်းကသာ အဆုံးအဖြတ်ပြုသောကြောင့် သူဌေးနှင့် လူကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံစကားပြောဆိုဖို့အတွက် မန်နေဂျာလုပ်သူက ကဗျာဆရာအား မနေ့ညနေက ချိန်းဆိုလိုက်သည်။ သူဌေးမင်းကိုလည်း ၎င်းက တတ်နိုင်သလောက် လက်ခံပြောဆိုခြင်းပြုပေးမည့် အကြောင်းကိုပါ အားတက်ဖွယ်ရာ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကဗျာဆရာကလေး မောင်သစ္စာသည် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် မနေ့က မန်နေဂျာလုပ်သူချိန်းဆိုလိုက်သည့်အတိုင်း သီရိမင်္ဂလာပုံနှိပ်တိုက်သို့ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မောင်သစ္စာသည် အလုပ်တိုက်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ တိုက်အတွင်းသို့ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက် ရှေးဦးစွာ မန်နေဂျာနှင့် တွေ့ဆုံရန် ဒုတိယအထပ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။ ဒုတိယအထပ်သို့ ရောက်

လာသောအခါ သူဌေးအခန်းနှင့် ကပ်နေသော မန်နေဂျာအခန်းအတွင်းသို့ ရှေးဦးစွာ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ မန်နေဂျာအခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရန်အတွက် သူဌေး၏ ရုံးခန်းကို လျှောက်၍ ဖြတ်လာစဉ် သူဌေး၏ ရုံးခန်းရှေ့တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကိုလည်း သူသည် ခရီးသွားဟန်လွှဲကြည့်ရှုမိခဲ့သည်။

ဦးတင်ထွန်း ဘီအေ (ဂုဏ်ထူး) ဘီအယ်(လ်)

ထို့ကြောင့် သူနှင့်စကားပြောဆိုရမည့် အလုပ်ရှင်သည် ခေတ်ပညာတတ် လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အကြောင်းကို မောင်သစ္စာသည် ကောင်းစွာရိပ်မိလိုက်လေသည်။

"လာဟေ့ မောင်သစ္စာ၊ ဦးလည်း ခုတင်ကပဲ ဦးတင်ထွန်းနဲ့ မောင့်အကြောင်းကို ပြောထားတယ်၊ မောင်သစ္စာ ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ဆီသို့ ခေါ်လာတွေ့ဖို့လည်း ပြောထားလို့"

အသက်လေးဆယ်သာသာခန့် မန်နေဂျာက ထိုင်ရာမှထကာ ပြောဆိုသည်။ ထို့နောက် မောင်သစ္စာကိုပင် ၎င်း၏ အခန်းအတွင်း၌ အထိုင်ခိုင်းမနေတော့ဘဲ သူဌေးလုပ်သူ၏ ရုံးခန်းဘက်သို့ ရှေ့ဆောင်ခေါ်ငင်သွားလေသည်။

ဦးတင်ထွန်းဟုသာ ဆိုရသော်လည်း တိုက်ရှင်သည် အသက်အစိတ်နှင့် သုံးဆယ်ခန့် လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်တွင် ဂုဏ်ထူးတန်းတက်ခဲ့ရသောကြောင့် မျက်မှန်တပ်ထားရဟန်လည်း ရှိလေသည်။ ဦးတင်ထွန်းသည် အလုပ်နှင့် သက်ဆိုင်သော ဖိုင်တွဲတစ်တွဲကို လှန်လှောကြည့်ရှုနေရာမှ...

"သြော်... ဦးမြ၊ လာထိုင်ပါ"

ဟု ၎င်း၏ မန်နေဂျာကို ပြောဆိုရင်း မန်နေဂျာ၏ နောက်နားက ကပ်ပါလာသော ကဗျာဆရာကိုလည်း ခေါင်းဆုံးခြေဖျား အကဲခတ်

ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

"ထိုင်ပော့ မောင်သစ္စာ"

ဟု မန်နေဂျာလုပ်သူက အထိုင်ခိုင်းတော့မှ ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာသည် သူဌေးနှင့် မျက်စောင်းထိုး ကုလားထိုင်အလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။

"ဦးမြပြောတဲ့ စာပြင်ဆရာဆိုတာလား"

တိုက်ရှင်သည် လက်ထဲမှဖိုင်တွဲကို ဘေးသို့ချလိုက်ပြီးနောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ မီးညှိရင်း မေးမြန်းလေသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သူဌေးမင်းနဲ့ လူချင်းတွေ့ရအောင် ကျွန်တော် ခေါ်လာပေးတာပါ"

တိုက်ရှင်သည် ၎င်း၏မန်နေဂျာကို ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် စီးကရက်ကို ဖွာရင်း...

"ကိုယ့်လူနာမည်က မောင်သစ္စာတဲ့လား"

ဟု ရယ်ကာမောကာနှင့် မေးမြန်းလိုက်သည်။

ကဗျာဆရာ၏ နာမည်ရင်းသည် မောင်သစ္စာ မဟုတ်ချေ။ မောင်သစ္စာသည် သူမြတ်နိုးလှသော ကလောင်နာမည်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုနာမည်ကို သူသည် အခုအခါ အလွန်တရာ မြတ်နိုးလျက် ရှိပေသည်။ ထိုနာမည်ကို ဘယ်သူကမှ အသိအမှတ် မပြုကြ၍ သူသည် မြေမြှုပ်ခဲ့ဖူးလေသည်။ သို့ရာတွင် တစပြင်မှ ထိုနာမည်ကို တူးဖော်ကာ သူ့ကို ပြန်လည် ကင်ပွန်းတပ်ပေးသောသူက ပေးလိုက်ပြီ မဟုတ်သလော။

"ဟုတ်ကဲ့"

သူသည် ခပ်တိုတိုပဲ ဖြေလိုက်သည်။

"ကျောင်းက ဘယ်တုန်းက ထွက်သလဲ"

အလုပ်ရှင်သည် အလုပ်သဘောအရ ဆက်လက် မေးမြန်းလေသည်။

"တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်တော့ ရှိသွားပါပြီ"

"ဒီပြင် ဘယ်တွေမှာ လုပ်ဖူးသေးသလဲ"

"ဘယ်မှာမှ အလုပ်မလုပ်ဖူးသေးပါဘူး ခင်ဗျာ"

"ဘယ်နှတန်းအထိ သင်ခဲ့ဖူးသေးသလဲ"

"အထက်တန်းတော့ အောင်ပါတယ်"

သူသည် လျှော့ပေါ့၍ပင် ပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်လေသည်။

"အိမ်ထောင်နဲ့လား"

"မရှိသေးပါဘူး ခင်ဗျာ"

"တိုက်မှာလာနေဆိုရင်ကော နေချင်ပါ့မလား"

"နေဖို့လိုရင် လာနေပါမယ်"

"ကဲ... ဒါဖြင့် ဦးမြပဲ မောင်သစ္စာကို နေရာချထားပေးလိုက်တော့ပေါ့ဗျာ ဟုတ်လား"

ဟု မန်နေဂျာလုပ်သူအား ပြောဆိုပြီးနောက်...

"ခုလာမယ့် လဆန်း ၁ ရက်နေ့ကစပြီး ခင်ဗျားကို တစ်လ တစ်ရာ့ငါးဆယ်နဲ့ စာပြင်ဆရာအလုပ် ခန့်လိုက်တော့မယ်၊ ကိုသစ္စာအလုပ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေကိုတော့ ဦးမြက ပြောပြလိမ့်မယ်"

ဟု ကဗျာဆရာဘဝမှ စာပြင်ဆရာဘဝသို့ ချက်ချင်းကူးပြောင်းသွားသော မောင်သစ္စာအား တိုက်ရှင် ဦးတင်ထွန်းက ပြောဆိုလိုက်သည်။

မောင်သစ္စာသည် ဝမ်းသာ၍ သွားလေသည်။ ထိုနောက် သူသည် ဦးမြနှင့် အတူထကာ ဦးတင်ထွန်း ရုံးခန်းအတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာ

ခဲ့သည်။ သူသည် သူ့ဌေးကိုယ်တိုင်က အပ်လိုက်သော မန်နေဂျာနှင့် နာရီဝက်ခန့် ပြောဆိုစရာရှိသော စကားများကို ပြောဆိုပြီးနောက် တိုက်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ဆင်းလာရစဉ် သူသည် အစ်ကိုနှင့် မရီးလုပ်သူတို့၏ အိမ်တွင် ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နှင့် ကပ်ရပ်နေထိုင်ရသော လူမမာ မိခင်ကြီးကို ရှေးဦးစွာ သတိရမိသည်။ သူသည် အမေကို ကောင်းစွာ ပြုစုနိုင်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဝမ်းသာမိလေသည်။ ပထမ အမေ့အကြောင်းကို သတိရစဉ်းစားမိပြီးနောက် သူသည် ဒုတိယ အမေကိုလည်း သတိရလာပြန်သည်။ ဒုတိယ အမေကိုလည်း သူသည် တွေ့ချင်လှပေသည်။ သို့ရာတွင် အမေလေးကို သူသည် မည်သည့်အရပ်တွင် မည်သို့ လိုက်လံရှာဖွေရပါမည်နည်း။

ပထမ မွေးသမိခင်ကို အစ်ကိုနှင့် မရီးလုပ်သူတို့၏ အိမ်တွင် သူသည် အချိန်မရွေး သွားရောက် ဖမ်းဆီးနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဒုတိယ မွေးသမိခင်ကို သူသည် အဘယ်လော်ဂျင်နှင့် ဟိုတယ်များ၌ လိုက်၍ ဖမ်းရပါမည်နည်း။

သူသည် ပုံနှိပ်တိုက်အတွင်းမှ ဒုတိယ မွေးသမိခင်၏ အကြောင်းကို ပူပန်စွာ တွေးတောရင်း ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် နေကလည်း ချစ်ချစ်တောက် ပူလှသဖြင့် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ဦးထုပ်အပျော့ကလေးကို ထုတ်၍ဆောင်းကာ အလုပ်တိုက်ရှေ့ရှိ ကုက္ကိုပင်ရင်းတွင် ရပ်လိုက်မိသည်။

အလုပ်ကား ရလေပြီ။ သုံးလေးရက်ခန့်ကြာတွင် လကုန်တော့မည့်ဖြစ်၍ သူသည် လဆန်း ၁ ရက်နေ့တွင် အလုပ်ဝင်ရပေတော့မည်။ တစ်လလျှင်လည်း တစ်ရာ့ငါးဆယ် ရရှိပေတော့မည်။

ထိုကဲ့သို့ သီရိမင်္ဂလာ ပုံနှိပ်တိုက်ရှေ့တွင်ရှိသော ကုက္ကိုပင်ရိပ်တွင် ရပ်ကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိနေခိုက် အော်စတင်ကားသစ်ကလေး

တစ်စီးသည် ဖရဲဇောလမ်းဘက်ဆီမှ လွစ္စလမ်းအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန်ကလေး မောင်းလာပြီးနောက် သူရပ်နေသော ကုက္ကိုပင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း တိုက်ရှေ့တွင် ညင်သာစွာ ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။

အော်စတင်ကားကလေးကို အသက်နှစ်ဆယ် သာသာခန့် တော်တော် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်သည် ကိုယ်တိုင်မောင်းလာပေသည်။ မိန်းမပျိုသည် တောက်ပသော အဝတ်အစားများနှင့် ဝင်းလက်သော ရတနာများကိုလည်း ဆင်မြန်းထားပေသည်။ နေ၏အပူရှိန်ကို ကာကွယ်ခြင်းပြုရန်အတွက် နေကာမျက်မှန်လှလှကလေးကိုလည်း တပ်ဆင်ထားလေသည်။

ထိုသို့ မော်တော်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍လာသော မိန်းမပျိုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စာပြင်ဆရာလေးမောင်သစ္စာသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ သွားလေသည်။ ထိုမိန်းမပျိုကသူ့အား တွေ့မြင်သွားမည်ကို အလွန်တရာ စိုးရိမ်ခြင်းရှိလှသကဲ့သို့ သူ၏ဦးထုပ်ပျော့ကလေးကို သူ၏ မျက်နှာအား ဖုံးကွယ်နိုင်သမျှ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်အောင် အောက်သို့ ဆွဲချပစ်လိုက်လေသည်။

နေကာမျက်မှန်နှင့် မော်တော်ကားမောင်းလာသော မိန်းမပျိုသည်သစ်ပင်အောက်တွင် ခိုကပ်နေသော ကဗျာဆရာပေါင်းကို အရေးထားကြည့်ရှုခြင်းမပြုသောကြောင့် မမြင်ချေ။ ကားတံခါးကို သူ့ဘာသာသူဖွင့်ကာ မော်တော်ကားပေါ်မှ ခပ်နွဲ့နွဲ့ကလေးဆင်းလာသည်။

ထို့နောက် ပုံနှိပ်တိုက်အပေါ်ထပ်ကို တစ်ချက်မျှ မော့ကြည့်လေသည်။ တိုက်အပေါ်ထပ်ကို မော့ကြည့်ပြီးနောက် ၎င်းရပ်ထားခဲ့သော အော်စတင်ကားကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပြန်လေသည်။ ထို့နောက် တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး တက်သွားလေသည်။

မောင်သစ္စာသည် သစ်ပင်ရိပ်မှ တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်သုတ်

သုတ်ကလေး တက်သွားသော နေကာမျက်မှန်အနက်နှင့် မိန်းမပျိုကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကြည့်ရှုရင်း သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေး ချလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် ဦးခေါင်းကို လေးတွဲ့တွဲ့ ခါယမ်းရင်း...

"ပြုံး... ပြုံး... ပြုံး"

ဟု မြည်တမ်းလိုက်မိသည်။

ကဗျာဆရာကလေး မောင်သစ္စာ၌ အတိတ် ရှိခဲ့ဖူးလေသည်။ ရင်နာခဲ့ရသော အတိတ်လည်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအတိတ်ကို သူသည် တစ်ရံရောအခါက မြေမြှုပ်ပစ်ခဲ့ရလေသည်။ သို့ရာတွင် အတိတ်၏ သင်္ချိုင်းကုန်းတွင် လွှန်ခဲ့သော တစ်ချိန်မှာ ငိုကြွေးမြှုပ်နှံထားခဲ့သော ပြုံးကို မမျှော်လင့်သော အချိန်တွင် ယခုကဲ့သို့ ဖြုန်းခနဲ တွေ့လိုက်ရသောအခါ တစ်စပြင်မှ ထိုတစ္ဆေသည် ကဗျာဆရာကို ဖမ်းခြောက်လှန့်ခြင်း ပြုလေတော့သည်။

❖

နေထွက်သော ညတစ်ညနှင့် မိုးမလင်းသောညများ

(၁)

သစ္စာတရားကို ရှာဖွေဖော်ပြရန် အားထုတ်နေသော ကဗျာဆရာကလေး မောင်သစ္စာအနေနှင့် ပြုံးသည် သူ့ကို မသိချေ။ အသိအမှတ်လည်း မပြုချေ။ ရံဖန်ရံခါ ပြုံးသည် ကဗျာဆရာကလေး မောင်သစ္စာကို သာမက မောင်သစ္စာ၏ ကဗျာလေးများကိုပင် လှောင်တတ်၊ ပြောင်တတ်သေးသည်။ ထို့ထက်ဆိုးဝါးသော ကာလများ၌ ပြုံးသည် ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာကိုပင် ရယ်မောခြင်း ပြုတတ်လေသည်။

ပြုံးသည် သူ့ကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းတက် သားချင်း တစ်ဦးအနေနှင့်သာ သိလေသည်။ ဥပစာ အထက်တန်းကျောင်းသား ကိုမောင်မြင့်တစ်ယောက်အနေနှင့်သာ လက်ခံသည်။ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်၍ သန်မာထွားကျိုင်းသော လူငယ်တစ်ဦးအနေနှင့် သဘောကျပုံရလေသည်။ အပျော်တမ်း ဂီတသမားတစ်ဦး၊ ပီယာနိုအတီးကောင်းသူတစ်ဦး အနေနှင့် အံ့သြခင်မင်လေသည်။

မြင့်နှင့် ပြုံးတို့သည် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်လေသည်။ မြင့်သည် သူ့ကိုက ကဗျာဆရာကလေး မောင်သစ္စာအဖြစ်နှင့်သာ သိရှိလက်ခံ၍ လေးစားအံ့သြခြင်းလည်းရှိသလောက် ပြုံးက သူ့ကို ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်အနေနှင့် အသိအမှတ်ပြုဖို့ကား ဝေးလေစွ၊ သရော်ခြင်းပင် ပြုခဲ့ဖူးသည်။ မြင့်က သူ့ကို ကိုသစ္စာဟူ၍ အမြန်တနိုးခေါ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ပြုံးက သူ့ကို ဘယ်တုန်းအခါကမှ ကိုသစ္စာဟူ၍ မခေါ်ခဲ့ ဖူးချေ။ ကိုမောင်မြင့်ဟူ၍သာ ခေါ်လေသည်။

သူသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွင် အပေါင်းအသင်းကျယ်ပြန့်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်၌ သူ၏ ဖခင်သည် မဆုံးသေး။ ရိက္ခာတော်ရ အမှုထမ်းဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းတွင် အထိုက်အလျောက် နေထိုင်နိုင်ခဲ့သည်။

သူသည် စာဖတ်သင်းများနှင့် သဟာယသင်းများတွင် တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ဆောင်ခဲ့သော ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အားကစားဘက်တွင်လည်း တံခွန်မစိုက်နိုင်ခဲ့သည်တိုင်အောင် ထင်ရှားခဲ့သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

အပေါင်းအသင်းကျယ်ပြန့်သော ကျောင်းသား၊ ထင်ရှားသော ကျောင်းသားနှင့် ဂီတသမားကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသောသူနှင့် သင်တန်းကျောင်းဆောင်မှ ထင်ရှားပေါ်လွင်မှုကို ချစ်ခင်သော ပြုံးတို့ သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်စထက် တစ်စ ရင်းနှီးခဲ့ရသည်မှာ အဆန်း တော့မဟုတ်ချေ။

ပြုံးသည် ပျော်ပါးမှုကို တပ်မက်သည်။ ဂီတကိုလည်း ဝါသနာ ပါသည်။ ထိုအခွင့်အလမ်းများကို အသုံးချရန်လည်း ကျောထောက် နောက်ခံရှိသည်။ ပြုံး၏ မိဘများသည် လူချမ်းသာ ကြေးရတတ်များ ထဲက ဖြစ်ကြလေသည်။ ပြုံးသည် တစ်ယောက်တည်းသော သမီး

ဖြစ်၏။ အလိုလိုက်အရေးပေးခြင်းကိုလည်း ခံရသည်။ ထို့ကြောင့် ပြုံးသည် ပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် မိမိ၏လွတ်လပ်ခွင့်ကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ယူငင်ခဲ့လေသည်။

ပြုံးနှင့် ကိုမောင်မြင့်တို့သည် အတန်းတူတက်ကြရသောကြောင့် ပိုမို၍ ရင်းနှီးမှုရှိလာကြလေသည်။ ပြုံး၏အလှအပကို ကိုမောင်မြင့်က အံ့သြစွဲလမ်း၍ ကိုမောင်မြင့် ဂီတကို ပြုံးက ကိုးကွယ်လေသည်။

တစ်ညနေ အင်းလျားကန်ပေါင်တွင် နှစ်ယောက်အတူ လမ်းလျှောက်ရင်း စကား ပြောဆိုကြသော အကြောင်းကို သူသည် ပြန်လည်သတိရလာလေသည်။

လေချိုကသွေးနေသဖြင့် ကန်ရေပြင်သည် ငြိမ်လိုက်ခြင်း မရှိချေ။ လှိုင်းခွက်ကလေးများ ထကြွကာ လှုပ်ရှားနေသည်။ ကန်ပေါင်ရိုးတစ်လျှောက်ရှိ သစ်ပင်များသည်လည်း ယိမ်းကာ နွဲ့ကာ နေကြသည်။ ထိုနေ့ညက သူသည် ပြုံးကို ဝမ်းထဲ၌ မျိုသိပ်ထားရသော အစိုင်အခဲကို အန်ထုတ်ပြလိုက်သည်။

"ဒီလိုဆိုရင် ပြုံးကို ကိုမောင်မြင့် ဘယ့်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာကို ဖော်ပြတဲ့အနေနဲ့ သီချင်းကလေး တစ်ပုဒ်လောက်စပ်ပေးပါလား ဟင်"

ပြုံးက ထိုကဲ့သို့ တောင်းဆိုလိုက်သည်။

ထိုညနေက လူချင်းခွဲခါနီးတွင် နောက်တစ်ပတ်ကြာလျှင် လူချင်းဤနေရာတွင် ပြန်တွေ့ဖို့နှင့် တွေ့ကြသောအခါ သူ့က အလှဘွဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ယူဆောင်လာဖို့ သဘောတူခဲ့ကြသည်။ သူသည် ပြုံးနှင့်ပြန်မတွေ့မီ တစ်ပတ်အတွင်း ပြုံးတောင်းဆိုသော ဂီတအတွက် ရှာဖွေရလေသည်။ ထို့အတူ ပြုံးအတွက် သူ၏သဘောနှင့် သူလက်ဆောင်ပေးချင်သော အလှဘွဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်အတွက်ကိုလည်း ကာရန်များကို

ရှာဖွေရလေသည်။ သူသည် အတန်းစာကိုပင် မကျက်အားချေ။

ပြုံးနှင့် နောက်တစ်ပတ် အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးတွင် နေအေးအေးနှင့် လမ်းလျှောက်ကြရသောအခါ သူ၏ ဂီတကို ပြုံးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် လက်ခံလေသည်။ သူသည် ပြုံး၏ အလှကို ကျော်ကြားလှသော မယ်ပပနှင့် လည်းကောင်း၊ မယ်ဥမ္မာနှင့် လည်းကောင်း၊ ဖိုးလမင်းကြီးနှင့် လည်းကောင်း တင်စားခြင်းမပြုချေ။ ဆည်းဆာရောင်နှင့် တင်စားထားလေသည်။ ဆည်းဆာတောက်သော အချိန်များတွင် မိန်းမငယ်တို့သည် သနပ်ခါးမလိမ်းဘဲနှင့် လှတတ်ကြသည် မဟုတ်လော…။

သို့ရာတွင် သူ၏သဘောနှင့် သူရေးစပ်သော မယ်ဖွဲ့ကဗျာကို မူကား ပြုံးသည် ဖတ်ရုံမျှသာ ဖတ်ရှုကြည့်လေသည်။ ပြုံးသည် ဂီတလောက် ကဗျာကို လေးလေးစားစား ခင်မင်တတ်ပုံ မရချေ။ ကိုမောင်မြင့်က 'ဆည်းဆာအလှ' သီချင်းကို ခပ်တိုးတိုး၊ ခပ်အုပ်အုပ်သီဆိုပြသောအခါ ပြုံး ရယ်ကာမောကာနှင့် နားထောင်လေသည်။ သို့ရာတွင် ကဗျာကို ရွတ်ပြသောအခါ နားထောင်ရုံသာ နားထောင်နေသည်။

ပြုံးနှင့် ကိုအောင်မြင့်တို့၏ သမီးရည်းစားဘဝသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အခါလည်နီးပါးခန့်မျှ ရှည်လျား ကြာမြင့်ခဲ့လေသည်။ ဘင်တန် (ဟောလ်)၏ ဧည့်ခန်းဆောင်လယ်၌လည်းကောင်း၊ အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးနှင့် အင်းလျားလမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်ရုံနှင့် ရုပ်ရှင်ရုံများတွင် လည်းကောင်း၊ ကြက်တောင်ရိုက် ကစားကွင်းနှင့် ဂီတဆောင်၏ အခမ်းအနားများ၌ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့သည် အပူအပင် အကြောင့်ကြကင်းမဲ့စွာ ပျော်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အနာဂတ်အရေးသည် သူ့ဘာသာ အလိုလိုဖြစ်လာမည်ကဲ့သို့ သဘောထားကာ သူတို့နှစ်ဦးသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ မိုးမမြင် လေမမြင်

ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

(၂)

နောက်ဆုံးစာမေးပွဲကို ဖြေဆိုခြင်းပြုရန် ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်သာသာ သုံးပတ်ခန့်လောက် အလိုတွင် ကိုမောင်မြင့်သည် ပြုံးထံမှ အရေးတကြီး ဆင့်ခေါ်ခြင်းကို ခံရလေသည်။ သူရော အပြုံးပါ စာကို ဖိ၍ ကျက်နေရသောကြောင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတွေ့နိုင်ကြသည်မှာ ရက်သတ္တပတ်ခန့် အကြာတွင် ပြုံးက သူ့ကို အရေးကြီးသော ကိစ္စကို တိုင်ပင် ပြောကြားရန်ရှိ၍ ဘင်တန်သို့ ညနေဘက်တွင် လာဖြစ်အောင် ဆက်ဆက်လာခဲ့ရန် မှာကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်ခန့်မျှ မတွေ့ရသဖြင့် သူကလည်း ပြုံးကို အင်မတန် တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်နေခိုက် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အရေးတကြီး ဖတ်စရာနှင့် ကျက်စရာရှိသော စာများကို သည်အတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ပြီးလျှင် ညနေစောင်းလျှင်စောင်းချင်း ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား လဲလှယ်ကာ ပြုံးရှိရာ ဘင်တန်ဘက်သို့ ကတိုက်ကရိုက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်လယ်မှ ပြုံး၍ စောင့်နေသော ပြုံးကို သူကလည်း ပြန်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ...

"အမိန့်တော်မြတ် သတ်မှတ်တော်မူစမ်းပါဦး မောင့်သခင်မကလေးရယ်"

ဟု နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောဆိုလိုက်သည်။

"လာမယ့် ဆန်းဒေးမှာ ပြုံးတို့အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူ ကပ်လိမ့်မယ် ကိုမောင်မြင့်"

ပြုံးက အကြောင်းကို ပြောဆိုလေသည်။

"အဲဒီတော့ ကိုယ်က ဘာ တာဝန်ယူရမလဲဟင် ပြုံး"

သူသည် ပြုံး၏ဘေးတွင် ဝင်၍ထိုင်ရင်း ပြုံးကာ ရယ်ကာနှင့် မေးလိုက်လေသည်။

"ပြုံးဆိုဖို့ သီချင်းတစ်ပိုဒ် စပ်ပေးရမယ် ဟုတ်လား"

"အမိန့်တော် အတိုင်းပါပဲ သခင်မကလေးရယ်"

"နောက်ပြီး... ကိုမောင်မြင့်က ပီယာနို တီးပေးရမယ်နော်"

"ဖြစ်ပါ့မလား ပြုံးရဲ့..."

"ဘာပြုလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ မေမေကိုယ်တိုင်က ကိုမောင်မြင့်ကို အဖိတ်ခိုင်းထားတာပဲ"

"ဟင် ပြုံးမေမေက ကိုမောင်မြင့်ကို သိနေပြီလား"

"ပြုံးကပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်တယ် ကိုမောင်မြင့်"

"ဟင်... ဟုတ်လား"

"ကိုမောင်မြင့် ပြုံးဆီ လာလာနေတာကို မေမေ တွေ့တွေ့နေတာ သုံးလေးခါလောက် ရှိပြီထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ပြုံးကို ဘယ်က သူငယ်လဲလို့ မေးလို့ ပြုံးနဲ့ အင်မတန် ခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်"

"ဪ... ဪ... ဪ"

"မေမေက ကိုမောင်မြင့်ကို တွေ့ချင်လို့ ဘုရားကိုးဆူကို ဖိတ်ဖြစ်အောင် ဖိတ်ခဲ့ပါလို့ ပြုံးကိုမှာနေတယ်"

"ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကောင်းသားပဲ ပြုံးရဲ့"

"သီချင်းစပ်ဖို့နဲ့ တက်ပေးဖို့တော့ ကိုမောင်မြင့် မြန်မြန် ကလေးစီစဉ်မှဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်"

"ပြုံးကခိုင်းရင် ကိုယ်က ဘာမဆို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ့် လူတစ်ယောက်ဆိုတာကို ပြုံးက ခုထက်ထိ စိတ်မချသေး

ဘူးနဲ့ တူတယ်”

“စိတ်မချလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုမောင်မြင့်ရဲ့၊ ရက်က လည်း နည်းနေလို့ စိုးရိမ်မိတာပါ”

“မိုးကောင်းကင်ထက်က ကြယ်တံခွန်ကို ကိုယ်လိုက်ဖမ်းပြီး ပြုံးအတွက် ယူပေးစေချင်သေးသလားဟင် ပြုံး”

သူက ကြွားကြွားဝင့်ဝင့် ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

သူ၏ စကားကို ပြုံးက များစွာ အားရကျေနပ်သွားဟန်ရှိသည်။

“ဒါပဲနော်”

ပြုံးက ချစ်သူတို့ ဘာသာဘာဝ မျက်စောင်းကလေးချီ၍ ခပ်ပြုံးပြုံးကလေး ပြောဆိုလိုက်သည်။

(၃)

ပြုံးတို့တိုက်သည် ရွှေတောင်ကြားဘက်တွင် ဖြစ်လေသည်။ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ ခံ့ခံ့ညားညား ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး တစ်လုံးလည်း ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်များကိုလည်း သူ့နေရာနှင့် သူ ကြည့်၍ ပသာဒရှိအောင် လှလှပပစိုက်ပျိုးထားလေသည်

ဘုရားကိုးဆူကပ်လှူသော ညက ပြုံးတို့တိုက်ကြီးနှင့် ခြံဝင်းကြီး တစ်ခုလုံးသည် လျှပ်စစ်မီးရောင်စုံများဖြင့် လင်းထိန်ကာ အဝေးမှပင် မြင်နိုင်လေသည်။ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ဇိမ်ခံမော်တော်ကားကြီးများသည် ဝင်းခြံအတွင်း၌ ဆိုက်ကပ်စရာနေရာပင် မကျန်တော့၍ အချို့သော ကားများကို တိုက်ရှေ့လမ်းဘေးတွင် နေရာချထားပေးရလေသည်။

ပြုံး၏ မိဘများသည် အစိုးရပိုင်းရော၊ ကုန်သည်ပိုင်းပါ နှစ်ဖက်စလုံး ဝင်ဆံ့သူများဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတို့၏ အိမ်၌ ကျင်းပသော

ဘုရားဝတ်ပြုပွဲတွင် မင်းပိုင်း စိုးပိုင်းကရော သူဌေးကုန်သည်ပိုင်းကပါ ဝေဝေဆာဆာ တက်ရောက်ကြလေသည်။ အထက်တန်းစားများ၏ ဘုရားဝတ်ပြုပွဲဖြစ်၍ ဘုရားကိုးကွယ်ရာသခင်တွင် ပိုး၊ ဖဲ၊ စိန်၊ ရွှေများဖြင့် တလက်လက် ဖြစ်နေသည်။

ပြုံးက အိမ်ရှင်ပီပီ ဘုရားဝတ်ပြုရန် ကြွရောက်သော ဧည့်ပရိသတ်များကို 'နေထွက်သောညများ' အမည်ရှိ သီချင်းဖြင့် သီဆိုဧည့်ခံလေသည်။

ထိုသီချင်းများကို ၎င်း၏ချစ်သူ ကိုမောင်မြင့်က စပ်ပေးလေသည်။ ထိုသီချင်းကို ပြုံးက သီဆိုဧည့်ခံသောအခါ ၎င်း၏ ဘေးတွင် ၎င်း၏ ချစ်သူက ပီယာနိုဖြင့် လိုက်ပေးလေသည်။

ဘုရားဝတ်ပြုရန်အတွက် လာရောက်ကြသော ဧည့်ပရိသတ်သည် 'နေထွက်သောညများ' သီချင်းကို တော်တော် နှစ်သက်ကြဟန် ရှိလေသည်။

ထို့ထက် ထိုသီချင်းကို သီဆိုသော ပြုံးကို ပိုမို၍အရေးပေးလိုဟန် ရှိကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြုံးကို ထိုသီချင်းအား နှစ်ခါပြန်ပင် အဆိုခိုင်းကြလေသည်။ ငယ်လည်း ငယ်ရွယ်၊ အိမ်ရှင်လည်းဖြစ်သော ပြုံးက ဧည့်သည်များ၏ တောင်းဆိုချက်အတိုင်း သုံးကြိမ်သုံးခါမျှ ပြန်လည် သီဆိုခြင်းပြုသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသီချင်းကို ရေးစပ်ပေးရသော ဂီတပညာရှင်ကိုမူကား ပြုံး၏ဘေးတွင် ပီယာနို တီးနေသော်လည်း အဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ အရေးထားခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဝင်စားခြင်းသော်လည်းကောင်း မရှိကြချေ။

"နေထွက်သောညများ"

သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဧည့်ပရိသတ်များကို သုံးကြိမ်သုံးခါမျှပင် ဆိုပြလိုက်ရသောကြောင့် ပြုံးသည် တော်တော်ကလေး ပင်ပန်း သွားလေ

သည်။ များပြားလှသော ဧည့်ပရိသတ်ကိုလည်း ငြီးငွေ့သလို ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်း၏တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပြီးနောက် ပြုံးသည် ၎င်း၏ မိဘများ အလစ်တွင် ချစ်သူကို အသာလက်တို့၍ခေါ်ကာ ခြံကြီးထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ တိုက်၏ နောက်ဖေးဘက်တွင် စိုက်ပျိုး၍ထားသော မရန်းပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်ရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပူးပူးကပ်ကပ်ထိုင်ကာ ကြည်နူးနေကြသည်။ အပန်းဖြေနေကြသည်။

ယင်းသို့ ပြုံးနှင့် ပြုံး၏ ချစ်သူတို့သည် မရန်းပင်ကြီးအောက်တွင် မည်မျှကြာမြင့်သည့်တိုင်အောင် ထိုကဲ့သို့ အပန်းဖြေကာ ကြည်နူးနေလိုက်မိကြသည်ကို နှစ်ဦးလုံးပင် သတိမထားလိုက်မိကြချေ။

"သမီးရေ… ပြုံး"

ဟူသော ပြုံး၏ မိခင်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရတော့မှ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့သည် သတိရလာကြပြီးလျှင် လူချင်း ခွာလိုက်ကြရလေသည်။

ပြုံး၏ မိခင်သည် ခေတ်မီသော ပညာတတ် အမယ်ကြီးတစ်ဦးပီသလေသည်။ ထိုအမယ်ကြီးသည် သမီးလုပ်သူကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှသာ အသံပြုလေသည်။ သမီးနှင့် သမီးချစ်သူရှိရာသို့ကား မလာချေ။

"မေမေ"

ပြုံးက အသံ ပြန်၍ ပြုလိုက်လေသည်။

"ဆန်နီတို့ ပါလာကြတယ်ဟေ့၊ သူ့ဒက်ဒီနဲ့ မာမီလည်း ပါလာကြတယ်၊ ပြုံးကိုလည်း မေးနေကြလို့"

ပြုံး၏မိခင်က ပြုံးကို ၎င်း၏ချစ်သူနှင့် ခွဲရာ၌ပင် ခေတ်မီသူတစ်ဦးပီပီ အကြောင်းပြချက်ကလေးနှင့် ခွဲလေသည်။

"ပြုံး လာပါပြီ မေမေ"

ပြုံးသည် မိခင်လုပ်သူကို ထိုကဲ့သို့ ပြန်လည် ပြောဆိုပြီးနောက်…

"ကိုမောင်မြင့်... ရှင် မပြန်နဲ့ဦးနော်၊ ဒီကပဲ စောင့်နေ၊ ဟုတ်လား"

ဟု ၎င်း၏ချစ်သူကို မှာကြားကာ တိုက်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

သူသည် မရန်းပင်အောက်ရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ မိမိချစ်သောသူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ကြည်နူးသာယာနေခိုက် ချစ်သူက ထွက်သွားရသောကြောင့် ဆတ်တငံ့ငံ့ ဖြစ်စေခိုက် ပြုံး၏ မိခင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ မရန်းပင်အောက်သို့ ဝင်လာသည်။

"သြော်... ဒေါ်ဒေါ်ပါလား"

သူသည် ထိုင်နေရာမှ ထကာ ပြုံး၏မိခင်ကို ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

"ထိုင်ပါ... ထိုင်ပါ"

ပြုံး၏မိခင်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်ပင် သူ့ကို အထိုင်ခိုင်းရင်း သူကိုယ်တိုင်လည်း ခုံတန်းလျားတွင် ဝင်၍ ထိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မရဲတရဲနှင့်ပြန်၍ ထိုင်လိုက်ရလေသည်။

"မောင်ရင့်နာမည်က ဘယ်သူတဲ့ ဟင်"

ပြုံး၏မိခင်က ၎င်းသိရှိလိုသော ကိစ္စကို မေးလေသည်။

"မောင်မောင်မြင့်လို့ ခေါ်ပါတယ်"

ဟု သူသည် မရဲတရဲနှင့်ပင်ပြန်၍ ဖြေဆိုလိုက်ရလေသည်။

"ပြုံးနဲ့ တော်တော် ခင်ကြတယ်မှတ်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်"

"လူချင်းသိကြတာကော ကြာပြီလား"

"နှစ်နှစ်လောက်တော့ ရှိသွားပါပြီ ဒေါ်ဒေါ်"

"သြော် ဟုတ်လား၊ ဒါထက် မောင်ရင်က ဘယ်အတန်း ရောက်နေပြီလဲ ဟင်"

"ပြုံးနဲ့ အတူတူပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဥပစာ အထက်တန်းမှာ ပါ"

"အေး... အေး၊ ပညာကိုတော့ ကြိုးစားသင်ပေါ့ကွယ်"

အမယ်ကြီးက လူကြီးစကားကို ဆိုလာသောကြောင့် သူသည် မျက်နှာပင့်၍ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထား လိုက်သည်။

"ဒါထက် မောင်ရင့်မိဘတွေကကော ဘယ်သူတွေလဲကွဲ့"

ပြုံး၏မိခင်သည် မေးခွန်းသစ်တစ်ခု မေးမြန်း လိုက်ပြန်လေ သည်။

"ဦးထင်ကျော်နဲ့ ဒေါ်အေးကြည်ပါတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်"

"ဘာအလုပ် လုပ်ကိုင်ကြသလဲ ဟင်"

"ဖေဖေက အငြိမ်းစား တိုက်ပိုင် အင်စပိတ်တော်ပါ ဒေါ်ဒေါ်"

"ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲကွဲ့"

"သုံးယောက် ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အငယ်ဆုံးပါ၊ ကျွန်တော့်အထက်မှာ အစ်မတစ်ယောက်နဲ့ အစ်ကိုကြီး တစ် ယောက် ရှိကြပါသေးတယ်"

"နေတော့ကော ဘယ်မှာနေလဲ ဟင်"

"တောင်ညွန့်ဘက်မှာ နေကြပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်"

ငှင်းသိရှိလိုသော အကြောင်းအရာများကို မေးမြန်းစုံစမ်းတန် သမျှကို စုံစမ်းမေးမြန်းပြီးသောအခါ ၎င်းပြောလိုသောအကြောင်းကို ချက်ချင်းဆက်၍ မပြောဆိုသေးဘဲ ပြုံး၏ မိခင်သည် အနားယူနေ

သည်။ အနားယူရင်း ထိုသူကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသည်။

သူသည် တော်တော်ကလေး အနေရကျပ်၊ အထိုင်ရကျပ်နေလေသည်။ ယခင်က ပြုံး၏မိခင်နှင့် စကားလည်း တစ်ခါမျှ မပြောဖူး၊ မဆိုဖူးချေ။ ယခု အကြိမ်သည် ပထမအကြိမ် ပြောဆိုရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ပြောဆိုရသောအခါ၌ သူသည် ပုလိပ်အစစ်ခံရသလို ဖြေကြားပြုနေရသည်။

"မောင်ရင့်နာမည်က မောင်မောင်မြင့်တဲ့နော်၊ ဟုတ်လား"

ပြုံး၏ မိခင်က စေ့စေ့စပ်စပ် မေးမြန်းခြင်း ပြုလိုက်ပြန်သည့်အတွက်...

"ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်"

ဟု သူက ဦးခေါင်းကိုငုံ့ထားရာမှ ပြန်လည်ဖြေဆိုလိုက်ရသည်။

"မောင်မောင်မြင့်က ခေတ်ပညာကို သင်ကြားနေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်၊ မိကောင်းဖခင် သားသမီး တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်က ပြုံးရဲ့ မိခင်အနေနဲ့ မောင်မောင်မြင့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောချင်တယ်"

သူသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောချင်သည်ဟု ဆိုလိုက်သည့်အတွက် လှုပ်ရှားချောက်ချား၍ သွားလေသည်။ ဦးခေါင်းကို ငုံ့နေရာမှ ပြုံး၏ မိခင်ကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

"ဒီနှစ် စာမေးပွဲဖြေပြီးရင် ပြုံးကို ဒေါ်ဒေါ်တို့ နေရာချထားဖို့အတွက် အားလုံးစီမံထားပြီဆိုတဲ့အကြောင်း မောင်မောင်မြင့်ကို ပြောပြထားချင်တယ်"

"ခင်ဗျာ"

သူသည် ကယောင်ကတမ်းနှင့် အာမေဋိတ်ပြုလိုက်မိသည်။ သူ၏နားကိုလည်း သံသယဖြစ်နေပုံရလေသည်။

"ပြုံးကို ဒေါ်ဒေါ်တို့ အခုလာမယ့် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းမှာ အိမ်ထောင်ချထားစေဖို့အတွက် စီစဉ်ပြီး ကုန်ကြပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းပြောတာကွဲ့"

ပြုံး၏မိခင်က တစ်လုံးချင်းစီ၍ သွက်သွက်ကလေးထပ်မံပြောလိုက်သည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်မိသည်။

"ပြုံးကို အိမ်ထောင်ချပေးထားမလို့တဲ့ ဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်"

သူသည် အလန့်တကြား မေးမြန်းလိုက်မိသည်။

"ထိုင်ပါကွဲ့ မောင်မောင်မြင့်ရဲ့"

ပြုံး၏မိခင်က သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး အထိုင်ခိုင်းလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိပ်ကို မြွေအကိုက်ခံနေရသော လူတစ်ယောက်သည် အဘယ်သို့ အေးဆေးခြင်း ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် ပြာဝေလျက် သူ၏ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးသည်လည်း မူးဝေနောက်ကျိလာလေသည်။ ပြုံး၏မိခင် ထိုင်ခိုင်းသည့်အတိုင်း သူသည် မထိုင်နိုင်ချေ။

"ပြုံးအတွက် တာဝန်ရှိနေတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ် ပြောရမယ့်စကားကို ပြောနေရတာပဲမို့ မိကောင်းဖခင်သားသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ် ပြောတာဆိုတာကို ခေါင်းအေးအေးထားပြီး နားထောင်စေချင်တယ်ကွယ်"

ပြုံး၏မိခင်သည် အလွန်တရာပါးနပ်လိမ္မာလှသော အမယ်ကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်လေသည်တကား။

သူသည်ပြန်၍ ခုံတန်းလျားပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်

မိသည်။ ဦးခေါင်းကလည်း ကျိုးသွားသကဲ့သို့ တွဲလောင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ သူသည် ကမ္ဘာမြေကြီးတစ်ခုလုံးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရတော့မည့်ဆဲဆဲ ကမ္ဘာသားတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။

"ဒေါ်ဒေါ့် သမီးနဲ့ မောင်မောင်မြင့်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးခင်မင်နေကြတာကို ဒေါ်ဒေါ် သိထားတာ ကြာပါပြီ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်နေကြတာကိုလည်း ဘယ်လိုဖြည့်စွမ်းပေးရပါမလဲဆိုတာကိုလည်း ဒေါ်ဒေါ် အချိန်ယူပြီး လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားခဲ့ပါသေးတယ်"

ပြုံး၏မိခင်သည် အလွန်တရာ စကားပြောတတ်လေသည်။

သူသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရပေသည်။ ဦးခေါင်းကိုလည်း မဖော်ရဲတော့ချေ။

"ပြုံး ဆင်းရဲချို့ငဲ့မယ့်အရေးကို ပြုံးရဲ့မိခင်အနေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကြည့်နိုင်ဘူး၊ မောင်မောင်မြင့်ကလည်း ဒေါ်ဒေါ့် သမီး ပြုံးကို တကယ်ချစ်ရင် ပြုံးတစ်ယောက် မိဘတွေနဲ့ စိတ်ဝမ်းကွဲပြီး ဆင်းရဲ ချို့ငဲ့တာကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကြည့်ရက်နိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ဒေါ်ဒေါ် ယုံကြည်ပါတယ်ကွယ်"

ပြုံး၏မိခင်သည် ကရားမှ ရေလွှတ်သကဲ့သို့ ပြောစရာရှိသော စကားကို တတွတ်တွတ် ပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။

သူသည် ဘာမှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်သဖြင့် ငြိမ်၍ သာလျှင် နားထောင်၍ နေရလေသည်။

"မင်း ပြုံးကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ပြုံးကောင်းစားတာ၊ ချမ်းသာတာကို ကြည့်လိုမြင်လိုတယ် မဟုတ်လားဟင် မောင်မောင်မြင့်"

ပြုံး၏မိခင်က သူ့ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချည်နှောင်ခြင်းပြုလိုက်

လေသည်။

သူသည် အဘယ်သို့ ရှန်းထွက်ရပါမည်နည်း။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည်မှာ မိမိတစ်ယောက်တည်းကသာ ချစ်ရသော အလုပ်မဟုတ်ချေ။ မိမိ တကယ်ချစ်သော သူတစ်ယောက်၏ ကောင်းစားရေး၊ ချမ်းသာရေးနှင့် ပျော်ရွှင်ရေးတို့အတွက်ကိုသာ အဓိကထား၍ ကြည့်ရှုခြင်း ပြုရသည် မဟုတ်လော။ နောက်ဆုံး ထိုအတွက် မိမိကိုယ်ကိုပင် အနစ်နာခံသင့်က အနစ်နာခံရသည်လည်း မဟုတ်လော။ တစ်ကိုယ်ကောင်းကြည့်သော အချစ်သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာအစစ် မဟုတ်နိုင်ချေ။

သူ၏ ဦးခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ရလေသည်။

"သာဓုပါကွယ်... သာဓု... သာဓု"

ပြုံး၏မိခင်က သာဓုများပင် ခေါ်နေလေပြီ။

သူသည် ထိုင်ရာမှ လေးလံစွာ ထလိုက်သည်။ ကမ္ဘာမြေကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ပင် ချာချာလည်နေသလားပင် ထင်ရလေသည်။

"ပြုံးကို မောင်မောင်မြင့် နောက်ထပ် လူချင်းတွေ့တောင် မစဉ်းစားစေချင်ဘူး၊ မောင်မောင်မြင့်ကိုယ်ကို မောင်မောင်မြင့် ထိန်းသိမ်းပါ၊ ဒေါ်ဒေါ့် သမီးပြုံးကို ဒေါ်ဒေါ် တာဝန်ယူပါတယ်"

"ကောင်းပါပြီ ဒေါ်ဒေါ်"

သူသည် ထိုကဲ့သို့ ကတိထားပြီးနောက် ပြုံးတို့၏ အိမ်ဝင်းအတွင်းမှ မှောင်ရိပ်များကို ကပ်ခိုကာ အိမ်ဝင်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အိမ်ဝင်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိနေသောအခါ သူသည် ကျောင်းသို့ မပြန်နိုင်သေးဘဲ ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အရိပ်တွင် ခိုကပ်ကာ လှပစိုပြည်နေသော ပြုံးတို့၏ တိုက်ကြီးကို အတန်ကြာမျှ ငေးမောကြည့်ရှုနေမိသေးသည်။ သို့ရာတွင် ခပ်စောစောက 'နေထွက်သောညများ' သီချင်းကို သဘောကျ၍ သုံးကြိမ်တိတိမျှ သီဆိုခြင်း ပြုခိုင်းခဲ့ကြ

သော မင်းပရိသတ်ကြီးသည် ထိုသီချင်းကို ရေးစပ်သော လူတစ်ယောက်အား ရှိလေသည်ဟူ၍မျှပင် သဘောထားကြတော့ဟန် မရှိချေ။

ရယ်ကာမောကာနှင့် စကားပြောဆိုနေကြသည်။ သူ့ချစ်သူပြုံးတစ်ယောက်သည်ပင်လျှင် သူ့အဖြစ်ကို သိချင်မှ သိတော့မည်။ တကယ်ဆိုတော့ ပြုံးသည် ထိုပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အသိုင်းအဝန်းတို့၏ သမီးငယ်တစ်ယောက်မျှသာလျှင် ဖြစ်လေသည် တကား...။

(၄)

သူသည် ထိုညက ကျောင်းသို့ ဆယ်နာရီကျော်လောက်မှ ပြန်၍ရောက်ရှိလေသည်။ အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သူသည် မြေပြိုသော သတင်းတစ်ရပ်ကို ကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။ မကောင်းသော ကံသည် တစ်ယောက်တည်း မလာတတ်၊ လမ်းတွင်တွေ့သော ရဲဘော်ရဲဘက်များကိုပါ သိမ်းကျုံးခေါ်ဆောင်၍ လာလေသည်တကား။

"ခင်ဗျား အစ်ကို ခုတင်ကပဲလာပြီး ပြန်သွားတယ်ဗျ ကိုမောင်မြင့်"

ဟု ၎င်းနှင့် အခန်းနီးချင်း ကျောင်းသားတစ်ဦးက ထိုသတင်း၏ အစကို ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုခြင်းပြုလေသည်။

"ဘာများ ပြောသွားသေးသလဲဗျ"

သူကလည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ထင်၍ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

ထိုကျောင်းသားသည် နှုတ်အနေသူတစ်ဦးကဲ့သို့ အတန်ကြာမျှ သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ...

"ခင်ဗျားအဖေ လေဖြတ်လို့ ညကိုးနာရီလောက်ကပဲ ဆုံးပြီတဲ့ဗျာ"

ဟု ပြောဆိုလိုက်သည်။ ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ထိုအခန်းနီးချင်း ကျောင်းသားသည် သူ၏ အခန်းအတွင်းမှ ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ ထွက်သွားလေသည်။

သူချစ်သော ပြုံးကို စွန့်လွှတ်ခြင်းပြုရသော ညကပင် သူ၏ အားထားရာ ဖခင်တစ်ယောက်လုံးကိုလည်း ဆုံးပါးခဲ့ရသည်။ သူ၏ ဖခင်ဆုံးပါးရခြင်းသည် သူ၏အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုလုံးနှင့်လည်း ဆက်စပ်နေပေသည်။

သူ၏ဖခင်ကို မြေမြှုပ်ပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့တွင် သူသည် စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုရလေသည်။ ထိုမျှ နာကျင်နေခဲ့သော လူတစ်ယောက်သည် စာမေးပွဲကို အဘယ်သို့ ဖြေဆိုနိုင်ပါ့မည်နည်း။

ဘာသာရပ်များ အားလုံးကို ဖြေဆိုပြီးစီးသော ညနေခင်းက သူသည် ကတိပြုပေးခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွေ့သည့်အနေနှင့် ပြုံးကို တွေ့ဆုံခြင်းပြုရန် ဘင်တန်သို့ သွားရောက်ခြင်း ပြုခဲ့သည်။ သူသည် ပြုံးကို ပြောရန်ဆိုရန်ရှိသော စကားများကို ရှင်းလင်း ပြောကြားခြင်းပြုရန် အတွက် ထိုသို့ သွားရောက်ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ဘင်တန်သို့ရောက်သောအခါ ပြုံးကို မတွေ့ရတော့ချေ။ စာမေးပွဲ ဖြေဆိုခြင်းမပြုမီ သုံးလေးရက်လောက်ကတည်းက ပြုံးကို သူ့မိခင်က အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်သွားကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။

ပြုံးတို့အိမ်တွင် ဘုရားကိုးဆူကပ်လှူသော ညသည် သူနှင့် ပြုံးတို့၏ နောက်ဆုံးသောည ဖြစ်လေသည်။ ထိုနောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လူချင်း မတွေ့ကြရတော့ချေ။ ထိုနှစ် နွေကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ပြုံး လက်ထပ်သော သတင်းကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူသည် အသည်းများ ကြေမွလုမတတ်ခံလိုက်ရသည်။

သူ့အဖေ သေဆုံးပြီးနောက် သူတို့သားအမိ နှစ်ယောက်သည်

အစ်ကိုလုပ်သူ၏အိမ်သို့ ခိုကပ်ခဲ့ရသည်။ အစ်ကိုလုပ်သူက စာမေးပွဲကျသော ညီလုပ်သူကို ကျောင်းဆက်ထားရန် စိတ်မကူးတော့ချေ။ အလုပ်တစ်ခုကိုသာ ဝင်အလုပ်ခိုင်းလေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် အသည်းနာနေရသော ကဗျာဆရာလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ အသည်းကို ကုစားရန် အချိန်ပေးရင်း သူရေးချင်သော အကြောင်းအရာများကို ကဗျာဖွဲ့နေခဲ့သည်။

သူ၏ အစ်ကိုနှင့် မရီးတို့သည် တစ်စထက်တစ်စ သူ့ကို မုန်းတီးလာကြသည်။ နောက်ဆုံး တစ်စထက်တစ်စ ကျန်းမာရေး ပျက်ပြားနေသော အမေ့မျက်နှာကိုမျှပင် မထောက်ဘဲ သူ့ကို အိမ်ပေါ်မှ အတင်းနှင်ချလိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှ အစပြုလျက် ကဗျာဆရာလေးမောင်သစ္စာအမည်ခံကိုမောင်မြင့်သည် မိုးမလင်းနိုင်သောညများကို တစ်ညပြီးတစ်ည ကျော်လွှားလာခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်တကား။

❖

ဘာမျှမတော်စပ်သော လင်မယား

(၁)

နေကာမျက်မှန်နှင့် သီရိမင်္ဂလာစာပုံနှိပ်တိုက်အပေါ် အထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး တက်သွားသော ပြုံးသည် ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ခပ်သုတ်သုတ်ကလေးပင် ပြန်၍ ဆင်းလာသည်။

သူသည် ကုက္ကိုပင်တစ်ဖက်ဘေးသို့ ခိုဝင်ကာ ဦးထုပ်ပျော့ကို မျက်နှာအား ဖုံးနိုင်သမျှ ဖုံးအောင် ဆွဲ၍ ချထားလိုက်ပြီး နောက် လှပချောမောသော ပြုံးကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ချောင်း၍ ကြည့်နေသည်။

သူ၏ ရင်တွင်း၌ ကျက်သလောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော အနာဟောင်းသည် ရုတ်တရက် ပြန်ထချင်သလိုရှိလာသဖြင့် သူသည် နှလုံးသားများကို ရင်အုံထက်မှ အသာဖိထားလိုက်ရသည်။

ပြုံး အိမ်ထောင်ကျသွားသည်မှာ အခါလည်သာသာမျှပင် ရှိပေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ပြုံးသည် ယခုတိုင်လည်း ယခင် တက္ကသိုလ်

ကျောင်းသူဘ၀နှင့်တုန်းကနှင့် မခြား လုတုန်းပတုန်း ဖြစ်၏။ သူသည် ပြုံးကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့်ပင် ငေးမော ကြည့်ရှုနေမိသည်။

ပြုံးသည် ကားပေါ်သို့ တက်သွားပြီးနောက် စက်နှိုးလေသည်။ သို့ရာတွင် စက်သည် လွယ်လွယ်နှင့် မနိုးချေ။

ပြုံးသည် ဘယ်ကလာသနည်း။ ဘာကိစ္စအတွက်နှင့် သီရိမင်္ဂလာပုံနှိပ်တိုက်သို့ လာရသနည်း။ သူသည် ထိုအကြောင်းများကိုလည်း တွေးနေ၏။ မော်တော်ကားစက်ကို ခါတိုင်းလို လွယ်လွယ်နှင့် နှိုးမရသောကြောင့် စိတ်အားငယ်နေပုံရသော ပြုံးကိုလည်း ခိုးဝှက်၍ ကြည့်နေသည်။

"ဝူး"

မော်တော်ကား စက်နိုးလာပြီးနောက် ပြုံးသည် ဂီယာကို သွင်းကာ မော်တော်ကားကို ရုတ်တရက် မောင်းထွက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြုံးသည် မော်တော်ကားကို ကောင်းစွာ မောင်းတတ်သေးဟန်မတူချေ။ သူရပ်နေသော ကုက္ကိုပင်နှင့် ဆယ်ကိုက်သာသာခန့်တွင် ကားသည် ထိုးရပ်သွားပြန်လေသည်။

ပြုံးသည် သူ့ကို မမြင်ချေ။ မြင်သည့်တိုင်အောင်လည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသောသူ့ကို သူမှန်း သိနိုင်လိမ့်မည့်ပုံကား မပေါ်ချေ။ ထိုအထဲတွင် သူသည် မျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးကွယ်ထားလိုက်သေး၏။

ပြုံးသည် မော်တော်ကားစက်ကို နှိုးကြည့်ပြန်လေသည်။

သို့ရာတွင် မနိုးချေ။

သူသည် ပြုံးကို နောက်မှနေ၍ ခိုးဝှက်ကြည့်နေသည်။ ရင်ထဲမှ အနာသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်ရင်းလာသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

"ဒီမယ်ရှင့် ဆရာကြီး၊ မော်တော်ကားစက်နှိုးမရလို့ တစ်

ဆိတ်လောက် တွန်းပေးပါလား"

သူမှန်းမသိ၍ ဆရာကြီးဟု ခေါ်ကာ အကူအညီတောင်းနေသော ပြူး၏အသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ သွားလေသည်။ ရပ်နေရာမှ ကမ္ဘာမြေကြီး၏ တစ်ဖက်စွန်းသို့ ကဆုန်ပေါက် ထွက်ပြေးသွားချင်စိတ်များလည်း ပေါ်ပေါက်နေသည်။

"မော်တော်ကားကို တစ်ဆိတ်လောက် တွန်းပေးပါလား ရှင်"

ထိုကဲ့သို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြူးက အကူအညီ တောင်းလိုက်ပြန်သောအခါ သူသည် ဦးထုပ်ပျော့ကို မျက်နှာအားလုံး ဖုံးနိုင်သမျှ ဖုံးကွယ်အောင် ထပ်မံဆွဲချပြီးနောက် မော်တော်ကား ရပ်နေသော နေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ရသည်။ အခက်အခဲတွေ့နေရှာသော ငယ်ချစ်ကိုလည်း သူသည် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီချင်သည်။ သို့ရာတွင် သူမှန်းလည်း မသိစေလိုချေ။

သူသည် ချစ်သူဟောင်း၏ မော်တော်ကားကို အားစိုက်၍ တွန်းပေးခြင်း ပြုလေ၏။ အကယ်၍ သူမှန်းသာသိလျှင် ပြူးသည် ထိုကဲ့သို့ အတွန်းခိုင်းပါမည်လား။

ထိုသို့ တွေးနေခိုက် မော်တော်ကားသည် ရုတ်တရက် စက်နိုးသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ပြူးသည် မော်တော်ကားကို ပထမအဖြစ်ကကဲ့သို့ ဝူးခနဲ မောင်းထွက်မသွားချေ။ စက်ကို ပူလာအောင် လီဗာကို ခပ်နာနာကလေး နင်းနေရင်းက ၎င်း၏ လက်ကိုင်အိတ်ကလေးကို ဖွင့်လေသည်။ ငွေတစ်ကျပ်တန်စက္ကူကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင်...

"ရော့... ဆရာကြီး ဈေးသုံးဖို့"

ဟု ပြောဆိုကာ လှမ်း၍ပေးလေသည်။ သို့ရာတွင် လှည့်၍တော့ကား မကြည့်ချေ။

သူသည် ထိုငွေတစ်ကျပ်ကို အဘယ်သို့ ယူရပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် လှမ်းမယူဖြစ်ဘဲ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်သည်။

ပြုံးသည် အရေးတကြီး သွားစရာ ကိစ္စတစ်ခုခု ရှိနေဟန်တူလေသည်။ ဂီယာကိုသွင်းပြီးပြီဖြစ်၍ ငွေတစ်ကျပ်တန် စက္ကူကလေးသည် မော်တော်ကားစက်က ရိုက်ခတ်လိုက်သော လေအရှိန်ကြောင့် မြေကြီးပေါ်သို့ မကျဘဲ လွင့်၍ပါသွားလေသည်။

သူသည် လေနှင့်အတူ လွင့်ပါသွားသော ငွေစက္ကူကို ပထမ၌ ငိုင်၍ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်မှ သတိရကာ ငွေစက္ကူနောက်သို့ အပြေးကလေး လိုက်လေသည်။ လေဆောင်ရာသို့ လွင့်ပါသွားသော ချစ်သူဟောင်း၏ အလှူဒါနနောက်သို့ လိုက်ရာ၌ သူသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုမျှပင် သတိမရတော့ချေ။

လွှစ္စလမ်းနှင့် ဖရေဇာလမ်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါမှ ငွေစက္ကူသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ပြန်၍ ကျလေသည်။ ထိုသို့ ပြန်ကျသော အချိန်တွင် ထိုငွေစက္ကူကလေးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖိနပ်နှင့် နင်းထားလိုက်သဖြင့် သူသည် ထိုဖိနပ်နှင့် နင်းထားသူကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် မော့၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုသို့ အကြည့်လိုက်တွင် သူ၏ မျက်လုံးများသည် ဝိုင်းဝိုင်းလည်၍ သွားလေသည်။

(၂)

"မြင့်လည်း ငါးမူးဆိုင်တယ်နော် ကိုသစ္စာ"

မြင့်က သူ့ကို ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်လို သဘောထားကာ ရယ်မော ပြောဆိုလိုက်သည်။

ချစ်သူဟောင်းက ကူလီခအဖြစ်ဖြင့် စွန့်ကြဲပေးကမ်းခြင်း ပြုခဲ့သော ထိုငွေတစ်ကျပ်ထဲမှ သူသည် သူ၏ မိခင်သစ်ကို တစ်ဝက် ခွဲပေး

နိုင်ပါမည်လား။ သူသည် မြင့်ကိုသာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

"ရေအဆုံး ကုန်းတစ်ဝက်ဆိုတဲ့ စကား ရှိတယ်မဟုတ်လား ရှင့် ကဗျာဆရာကြီးရဲ့"

အကြောင်းရင်းကို ဘာမှ မသိရှာသော မြင့်က နင်းထားသော ငွေစက္ကူကို နင်းမြဲ နင်းထားရာမှ ရယ်မော၍ ပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။

"ထမင်းလည်း မစားရသေးလို့ပါ မြင့်ရယ်၊ ပြီးတော့ ကိုသစ္စာမှာလည်း ဒီငွေကလေး တစ်ကျပ်တည်းသာ ရှိလို့ပါ"

သူသည် အရှိးခံအတိုင်း ပြောဆိုခြင်း ပြုလေသည်။

"ဟာ ဒါဖြင့် ဟန်ကျတာပဲ၊ မြင့်လည်း မနက်စာ မစားရသေးဘူး၊ ကိုသစ္စာနဲ့လိုက်ပြီး ကပ်စားရလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

မြင့်က ထိုသို့ ပြောဆိုရင်း နင်းထားသော ငွေတစ်ကျပ်ကို ကုန်း၍ ကောက်ယူကာ ကိုသစ္စာအား လှမ်းပေးရင်း ပြောလေသည်။

"လာ... ဒါဖြင့် သွားစားကြရအောင်၊ နည်းအမျှ များအဝ ပေါ့ မြင့်ရယ်"

သူသည် ငွေတစ်ကျပ်ကို လှမ်းယူကာ ပြောဆိုပြီးနောက် လွှစ္စလမ်းအတိုင်း ထွက်လာသည်။

မြင့်သည် သူ၏နောက်မှ လိုက်လာသည်။

ဖရေဇာလမ်းကို ဖြတ်၍ လမ်းဘက်သို့ ရောက်သောအခါ မြင့်သည် သူနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ လျှောက်လိုက်လာရာမှ...

"ရှင်ကော အလုပ်အကိုင်ကလေးများ မရသေးဘူးလားဟင် ကိုသစ္စာ"

ဟု စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်သည်။

သည်တော့မှပင် သူသည် လဆန်းလျှင် အလုပ်ဝင်ရတော့မည်

အကြောင်းကို ပြန်၍ သတိရလာသည်။ ထို့ကြောင့်…

"ကနေ့ပဲ အလုပ်ကိစ္စအတွက် စကားပြောလာခဲ့တယ် မြင့်"

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ဟန်ကျမယ်တဲ့လားဟင် ကိုသစ္စာ"

မြင့်က စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးလေသည်။

"လဆန်း တစ်ရက်နေ့ ဝင်ရမယ်တဲ့ မြင့်၊ တစ်လကို တစ်ရာ ငါးဆယ် ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်"

"ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုသစ္စာရယ်၊ ရှင့်အတွက်ဖြင့် ဝမ်းသာ လိုက်တာ"

မြင့်သည် ဝမ်းသာအားရ ပြောနေသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် အလုပ်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာနေသော ထိုမိန်းမပျိုအတွက် စာပြင်ဆရာလောင်းသည် ဝမ်းမသာနိုင်ရှာချေ။ ထို့ကြောင့်…

"မြင့်အတွက်လည်း ကိုသစ္စာ စိတ်မကောင်းပါဘူး မြင့် ရယ်"

ဟု ဝမ်းနည်းစကား ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ဟင်… ရှင်က ဒါကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ မြင့် ဒီလို စိတ်ထင်ရာ အရွဲ့တိုက်ပြီး လျှောက်လုပ်နေတဲ့ အလုပ် ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီ ကိုသစ္စာ"

"ဟင်… ဟုတ်လား မြင့်"

"ဒီအလုပ်ကို မြင့် အရွဲ့တိုက်ပြီး တမင်တကာ လုပ်နေတာ ပါ ကိုသစ္စာရယ်၊ တစ်နေ့ကျတော့မှပဲ ရှင့်ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြရဦးမယ်"

"မြင့် ရုပ်ရှင်ကလေးနဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ခေါင်း

ခေါက်ယူနိုင်ပါတယ်လေ”

“တွေ့ကရာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ကိုသစ္စာရယ်၊ ဒီဘဝမျိုး ရောက်ခဲ့တဲ့သူကို ဘယ်လို လူကများ ယူဦးမှာတဲ့လဲရှင်”

ထိုသို့ စကားတပြောပြောနှင့် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ နှစ်ယောက်သား အတူတက်လာကြလေသည်။ ခုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကဗျာဆရာသည် သူခါတိုင်း ရပ်နေကျနေရာတွင် ရပ်လိုက်ပြန်လေသည်။ ထို့နောက် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော မီးရထားသံလမ်းများကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း…

“လူ့ဘဝဆိုတာ မီးရထားသံလမ်းတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ ဘူတာရုံကြီးတစ်ခုနဲ့ မတူဘူးလားဟင် မြင့်”

ဟု အဘိဓမ္မာ ဆရာကြီးဆန်ဆန် ပြောဆိုမေးမြန်းလိုက်သည်။

မြင့်သည် ဘာမျှတော့ ပြန်မပြောချေ။ မီးရထားသံလမ်းများကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်ရှုနေပြီးမှ…

“မြင့်လည်း အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ရှာနေပါတယ် ကိုသစ္စာရယ်”

ဟု ခပ်စောစောက ပြတ်သွားသော စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

ကဗျာဆရာသည် ထိုအကြောင်းကို ဆက်လက်ပြောဆိုခြင်း မပြုလိုသကဲ့သို့…

“ထမင်းဆာလှပြီ မြင့်၊ လာ… သွားကြမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ခုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်မှ နှစ်ယောက်သား အတူဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ထမင်းဆိုင်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကဗျာဆရာသည် ငါးမူးတန် ဟင်းတစ်ခွက်နှင့် ထမင်းနှစ်ပန်းကန်ကို မှာကြားလိုက်သဖြင့်…

"မြင့်က ကစားတာပါ ကိုသစ္စာရယ်၊ မှာချင်တာသာ မှာပါ၊ မြင့်မှာ ပိုက်ဆံ ပါပါတယ်"

ဟု မြင့်က ပြောဆိုလိုက်သည်။

မိမိကိုယ်တိုင် ပိုက်ဆံ လုံလုံလောက်လောက်မပါဘဲနှင့် ပို၍ စားမိသည့်အတွက် အဆူအပူ အပြောအဆို ခံခဲ့ရဖူးသော ကဗျာဆရာသည် နှုတ်အနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် မြင့်က…

"ငါးဟင်းဆီပြန်တစ်ခွက်၊ ကြက်အမြစ်အသည်း တစ်ခွက်၊ ချဥ်ရည်ဟင်းတစ်ခွက်၊ ငါးပိကြော်တစ်ခွက်၊ ပဲသီးသနပ် တစ်ခွက်နဲ့ ဆိတ်ကလီစာတစ်ခွက် ပြင်လိုက်ပါ ဒေါ်ဒေါ်"

ဟု ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးအား လှမ်း၍ မှာကြားလိုက်သည်။

ဆီပြန်ဟင်း ခွက်ပေါင်း မြောက်မြားစွာဖြင့် ခင်းကျင်းထားသော ထမင်းစားပွဲတွင် ကဗျာဆရာသည် လှပချောမောသော မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ထမင်းစားသောက်နေခိုက် မီးရထားလုပ်ငန်းဌာနက ခိုင်းမကောင်းတော့၍ ကန်ထုတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အဘယ်သို့မျှ သွားစရာမရှိ၍ ထိုဘူတာရုံကြီး၌ ခိုကပ်နေရသော အလုပ်သမားဟောင်း အဘိုးကြီးသည် ထမင်းဆိုင်အတွင်းသို့ ခပ်ယိုင်ယိုင်နှင့် ဝင်လာလေသည်။

အဘိုးကြီးသည် ကဗျာဆရာ၏ တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးနေသော အခြေအနေကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် များစွာ သဘောကျသွားသကဲ့သို့ ပြုံးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ၎င်းအား မမြင်သေးသော ကဗျာဆရာ၏ ပခုံးကို ရင်းရင်းနှီးနှီးပုတ်ကာ…

"မောင်ရင် ကနေ့ တော်တော်ကလေး ဖြိုးနေတယ်နဲ့ တူတယ်"

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

"ဟာ... ဦးလေးပါလား၊ လာလာ... ထမင်းစားရအောင်"

ကဗျာဆရာသည် ၎င်းအပေါ်၌ သန့်ရှင်းဖြူစင်သော မေတ္တာကို ပြသခဲ့ဖူးသော ထိုအလုပ်သမားဟောင်းကြီးအား အတင်းထ၍ ဆွဲခေါ်လေသည်။

"ဦးလေး စားပြီးပါပြီကွဲ့"

ဟု ထိုအဘိုးကြီးက ပြောဆိုတော့မှ မကျေမချမ်းနှင့် ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။

အဘိုးကြီးသည် ကဗျာဆရာကို တစ်လှည့်၊ မိန်းမပျိုကို တစ်လှည့်စီ အကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက်...

"မောင်ရင်တို့ လင်မယားက မောင်နှမလေးနှစ်ယောက်လိုပါပဲကလား"

ဟု ပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။

မြင့်သည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမူအရာဖြင့် ၎င်း၏ ကဗျာဆရာကို လှမ်းကြည့်လေသည်။ ကဗျာဆရာကလည်း ၎င်း၏ မြင့်ကို မရဲတရဲနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှတော့ မပြောလိုက်ကြချေ။

"သားသမီးတွေကော ဘယ်မှာထားခဲ့ကြသလဲဟဲ့၊ ဘိုးအေဘွားအေတွေနဲ့ အကျောင်းခိုင်း ထားခဲ့ကြတယ်နဲ့ တူတယ်"

အဘိုးကြီးသည် ရေချိန်လွန်နေဟန်ဖြင့် မေးမြန်းပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။

ထိုအကြိမ်တွင် မြင့်နှင့် ကဗျာဆရာတို့သည် အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြလေသည်။ ပထမတစ်ကြိမ်ကဲ့သို့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် မရဲတရဲလည်း မဖြစ်လှတော့ချေ။

"ကျုပ် အစတုန်းက မောင်ရင့်ကို လူပျိုလို့ မှတ်ထင်နေတာ၊ ကျုပ်လည်း တော်တော့်ကို ညံ့ပါသေးတယ်လေ"

အဘိုးကြီးသည် ငှင်းတစ်ယောက်တည်း ပြောဆိုနေသည်။

ဘာမျှလည်း မတော်ကြသော လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြပြန်လေသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တွင် နှစ်ယောက်သား ပြုံးလိုက်ကြလေသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ ခဲဖိုးတောင်းရလိမ့်မယ်ဟော့... မောင်ရင်"

လင်မယားမဟုတ်သော လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွားကြလေသည်။ တစ်ချိန်လုံး မှိန်းနေခဲ့ကြပြီးမှ ခဲဖိုးတောင်းနေပြီဖြစ်သော ထိုအဘိုးကြီးအား အဘယ်သို့ပြန်လည် ရှင်းလင်းပြောကြားရပါမည်နည်း။

"ခဲဖိုး မရမချင်း ကျုပ် ဒီဆိုင်ထဲက မထွက်ဘူး"

ဟု အဘိုးကြီးက ပြောဆိုလိုက်သောအခါ...

"ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံး"

ဟူသောအနေနှင့် ထိုအထင်ခံ လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်က လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

"မောင်ရင်တို့ လင်မယားလည်း မထွက်ရဘူး"

ဟု ဆိုလာသောအခါ ထိုချစ်စရာကောင်းလှသော ငှင်း၏ အဘိုးကြီး စိတ်ချမ်းသာမှုရရှိစေရန်နှင့် စိတ်ကျေနပ်မှုရရှိအောင် ကဗျာဆရာသည် မော်တော်ကားတွန်းခ ရထားသော ငှင်းချစ်သူဟောင်းထံမှ ငွေတစ်ကျပ်ကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်ရသည်။

"သာဓုဗျာ... သာဓု... သာဓု... ဒီလင် ဒီမယား သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပေါင်းသင်းနိုင်ကြပြီး သားတစ်ကျိပ်နဲ့ မြေးတစ်ရာပြည့်အောင် ရကြပါစေဗျာ"

မီးရထား အလုပ်သမားဟောင်း အဘိုးကြီးသည် ရက်ရက်

ရောရော ဆုပေးခြင်း ပြုပြီးနောက် ငွေတစ်ကျပ်ကို အားရဝမ်းသာ ဆုပ်ကိုင်ကာ ထမင်းဆိုင်အတွင်းမှ ခပ်ယိုင်ယိုင်နှင့် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

❖

ပြေးစရာလည်း မြေမရှိပါတကား

(၁)

"ကနေ့ည ခင်ဗျားအားရင် ကျုပ်တို့လူသိုက် အောင်မြေသာစံပတ်ပျိုး လာတက်ချင်လို့ဗျ ကိုသစ္စာ"

ဂီတကို တော်တော်ကလေး ဝါသနာပါဟန်ရှိသော စာစီဘက်ဆိုင်ရာ ဖိုမင်လူကြီး ကိုမြမင်းက ပြောဆိုလာသောအခါ စာပြင်ဆရာကိုသစ္စာသည် ဦးခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

ကုန်ခဲ့သော လကလည်း သူသည် ကိုမြမင်းတို့ လူသိုက်ကို စိန်ကြောင်နီလာပတ်ပျိုး တက်ပေးခဲ့သေးသည်။ ယခုအခါတွင် ထိုလူသိုက်က ကိုသစ္စာကို နောက်ထပ် ပတ်ပျိုးတစ်ပုဒ် တက်ပေးရန် အပူကပ်လာကြပြန်လေသည်။ အလွန်တရာ သဘောသကာယကောင်း၍ တစ်ဖက်သားကိုလည်း အင်မတန် ကူညီတတ်သော စာပြင်ဆရာကို ဖိုမင် ကိုမြမင်းနှင့် စာစီသမားများသည် အလွန်တရာ ခင်မင်နေကြသည်။

စာစီသမားများမှာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာကြပြီးနောက် စက်ခန်းဘက်သို့ ကူးလာသောအခါ၌လည်း သူသည် သက်သာခွင့်မရပြန်ချေ။

စက်ရိုက်သမား ဘိုးဆင်တို့ညီအစ်ကိုက သူ့ကိုသာ လာ၍ အပူကပ်ကြပြန်လေသည်။

"တောက အရီးလေးသားတွေ ရှင်ပြုအတွက် သျှိုးလိုက်ရတု ရေးပေးပါဦး ကိုသစ္စာ"

အစ်ကိုလုပ်သူ ဘိုးဆင်က စာပြင်ဆရာကို သျှိုးလိုက်ရတု အရေးခိုင်းလာပြန်သည်။

သူသည် အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည် မဟုတ်လော။

သို့ရာတွင် ဦးခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်ရ၏။

ထိုမျှ ခိုင်းစေ၍ အားရသေးဟန်မရှိသော ဘိုးဆင်၏ညီဘိုးခင်က တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာပြန်လေသည်။

"ဘုန်းကြီးကလည်း လေ့လော်သံတစ်ပုဒ်လောက် မှာလိုက်လို့ပါ ကိုသစ္စာရယ်၊ ကြည့်ပြီး လုပ်ပေးပါဦးဗျ"

"ဒီအပြင်ကော ဘာများ အရေးခိုင်းစရာ ရှိသေးသလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားပါဦး"

ဟု သူသည် ထိုကဲ့သို့ ရယ်ကာပြောဆိုကာ စက်ခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ပုံနှိပ်တိုက်အောက်ထပ်မှ စာအုပ်ချုပ်သော အလယ်ထပ်သို့ တက်လာရပြန်သောအခါ၌လည်း ကဗျာဆရာသည် နားနေသက်သာခွင့် မရချေ။ စက္ကူခေါက်ရသော အလုပ်သမား မိန်းကလေး ဆယ့်လေးငါး ယောက်ခန့်တို့က ဝိုင်းအုံကြပြန်လေသည်။

သူတို့၏ အခက်အခဲကလေးများနှင့် ပြဿနာကလေးများကို သူ့ထက်ငါ အလုအယက် တင်ပြ ပြောဆိုကြပြန်၏။ သူသည် ထိုအလုပ်သမား မိန်းကလေးများ ပြောဆိုသမျှကို သေသေချာချာ နားထောင်ရ၏။

မှတ်သားရ၏။ ၎င်းတို့၏ လိုလားချက်နှင့် တောင်းဆိုချက်များကို မန်နေဂျာဦးမြကို သူသည် တင်ပြရပေဦးမည်။ တိုက်တွန်းပြောဆိုပေးတန်သည်တို့ကို ဖေးဖေးမမ ပြောဆိုရပေဦးမည်။

သူသည် အလုပ်သမားများ၏ ယုံကြည်လေးစားခြင်းနှင့် ချစ်ခင်ကိုးစားခြင်းမျှကိုသာ ခံရသည်မဟုတ်။ မန်နေဂျာဦးမြနှင့် အလုပ်ရှင်ဦးတင်ထွန်းတို့၏ ယုံကြည်အားထားခြင်းကိုပါ ခံရသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေ၏။

အလုပ်ရှင်များက ၎င်းတို့အလုပ်များ အရေးတကြီး ဖြစ်လာသောအခါများတွင်လည်းကောင်း၊ အလျင်စလိုအခါများတွင်လည်းကောင်း သက်ဆိုင်ရာ ဖိုမင်လူကြီးများကို တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်ချင်း တွေ့ဆုံစကားပြောမနေတော့ဘဲ စာပြင်ဆရာကိုသာ အလုပ်သမားများ၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးအဖြစ်ဖြင့် အသိအမှတ်ပြု ဆက်ဆံတတ်ကြလေသည်။

"ဘုတ်နဲ့ ကော်ပီရေးရှင်းတွေက လက်ခံထားတဲ့ အလုပ်တွေကို အရေးတကြီး ပြန်အပ်ဖို့ လိုနေတယ်ကွဲ့ မောင်သစ္စာ၊ အဲဒီတော့ အလုပ်သမားတွေ အိုဗာတိုင်ဆင်းပေးဖို့ ကြည့်ပြောပေးပါဦး"

မန်နေဂျာ ဦးမြက ထိုသို့ တောင်းပန်ပြောဆိုခြင်း ပြုတတ်သည်။

"ဒီလို အရေးတကြီးဖြစ်နေရင်လည်း အလုပ်သမားတွေနဲ့ ကျွန်တော် တိုင်ပင်လိုက်ပါရစေဦးလား ဦးလေးမြ"

သူသည် စကားကိုလွန်အောင် မပြောတတ်ချေ။ သို့ရာတွင် အလုပ်ကိုကား တိကျအောင် လုပ်ပေးလိုက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးမြနှင့် ဦးတင်ထွန်းတို့က သူ့ကို များစွာ အားထားလာကြသည်။ လေးစားခင်မင်လာကြသည်။

အလုပ်သမားများ အားလုံးကလည်း သူ့ကိုသာ 'ကိုသစ္စာ

ကိုသစ္စာ' နှင့် အစစအရာရာတွင် ယုံကြည်အားထားကြသကဲ့သို့ မန်နေဂျာနှင့် တိုက်ရှင်ကလည်း 'မောင်သစ္စာ.... ကိုသစ္စာ' နှင့် သူ့ကိုသာ အားကိုးအားထား ပြုနေကြသည်။

"ဒီမောင်သစ္စာဆိုတဲ့သူငယ် တိုက်ကို ရောက်လာပြီးကတည်းက အလုပ်သမားတွေ တော်တော်ကလေး စည်းကမ်းရှိပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာကြတယ်"

ဦးမြကြ ၎င်း၏သူဌေးကို ထိုကဲ့သို့ အစီရင်ခံလေသည်။

"ဟုတ်တယ်... ဦးမြ၊ တိုက်ကြီးတစ်တိုက်လုံး စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်လာတာက ကျွန်တော်လည်း သတိပြုမိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုသစ္စာလို လူကောင်းတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ လက်မလွှတ်အောင် သတိထားဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

ဦးတင်ထွန်းကလည်း ထိုကဲ့သို့ စိုးရိမ်တကြီး ပြောဆိုလေသည်။

"အလုပ်အကိုင်တွေ ဘက်ကလည်း သိသိသာသာကြီး တိုးတက်လာတယ်၊ သူ အလုပ်ဝင်တဲ့ လကစပြီး လစဉ် လစဉ် ကျွန်တော်တို့အတွက် ဝင်ငွေဟာ သိသိသာသာကြီးတိုးတက်လာတာကို သတိထားမိသလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ပထမလ တစ်ထောင့်နှစ်ရာလောက် ပိုလာတယ်၊ ဒုတိယလကျတော့ နှစ်ထောင့်တစ်ရာ၊ အခုကျန်ခဲ့တဲ့ တတိယလမှာ နှစ်ထောင့်နှစ်ရာလောက် ပိုလာတယ်"

"ကျွန်တော် သတိထားမိပါတယ် ဦးမြရဲ့"

"ဒါကို မောင်သစ္စာကလည်း သိတယ်နဲ့တူတယ်၊ ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်က စကားပြောကြရင်း အလုပ်သမားတွေအတွက် သက်သာချောင်ချိမှု တစ်ခုခု လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို အကြံပေးသေးတယ်"

"ကြည့်ကြတာပေါ့ဗျာ"

အလုပ်ရှင်များဘက်က ထိုကဲ့သို့ပြောဆိုလျက် ရှိနေကြသကဲ့သို့ အလုပ်သမားများဘက်ကလည်း ၎င်းတို့အချင်းချင်း ပြောဆိုနေကြလေသည်။

"တို့အလုပ်သမားတွေအတွက် တိုက်ရှင်တွေက သက်သာချောင်ချိမှုရန်ပုံငွေထားပေးဖို့ ကိုသစ္စာက မန်နေဂျာကြီးကို ပြောထားပြီတဲ့ကွ"

"ကိုသစ္စာကသာပြောရင် မန်နေဂျာကြီးက သူဌေးကို ပြန်ပြောပြမှာပါပဲ၊ ကိုသစ္စာက စ လိုက်တဲ့ကိစ္စမှန်း သိရင် သူဌေးကလည်း ငြင်းဝံ့မယ်တော့ မထင်ပါဘူးဗျာ"

"သူဌေးက မန်နေဂျာထက် ကိုသစ္စာကိုပိုပြီး လေးစားပုံရတယ်ဟေ့၊ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွာ"

လွှစ္စလမ်း၌ရှိသော သီရိမင်္ဂလာစာပုံနှိပ်တိုက်တွင် အလုပ်ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ပြီးနောက် သုံးလသာသာခန့်မျှကို အကြာတွင် သူ့ကို တိုက်ရှင်ဦးတင်ထွန်းနှင့် ၎င်း၏လူယုံတော် မန်နေဂျာဖြစ်သူ ဦးမြတို့ကသာလျှင် မဟုတ်၊ တစ်တိုက်လုံးရှိ အလုပ်သမားအားလုံးတို့ကပါ စာပြင်ဆရာကလေး မောင်သစ္စာကို လေးလေးစားစား ခင်မင်လာကြလေသည်။ အစစအရာရာ အားထားလာကြလေသည်။

(၂)

ယင်းသို့ သီရိမင်္ဂလာစာပုံနှိပ်တိုက်တွင် စာပြင်ဆရာအနေနှင့် အလုပ်ဝင်လုပ်နေခဲ့ရာ လေးလခန့်အကြာတွင် ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာသည် အဘယ်ကဲ့သို့မျှ မမျှော်လင့်နိုင်သော အဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခုနှင့် တိုးရလေတော့သည်။

တစ်နေ့ခင်း အလုပ်အားလပ်ချိန်တွင် ယိုးဒယားဖိန်းချားကလေး တစ်ပုဒ်မှ အပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို စာစီဘက်ဆိုင်ရာ ဖိုမင်နှင့် အလုပ်သမား များက အတင်းအဓမ္မ အတက်ခိုင်းနေကြသောကြောင့် မည်သို့မျှ မငြင်း သာ၍ စာပြင်ဆရာသည် စာစီခန်းထဲ၌ စိန်ကြည်လျှံ အပိုဒ်ကို တက်ပေး နေခိုက် ဘယ်တုန်းကမှ စာစီခန်းအတွင်းသို့ မဝင်ဖူးသောဦးတင်ထွန်း သည် ဗြုန်းခနဲ စာစီခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဗြုန်းခနဲ ဝင်ရောက်လာသောကြောင့် 'ပန်းဟောဝန်ပတ်ပျိုးကို' ကို တက် ပေးနေသော စာပြင်ဆရာကို တွေ့သွားလေသည်။

"ဟင်… ကိုသစ္စာ၊ ခင်ဗျားသီချင်းလည်း ဆိုတတ်သလား"

ဟု အလုပ်ရှင်က မေးလိုက်သောအခါ သူသည် အဘယ်သို့ ပြန်လည်ပြောကြားခြင်း ပြုရမှန်းမသိချေ။

"ဆရာကလည်း ကိုသစ္စာဟာ သီချင်းကြီး၊ သီချင်းခံတွေ ကို ဆိုတတ်ရုံတင်ဘယ်ကမလဲ"

ဟု စာစီဘက်ဆိုင်ရာ ဖိုမင်လူကြီး၏ စကားမဆုံးမီ…

"ပီယာနိုရော၊ တယောရော ကောင်းကောင်းတတ်တယ် ဆရာ၊ ပြီးတော့ သီချင်းလည်း စပ်တတ်တယ်"

ဟု စာစီသမားတစ်ဦးက ၎င်းတို့၏ စာပြင်ဆရာအကြောင်းကို ရွှန်းရွှန်းဝေသွားအောင် ဝင်ရောက် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

"ခင်ဗျား ဒါတွေတတ်မှန်း ကျုပ် စောစောကမသိတာ နာလိုက်တာဗျာ"

ဦးတင်ထွန်းက ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

"ဒါလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ဦးတင်ထွန်းရယ်… မတောက်တခေါက် တီးတတ် မှုတ်တတ်တာပါ"

သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်လျှိုလျှို ခပ်ဝှက်ဝှက် ပြောဆို

လေသည်။

သို့ရာတွင် စာပြင်ဆရာက အဘယ်သို့ပင် ဖုံးဖိုက်နေကာမူ ၎င်း၏ တပည့်ကျော်များက ဖော်ကြလေသည်။

"ကိုသစ္စာပြောတဲ့စကားကို အဟုတ်ယုံမနေနဲ့ ဆရာ၊ သူက သူ့ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ဖုံးတတ်၊ ကွယ်တတ်တာ"

ဟု စာစီဖိုမင်လူကြီးက ပြောဆို၍အပြီးတွင်...

"ကိုသစ္စာက အဆိုလည်း အဆိုကောင်းဆရာရဲ့၊ တစ်လောက နေ့ခင်းဘက် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက ဝိုင်းပူကြတာနဲ့ သာဆန်းရဂုံဖွေ ပတ်ပျိုးကြီးကို အတီးမပါဘဲ ဆိုပြတာ သိပ်နားထောင်လို့ကောင်းတာ"

စာစီသမားက နောက်ထပ် ဆက်လက်၍ ဖော်ကောင်လုပ်လိုက်ပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် စာပြင်ဆရာသည် ဘာမျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုနိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရလေသည်။

"ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ၊ ဒီလိုပညာတွေ တတ်ထားရက်နဲ့တောင် ကျုပ်ကို ဖုံးဖိုက်နေတာများ အံ့ပါရဲ့ ကိုသစ္စာရယ်"

ဟု ဦးတင်ထွန်းက အပြစ်တင်သောလေသံဖြင့် ပြောဆိုလိုက်သောအခါ...

"ဒီပညာတွေကို ကျွန်တော်တတ်နိုင်ရင် မေ့ထားချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ"

ဟု စာပြင်ဆရာက မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

"မေ့လို့ မဖြစ်သေးဘူး ကိုသစ္စာ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် အကူအညီ တောင်းရလိမ့်ဦးမယ်"

ဟု ဦးတင်ထွန်းက ပြောလိုက်သောအခါ ကဗျာဆရာပေါင်း

မောင်သစ္စာသည် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။ ထိုအခန်းထဲမှ လွတ်ရာကျွတ်ရာနှင့် ဝေးရာအရပ်သို့ ထွက်ပြေးချင်စိတ်များလည်း တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်နေပုံရလေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ယခု အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေခါမှ အဘယ်သို့ ပြေးနိုင်ပါ့မည်နည်း။

"ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့စမ်းပါဦးဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်"

ဟု ဦးတင်ထွန်းက ပြောဆိုကာ ထွက်သွားသောအခါ အဘယ်သို့မျှ ရှောင်ကွင်း၍မှလည်း မဖြစ်တော့သောကြောင့် သူသည် လေးလေးလံလံနှင့် ထလိုက်သွားရလေ၏။

ဦးတင်ထွန်း၏ အလုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ဖင်မပါသော လူတစ်ယောက်လို ရပ်နေပြန်သဖြင့်...

"ထိုင်စမ်းပါဦးဗျ ကိုသစ္စာရဲ့"

ဟု အလုပ်ရှင်ကပင် ပြောဆိုယူရလေသည်။

အလုပ်ရှင်၏ စားပွဲရှေ့တွင် သူသည် ထိုင်ကာ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားလေ၏။

"လာမယ့် လဆန်းမှာ ကျုပ်တို့အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူပွဲလုပ်မလို့ဗျ ကိုသစ္စာ၊ ဒီအတွက် ခင်ဗျားကို လူရင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ အကူအညီတောင်းရလိမ့်မယ်"

ဘုရားကိုးဆူဆိုသော ဝေါဟာရကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူ၏မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်၍သွားလေသည်။ စာပြင်ဆရာ၌ အတိတ်ရှိခဲ့ဖူးလေသည်။

ဘုရားကိုးဆူ ကပ်လှူပွဲတစ်ခုတွင် သူသည် လူ့လောက၏ အကြီးဆုံးသော စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲကို မတိုက်ခိုက်ရဘဲ လက်နက်ချ အရှုံးပေးလိုက်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လော။ ဆုံးရှုံးလိုက်ရသော စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ

၏ အကြောင်းကို အဘယ်ဗိုလ်ချုပ်သည်မျှ သတိအပေးမခံလိုကြချေ။ သို့ရာတွင် သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကား မဟုတ်တော့ချေ။ သီရိမင်္ဂလာစာပုံနှိပ်တိုက်ရှင် ဦးတင်ထွန်း၏ လခစား အလုပ်သမားတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်လေသည်တကား။

"ညည့်ခံတီးဝိုင်းတစ်ခုကို ခင်ဗျား စီစဉ်ပေးရလိမ့်မယ် ကိုသစ္စာ၊ အထွေထွေ ကုန်ကျစရိတ်အတွက် ကျုပ်ကို ခင်ဗျားက စာရင်းပြတာပေါ့ ဟုတ်လား"

ဦးတင်ထွန်းက စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောဆိုလျက် ရှိပေသည်။

သူသည် ဘာမျှတော့ ပြန်မပြောနိုင်ချေ။ ဦးတင်ထွန်းကိုသာ ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်လို မော့ကြည့်နေသည်။

"ကျုပ် အိမ်မှာတော့ ကျုပ်မိန်းမတီးတဲ့ ပီယာနိုတစ်လုံး ရှိတယ်၊ အမျိုးကောင်းထဲကပဲ၊ သုံးထောင်ကျော်ကျော်တောင် ပေးထားရတယ်"

အလုပ်ရှင်သည် အားတက်သရော ဆက်လက် ပြောဆိုနေသည်။ သူကတော့ နားထောင်သူသက်သက်မျှသာ ဖြစ်နေ၏။

"သီချင်းအသစ်တစ်ပုဒ်လောက်တော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် စပ်ပေါ့ဗျာ ဟုတ်လား ကိုသစ္စာ၊ အဆိုတော် ကောင်းကောင်း တစ်ယောက် ရှာလို့ရရင်လည်း ရှာစေချင်တယ်၊ ဒါတွေ ပြောနေတာ ကြာလှပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဒီကိစ္စအတွက် တာဝန် လုံးလုံးလွှဲလိုက်ပြီဗျာ၊ ပြီးတော့... ငွေတစ်ရာလောက်လည်း လိုသုံးလိမ့်မည် စရန်ယူသွားပေါ့နော်... ဟုတ်လား ကိုသစ္စာ"

ထိုသို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောဆို ခိုင်းစေပြီးနောက် ဦးတင်ထွန်းသည် ၎င်း၏အံဆွဲထဲမှ တစ်ရာတန်ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ထုတ်ကာ စာပြင်ဆရာအား လှမ်း၍ ပေးလေသည်။

သူသည် ထိုတစ်ရာတန်ငွေစက္ကူကို မယူချေ။ ငေး၍ကြည့်နေသည်။ သူသည် ထိုငွေနှင့် တာဝန်များကို လက်ခံရမှာ အလွန်တရာ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်နေပုံရလေသည်။

"ယူလိုက်စမ်းပါ ကိုသစ္စာရယ်၊ ကျုပ်မှာ တခြား အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေရှိနေလို့ သွားရဦးမယ်ဗျ"

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးတင်ထွန်းက ငွေတစ်ရာတန်စက္ကူကို သူ၏ လက်ထဲသို့ အတင်းထိုးပေးထားခဲ့ပြီးနောက် အပြင်သို့ အရေးတကြီး ထွက်သွားသဖြင့် ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာသည် ငုတ်တုတ်ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

(၃)

ဘုရားကိုးဆူကပ်လှူပွဲတစ်ခုတွင် သူသည် အသည်းလောင်ကျွမ်းခဲ့ရသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုပွဲသဘင်၏ မှောင်ရိပ်များအောက်ဝယ် တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုရသေးသော စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို လက်နက်ချ အရှုံးပေးခဲ့ရသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကြေးရတတ်နှင့် အထက်တန်းလွှာများ၏ ထိုဘုရားဝတ်ပြုပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ သူသည် ဘာတစ်ခုမျှ ကြားနာလိုသူတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။

သူသည် ကဗျာကိုချစ်သလို ဂီတကိုလည်း တပ်မက်ချစ်ခင်ခဲ့ဖူးသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ တကယ်ဆိုတော့ ကဗျာနှင့် ဂီတတို့သည် လက်ာတည်းဟူသော ပင်မကြီးမှ ဖျာထွက်လာသော အကိုင်းနှစ်ကိုင်းပင် မဟုတ်သလော။ သူ၏ကဗျာကို နားရိုင်းသော်လည်း သူ၏ဂီတကို အံ့သြသော သူတစ်ယောက်လည်း သူ့တွင် ရှိဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူတစ်ယောက်လုံးက သူ့ကို ကျောခိုင်းခြင်း ပြုသွားပြီး ကတည်းက သူသည် ထိုအနုပညာနှင့် အတတ်ပညာတို့ကို စိတ်နာနာနှင့် စွန့်

လွှတ်ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ဂီတအကြောင်းကို မကြားချင်တော့။ တူရိယာများကိုလည်း ပြန်လည်ကိုင်တွယ်ဖို့ကား ဝေးလေစွ။ ပြန်လှည့်၍မျှပင် ကြည့်ရှုခြင်း ပြုလိုသော သူတစ်ဦးမဟုတ်ချေ။ စိတ်နာကြည်းလျက် ရှိလေသည်။

သို့ရာတွင် သူနာကြည်းခဲ့သော ထိုဘုရားဝတ်ပြုပွဲသဘင်နှင့် စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော အတတ်ပညာတို့ကို ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ခြင်း ပြုရန်အတွက် ထမင်းရှင် ဦးတင်ထွန်းက အတင်းအကျပ် တောင်းဆိုခြင်း ပြုလေသည်။ တာဝန်များကိုလည်း လွှဲအပ်ထားလေပြီ။

သူသည် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

အလုပ်ရှင်ဖြစ်သော သူဌေး၏ နေအိမ်တွင် ဆင်ယင်ကျင်းပမည်ဖြစ်သော ဘုရားကိုးဆူကပ်လှူပွဲသို့ သူသည် အနည်းငယ်မျှ သွားခြင်းမပြုလိုချေ။ ထို့အတူ သူ၏ အတတ်ပညာကိုလည်း ထိုပွဲသဘင်၌ အနည်းငယ်မျှ အသုံးမပြုလိုတော့ချေ။ သို့ရာတွင် သူ၏အပေါ်၌ အစစအရာရာ တာဝန်လွှဲအပ်သွားလေပြီဖြစ်သော ဦးတင်ထွန်း၏ စေခိုင်းချက်ကို သူသည် အဘယ်သို့ လွန်ဆန်ခြင်းပြုနိုင်ပါမည်နည်း။ သူဌေးသည် သူ့ကို လက်အောက်ငယ်သား သို့မဟုတ် ၎င်း၏ အလုပ်သမားတစ်ဦး အနေနှင့် အပေါ်စီးယူကာ ခိုင်းနေခြင်းကား မဟုတ်ချေ။ ပညာသည် တစ်ဦးကို လေးလေးစားစား အကူအညီတောင်းသည့် အနေနှင့် တောင်းဆို စေခိုင်းခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် အဘယ်သို့ ရှောင်ကွင်း ထွက်ပြေးရပါမည်နည်း။ ပြေးစရာလည်း မြေမရှိသော ဘဝအခြေတွင်သာ ဖြစ်လေသည် တကား။

မည်ကဲ့သို့မျှ ရှောင်ကွင်းခြင်း ပြု၍ မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အဆုံး၌ သူသည် အလုပ်အားလပ်သော ညနေဘက်တွင် ရေကျော်ဘက်သို့ လေးကန်စွာ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ရေကျော်ချောင်ခပ်ကျကျ တစ်နေရာ

တွင် သူ၏ သူငယ်ချင်း စန္ဒရားဆရာတစ်ယောက် နေထိုင်လေသည်။ သူအရေးပေါ်လာတော့မှပင် ထိုသူငယ်ချင်းများကို သတိရကာ ထိုသူ၏ နေအိမ်သို့ အားကိုးအားထားပြုရန် ထွက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စန္ဒရားဆရာ သူငယ်ချင်း၏ အိမ်မှာ ခပ်ကုပ်ကုပ် ခပ်မွဲမွဲ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်လုပ် တစ်ပတ်နွမ်းစန္ဒရားကြီး တစ်လုံးမှလွဲ၍ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများပင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မရှိရှာချေ။

"ဟာ... ကိုမောင်မြင့်ပါလား၊ ခင်ဗျား တစ်ယောက် ပျောက်ချက်သား ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ နေပဲ နေနိုင်လွန်းလှတယ်"

ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို မီးခိုးတထောင်းထောင်း ထနေအောင် ဖွာနေရင်းက အိမ်ရှင် စန္ဒရားဆရာက ၎င်း၏ အိမ်ကလေးအတွင်းသို့ ခပ်လေးလေး ဝင်လာသောလူကို နှုတ်ဆက်သည်။

"ဒါတွေ ဘေးဖယ်ထားစမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်မှာ အရေးတကြီး အကူအညီတောင်းစရာရှိလို့ ခင်ဗျားဆီကို လာတာပဲ"

သူသည် စန္ဒရားနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ရင်း လိုရင်းကို ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားလာကတည်းက တစ်ခုခု ခိုင်းစရာရှိလို့ လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးသားပါဗျာ"

စန္ဒရားဆရာသည် စန္ဒရားထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ရင်း ခပ်ထေ့ထေ့ ပြောဆိုလေသည်။

"ဘုရားကိုးဆူပွဲတစ်ပွဲအတွက် ကျုပ် တာဝန်ယူခဲ့ရလို့ဗျာ၊ အဲဒါ ကျုပ်က ဘာကစပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး"

"ခင်ဗျားဟာက လွယ်လွယ်ကလေးပါဗျ ကိုမောင်မြင့်ရဲ့"

"ဘယ်လို လွယ်တာလဲဗျ"

"ဘာကစလို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိရင်လည်း မလုပ်ဘဲ နေလိုက်ရုံပေါ့ဗျာ"

"အတည်ပြောနေတာပါ ကိုယ့်လူရ၊ ကျုပ်သူဌေးက အတင်းခိုင်းလိုက်လို့ပါ"

"အဆိုတော်ကလေးတစ်ယောက်ရှာပြီး ထူးမခြားနား တီးပေးလိုက်ပါလားဗျ"

"ထူးမခြားနားနဲ့ မဖြစ်လို့ ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ သူဌေးက ကျုပ်ကို သီချင်းအသစ်တစ်ပုဒ်လောက် အစပ်ခိုင်းထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ဒီအလုပ်ကိုပစ်ထားတာကြာတော့ ဘာကစရမှန်း မသိပါဘူးဗျာ"

"ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်စန္ဒရားနဲ့ လာသင်ဖူးတဲ့ ဟိုသီချင်းလို လုပ်လိုက်ပါလားဗျ"

"ဘယ်သီချင်းလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါဦး"

"နေထွက်သောာညဆိုတဲ့ သီချင်းလေ၊ ဒီသီချင်းကို အသံလွှင့်ရုံကလည်း မလွှင့်သေးဘူး မဟုတ်လား"

သူသည် ငိုင်၍ သွားလေသည်။

သူသည် ထိုသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို မေ့ပျောက်ထားသည်မှာ ကြာပေပြီ။ တကယ်ဆိုတော့ ထိုသီချင်းသည် နေထွက်သောည မဟုတ်ချေ။ မိုးမလင်းသောညမျှသာ ဖြစ်လေသည်တကား။

"အဲဒီသီချင်းဟာ ခင်ဗျားစပ်တဲ့သီချင်းတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်တာပဲ"

သူသည် သက်ပြင်းကို ရှည်ရှည်လျားလျား ချလိုက်လေသည်။ ထိုသီချင်းကို အတိတ်၏ တစ်ချိန်က မြုပ်နှံထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း

ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေအရ ပြန်လည် တူးဖော်ခြင်းပြုဖို့ ဖြစ်လာလေပြီတကား။

သူသည် အတန်ကြာမျှ ငိုင်နေပြီးမှ...

"ခင်ဗျား လက်ထဲမှာကော အဆိုတော်ကလေး တစ်ယောက်လောက် မရှိဘူးလားဗျ"

ဟု မေးမြန်းလိုက်သည်။

"တီးဝိုင်း ဖြတ်ထားတာ တော်တော်ကလေး ကြာနေလို့ ကျုပ်မှာတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ မရှိဘူးဗျ ကိုမောင်မြင့်"

စန္ဒရားဆရာက အားနာနာနှင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်သည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချရင်း...

"ကျုပ် ထွက်ရှာလိုက်ဦးမယ်ဗျာ၊ ရလာတော့မှပဲ ခင်ဗျား စန္ဒရားနဲ့ လာတက်ပေးရဦးမယ်"

ဟု ပြောဆိုကာ စန္ဒရားဆရာ၏ အိမ်ကလေးအတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရသည်။

(၄)

အဆိုတော်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူသည် အဘယ်သို့ လိုက်လံရှာဖွေခြင်း ပြုရပါမည်နည်း။ ကြာလေပြီ၊ သူသည် စဉ်းစား၍ မရချေ။

နောက်ဆုံး၌ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် သူ၏ ဒုံရင်းသို့ ပြန်၍ သယ်လာသည်။ သူသည် ဇန္နပန်းခြံအဝင်ဝတွင် ရပ်လိုက်သောအခါ တော်တော်ကလေးပင် မှောင်စပြုနေလေပြီ။

ပန်းခြံအဝင်အဝတွင် ၎င်း၏ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် မြေပဲလှော်များရောင်းနေသော အဒေါ်ကြီးကို သူသည် တစ်ချက်မျှ စောင်းငဲ့

ကြည့်ရှုပြီးနောက် ပန်းခြံအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဗန္ဓုလပန်းခြံသည် ယခင်ကနှင့် မတူ၊ လူသူရှင်းလင်းကာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် တစ်ယောက်သော အဆိုတော်ကို စဉ်းစားရှာဖွေရန် လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် သူ ယခင်က လဲလျောင်းနေကျ နေရာတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုသို့ ထိုင်ချလိုက်စဉ် ကျောက်တိုင်၏ တစ်ဖက်ထောင့်မှ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ခပ်တိုးတိုး ခပ်အေးအေး သီချင်းညည်းနေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သီချင်းသည် အတိတ်ကို နာကြည်းလှသည့် အကြောင်းဖွဲ့နွဲ့ ရေးစပ်ထားသော သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသီချင်းကို ညည်းတွားသီဆိုနေသော မိန်းမပျိုသည် အူထဲ အသည်းထဲကပါ လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲဖြစ်ကာ သီဆိုညည်းတွားနေပုံ ရလေသည်။

နားထောင်၍ ကောင်းလှသဖြင့် သူသည် ထိုသီချင်းကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေမိလေသည်။ ထိုသို့ နားထောင်နေရင်းက ထိုသီချင်းရှင်ကိုပင် တွေ့လို၊ မြင်လိုစိတ်များလည်း တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

အချိန်မဟုတ်၊ နေရာမဟုတ်တွင် အတိတ်ကို လာရောက် ငိုချင်းချနေသော သူကား အဘယ်သူနည်း။

သူသည် သူ၏ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းချုပ်တည်းခြင်း မပြုနိုင်တော့သဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျောက်တိုင်၏ တစ်ဖက်ဘေးတွင် ထိုသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ညည်းညူနေသော မိန်းမပျိုရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

"ဟင်... ကိုသစ္စာ"

မြင့်သည် ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ သူ့ကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ခြင်း ပြု လိုက်သည်။

သူသည် မြင့်ကို အတန်ကြာမျှ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဘာမျှ တော့ကား မပြောနိုင်ချေ။

"ရှင့်ကို တွေ့ချင်တာနဲ့ မြင့် ဒီမှာလာစောင့်တာ တော်တော့် ကို ကြာပြီ"

မြင့်သည် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာထရင်း ပြောဆိုလေသည်။

"ဟင်… ကျုပ်ကို မြင့် ဒီနေရာမှာ လာလာစောင့်နေတာ တော်တော်ကြာနေပြီ ဟုတ်လား"

သူက ပြန်၍ မေးလိုက်သည်။

"ရှင် အလုပ်ရပြီပြောပေမဲ့ ဘယ်မှာမှန်းမသိတော့ ရှင် လာနေကျ ဒီနေရာကလေးကို တစ်နေ့နေ့တော့ ပြန်လာကောင်း ရဲ့ ဆိုပြီး လာစောင့်တာပါ"

သူသည် သက်ပြင်းကို ခပ်ရှည်ရှည်ကလေးချလိုက်သည်။ အလုပ်ရပြီးကတည်းက သူသည် သည်နေရာသို့ တစ်ခါ တစ်ခေါက် မှ ပြန်မရောက်တော့ပါတကား။

"ဘူတာရုံဘေးက ထမင်းဆိုင်ကလေးမှာလည်း မြင့်သွား သွား မေးကြည့်တယ်။ ဟိုအလုပ်သမား အဘိုးကြီးနဲ့ပဲ တွေ့ တယ်၊ အဘိုးကြီးကလည်း မြင့်တို့နှစ်ယောက် အတူတူ ထမင်း စားပြီး ကတည်းက နောက်ထပ်လာတာ တစ်ခါမှ မတွေ့မိဘူးလို့ ပြန်ပြောတယ်"

သူသည် မြင့်ကိုသာ ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ ဘာတစ်ခွန်းမှ လည်း ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မရှိချေ။

"ရှင်လည်း အလုပ်ကလေး အကိုင်ကလေးရတာနဲ့ ဘဝက

ပြောင်းသွားလို့ ကျောက်တိုင်နဲ့ ထမင်းဆိုင်ကလေးကိုရော မြင့်နဲ့ ဟိုအလုပ်သမားဟောင်း အဘိုးကြီးကိုကော မေ့သွားပြီနဲ့ တူပါတယ်”

မြင့်က ရယ်သလို မောသလိုနှင့် စကားနာထိုး ပြောဆိုလိုက်ပြန်လေသည်။ သူသည် မြင့် ပြောသမျှကိုသာ နားထောင်နေသည်။ သို့ရာတွင် မြင့်ပြောနေသော အကြောင်းအရာများကို ကြားမှ ကြားလေသလားတော့ မပြောနိုင်ချေ။ သူသည် မြင့် ခပ်စောစောက ခပ်တိုးတိုး ခပ်အုပ်အုပ်ကလေး ညည်းညူနေသော သီချင်းကလေးအကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေလေသည်။

“မြင့် ကုန်ခဲ့တဲ့လက ရွာကို ခဏ ပြန်သွားသေးတယ် ကိုသစ္စာ”

မြင့်က အကြောင်းအရာ အသစ်တစ်ခုကို ပြောဆိုလာသည်။

“ဩော်... ရွာကို ပြန်သတဲ့လား၊ ရွာက ဘယ်မှာလဲ”

သူက ပြန်၍ မေးမြန်းလိုက်သည်။

“သထုံဘက်မှာရှင့်၊ ဒါပေမဲ့ ရွာမှာပြန်နေဖို့ မလွယ်ကူပါဘူး ကိုသစ္စာရယ်”

“ဘာပြုလို့လဲ ဟင်”

“စစ်မြေပြင်ဖြစ်နေဆိုတာ ရှင်မကြားမိဘူးလား”

“ဩော်...ဒါကတော့ ကြာပဲ ကြာလှပကော”

“အခုပိုပြီး ဆိုးတယ်ကိုသစ္စာ၊ လုပ်စားကိုင်စားဖို့တောင် ခပ်ကျပ်ကျပ်ပဲရှင့်”

“ဒါထက် ခပ်စောစောက မြင့် ခပ်တိုးတိုးလေးညည်းနေတဲ့ သီချင်းက မြင့်တို့ရွာရဲ့ အကြောင်းများလားဟင်”

သူသည် သူစိတ်ဝင်စား သိရှိလိုသော အကြောင်းကို မေးမြန်း

ပြောဆိုလိုက်မိသည်။

"ရွာရဲ့အကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြင့်ရဲ့ အကြောင်းတွေနဲ့လည်း တိုက်ဆိုင်နေလို့ သဘောကျတာနဲ့ ညည်းမိတာပါ"

"မြင့်တို့ရွာမှာ မြင့်ရဲ့ အတိတ်များ ရှိခဲ့ဖူးသလား"

သူသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

"မြင့်ရဲ့အတိတ်က ရွာမှာမှမဟုတ်ဘဲ ကိုသစ္စာရဲ့၊ ရန်ကုန် ကမာရွတ်မှာပါ"

မြင့်က ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုလိုက်သောအခါ တစ်ကြိမ်သောအခါက သူ၏ 'လှည်းတန်းထိပ်မှ ညအပျို' ဆိုသော ကဗျာကလေးကို နှစ်ခြိုက် လှသည့်အကြောင်း ချီးမွမ်း ပြောဆိုခဲ့ဖူးသော မြင့်၏စကားများကို သူ သည် ပြန်၍ သတိရလာလေသည်။ သူသည်...

"ဩော်... ဩော်... ဩော်"

ဟု ကိုယ်ချင်းစာနာ၍ အာမေဍိတ် ပြုလိုက်မိလေသည်။ လူတိုင်း လူတိုင်း၌ အနည်းနှင့် အများဆိုသလို အတိတ်ရှိကြသည် မဟုတ် သလော။ အသက်တစ်ရာ မနေရသော်လည်း အမှုတစ်ရာကိုတော့ တွေ့ရ တတ်သည်ဟုလည်း ရှေးလူဟောင်းတို့သည် ဆိုထုံးပြုထားခဲ့သည် မဟုတ်သလော။

"မြင့်ရဲ့ အတိတ်က စိတ်နာကြည်းစရာ ကောင်းတယ် ကိုသစ္စာ၊ မြင့်ရဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကို အဲဒီအတိတ်က ဖန်တီးခဲ့တာပဲ"

"ဩော်... ဩော်... ဩော်၊ ကျုပ်နဲ့လည်း တူလိုက်လေ ဗျာ"

"မြင့် ထမင်းလုံးတစ္ဆေ စ အခြောက်ခံရတဲ့ညက ရှင့်ကို

ဒီကျောက်တိုင်ကြီးဘေးမှာ လာတွေ့တာပေါ့"

မြင့်၏အသံသည် တစ်စထက်တစ်စ ငိုသံများ ပါလာသည်။

သူသည် မြင့်ကို အာရုံပြောင်းလွှဲပေးဖို့ သတိရလာသည်။ တကယ်ဆိုတော့ သူသည် ထိုကိစ္စကို စလိုက်သူ မဟုတ်သလော။ မိမိဇာတ်ကို မိမိပြန်၍ သိမ်းရပေလိမ့်မည်။

"ဒါနဲ့ မြင့် သီချင်း တော်တော်ဆိုတတ်တယ်နဲ့တူတယ် ဟုတ်လား"

နောက်ထပ်၍ သူအလိုရှိနေသော အကြောင်းအရာကို စလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီမေးခွန်းကို မဆီမဆိုင်မေးနေရတာလဲ ကိုသစ္စာရယ်"

မြင့်က မကျေနပ်လှသော အမူအရာနှင့်ပြန်၍ မေးမြန်းလာသည်။

"သီချင်းဆိုတတ်ရင် မြင့်ကို ကိုသစ္စာ အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ"

"ကိုသစ္စာအတွက်ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရ အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေး အဆင်သင့်ရှိပါတယ်ရှင်"

"တကယ်ပြောနေတာလားဟင် မြင့်"

စာပြင်ဆရာသည် ဝမ်းသာအားရ မေးမြန်းမိလိုက်သည်။

"မြင့်အပေါ်မှာ ကိုသစ္စာတစ်ယောက်က အထင်အမြင် သေးတုန်းပဲ ထင်ပါရဲ့ရှင်"

"ကိုင်း... ဒါဖြင့် မြင့် ကျုပ်နဲ့ ခုတစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့စမ်းပါ"

သူသည် မြင့်၏လက်ကို ဝမ်းသာအားရဖမ်းဆွဲကာ ခေါ်လေသည်။ မြင့်သည် ရုန်းကန်ခြင်းကား မပြုချေ။ သို့ရာတွင် ထိုသူ၏စကား

နှင့် အကြောင်းကိစ္စကို နားမလည်သေးသောကြောင့်...

"မြင့် ခု ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ ကိုသစ္စာရဲ့"

ဟု ပြန်မေးလေသည်။

"ရေကျော်ဘက်က ကျုပ်မိတ်ဆွေ စန္ဒရားဆရာရဲ့ အိမ်ကို ပါ မြင့်ရဲ့"

"ကိစ္စကကောဟင်... ကိုသစ္စာ"

"မြင့်ကို သီချင်းတစ်ပုဒ် တက်ပေးချင်လို့ပါ"

"ဘာအတွက်လဲဟင် ကိုသစ္စာ"

"ကျုပ်သူဌေးရဲ့အိမ်က ဘုရားကိုးဆူပွဲမှာ မြင့်က သီချင်း ဆိုပြီး ကူညီပေးဖို့ပါ"

"မြင့်တစ်ယောက်တည်းတော့ မဆိုရဲဘူး ကိုသစ္စာ"

"အို... ကိုသစ္စာက ပီယာနိုတီးမှာပဲ"

"ကိုသစ္စာနဲ့ဆိုရင်တော့ မြင့် ဘာပဲလုပ်ရ လုပ်ရ"

မြင့်စကား၏အနက်အဓိပ္ပာယ်သည် ကျယ်ဝန်းလှသည်တကား။

❖

ဖြစ်ပြီးသောအမှု

(၁)

ဦးတင်ထွန်းနေအိမ်တွင် ကျင်းပဆင်ယင်သော ဘုရားကိုးဆူကပ်လှူပွဲသည် စည်ကား မြိုင်ဆိုင်လှပေသည်။ အပေါင်းအသင်း ဝင်ဆံ့၍ များပြားကျယ်ဝန်းခြင်းရှိသော ဦးတင်ထွန်းနေအိမ် ဘုရားဝတ်ပြုပွဲသို့ အစိုးရပိုင်းနှင့် ကုန်သည်ပိုင်းများမှ တော်တော်ကလေး လာရောက်ကြလေသည်။ အိမ်ဝင်းအတွင်း၌ မော်တော်ကား ထားစရာနေရာမရှိတော့၍ အိမ်အပြင် လမ်းဘေးနားတွင် တသီတတန်းကြီး ရပ်ထားရသည်။

သူဌေး၏ အလှူအတန်းဖြစ်၍ စာပုံနှိပ်တိုက်မှ အလုပ်သမားများ အားလုံးလိုလို သူ့နေရာနှင့်သူ ဝင်ရောက်ကူညီကာ လုပ်ကိုင်ပေးကြလေသည်။ သူဌေး၏ လူယုံတော် မန်နေဂျာ ဦးမြသည် ခေါင်းပေါင်းကြီး တကားကားနှင့် ဩဇာပေးနေလေသည်။

ဘုရားဖူးလာကြသော ပရိသတ် တော်တော်ကလေး စုံလာသော အခါ ထိုမင်းပရိသတ်ကို ဧည့်ခံရန်အတွက် ဦးတင်ထွန်းသည် ၎င်း၏

မန်နေဂျာဦးမြကို လိုက်လံရှာဖွေနေသည်။ ဦးမြသည် ဧည့်ပရိသတ်ကို ကျွေးမွေးရန်အတွက် အိမ်နောက်ဖေးဘက်တွင် အလုပ်သမားများကို စီမံခန့်ခွဲနေသောကြောင့် ဦးတင်ထွန်းသည် ၎င်း၏ မန်နေဂျာကို တော်တော်နှင့် ရှာဖွေ၍ မတွေ့ချေ။

အချိန်မှာ ည ရှစ်နာရီထိုးဖို့ မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ လိုတော့သဖြင့် သူသည် စာပြင်ဆရာ ကိုသစ္စာ၏ တူရိယာအဖွဲ့အား စတင်တီးမှုတ်ကာ ဧည့်ခံစေချင်လှပေပြီ။ သို့ရာတွင် သူ၏ စာပြင်ဆရာ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့သေးသဖြင့် ဦးတင်ထွန်းသည် စိတ်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကိစ္စကို မေးမြန်းရန်နှင့် ခိုင်းစေရန်အတွက် ၎င်း၏မန်နေဂျာကို အရေးတကြီး လိုက်လံရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အိမ့်နောက်ဖေးဘက်တွင် စီမံခန့်ခွဲစရာတို့ကို စီမံခန့်ခွဲပြီးနောက် ဦးမြသည် ငြီးစီစီဖြစ်လာဟန်ရှိသောကြောင့် အိမ်ပေါ်သို့ မတက်သေးဘဲ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာရှိ ပန်းခြံထဲသို့ ထွက်လာ၏။ ဦးတင်ထွန်းသည် ခေါင်းတောက်အောင် လိုက်လံ ရှာဖွေနေရာမှ အိမ်ရှေ့ပန်းခြံတွင် လှမ်း၍ မြင်လိုက်သဖြင့် ပန်းခြံထဲသို့ ဆင်းလိုက်လာ၏။

"ကိုသစ္စာတစ်ယောက်ကော မမြင်ပါလား ဦးမြ၊ သူတို့ တီးဝိုင်းကို စစေချင်ပြီ"

ဟု ဦးတင်ထွန်းက ၎င်းသိရှိလိုသောကိစ္စနှင့် ၎င်းပြုလုပ်စေလိုသော ကိစ္စများကို ခပ်တိုတို ပြောဆိုလိုက်သည်။

"စောစောတည်းက ရောက်နေသားပဲ ဦးတင်ထွန်း၊ သူတို့ကို မခေါ်သေးတာနဲ့ အိမ့်နောက်ဖေးက မရန်းပင်အောက်မှာ ထိုင်စောင့်နေကြတယ်လေ"

ဦးမြက ၎င်း၏သူဌေး သိရှိလိုသောအကြောင်းကို ပြောဆိုလိုက်

သည်။

"ဒီလိုဆိုရင်လည်း စောစောကပဲ ပြောပါတော့ဗျာ"

ဦးတင်ထွန်းသည် ထိုကဲ့သို့ ၎င်း၏ မန်နေဂျာအား အပြစ်တင်လိုသော လေသံဖြင့် ပြောဆိုနေခိုက် တော်တော်ကလေး လှပချောမောသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် ဦးတင်ထွန်းနှင့် ဦးမြတို့ စကားပြောဆိုနေသော ပန်းခြံထဲသို့ ဆင်းလိုက်လာပြီးလျှင်...

"တရားဝန်ကြီး ဦးထွန်းမောင်တို့လင်မယားက ကိုကို့ကို မေးနေလို့"

ဟု ဦးတင်ထွန်း၏လက်မောင်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပွေ့ဖက်ကာ သတင်းတစ်ရပ်ကို ပြောဆိုလေ၏။

"ကိုကို့ကို မေးရင်လည်း ပြုံးကကြည့်ပြီး ဧည့်ခံစကားပြောထားနှင့်ပါဦးလားကွယ်၊ တီးဝိုင်းအတွက် ကိုကို စီစဉ်နေရသေးလို့ပါ"

ဦးတင်ထွန်းသည် ၎င်း၏ဇနီးဖြစ်သူ၏ ပခုံးကို ကိုင်တွယ်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"သတင်းကောင်းတစ်ခု ပေးချင်လို့တဲ့ ကိုကို၊ အဲဒါ ပြုံးကို သွားခေါ်ပေးရမယ်ဆိုလို့ ပြုံးကိုယ်တိုင်ဆင်းလိုက်လာတာ"

ဟု ပြုံးက လင်လုပ်သူကို သားမယားတို့၏ထုံးစံအတိုင်း ကန့်ကလျ ပြောဆိုနေလိုက်ပြန်သည်။

ဦးတင်ထွန်းသည် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေပုံရလေသည်။ တရားဝန်ကြီး လင်မယားတို့က သတင်းကောင်းတစ်ခု ပေးမည်ဆို၍ ထိုသတင်းကိုလည်း ကြားချင်လေသည်။ တီးဝိုင်းကိစ္စကိုလည်း စီစဉ်ချင်သည်။ အတန်ကြာမျှ ငိုင်နေပြီးမှ...

"ကဲ... ဦးမြ၊ ကျွန်တော် ကိုသစ္စာတို့အဖွဲ့နဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊

သူတို့ရှိရာ ခေါ်သွားစမ်းပါ"

ဟု ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဦးမြသည် ဘာမှ ပြန်လည် ပြောဆိုခြင်းပြုမနေတော့ဘဲ အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ ဦးမြ ထွက်သောနောက်သို့ ဦးတင်ထွန်းသာလျှင်မဟုတ် ပြုံးကပါနောက်က ပါသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့်…

"ဦးထွန်းမောင်တို့ကို ပြုံးသွားပြီး ညှိခံစကားပြောနှင့်ပါလားဟင်၊ တီးဝိုင်းကိစ္စပြီးပြီးချင်း ကိုကိုလာခဲ့ပါ့မယ်"

ဟု ဦးတင်ထွန်းက မယားလုပ်သူကို ချော့မော့ပြောဆိုခြင်းပြုနေသည်။

"ပြုံးကို ကိုယ်တိုင်ခေါ်လာခဲ့ရမယ်လို့ မှာလိုက်လို့ပါ ကိုကိုရဲ့"

ဟု မယားလုပ်သူက ပြန်လည် ပြောဆိုလိုက်သောအခါ ဦးတင်ထွန်းသည် အကျောက်အကန် ကန့်ကွက်နေစရာအကြောင်းလည်း မရှိသဖြင့် နောက်ထပ် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ရှေ့ကသွားနှင့်သော မန်နေဂျာ ဦးမြနောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လိုက်ပါသွားလေသည်။

တီးဝိုင်းအဖွဲ့ဟူ၍သာ ဆိုရသော်ငြားလည်း မရန်းပင်ရိပ်အောက်ရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် အဖွဲ့သားနှစ်ယောက်တို့သာ ရှိကြလေသည်။ တီးဝိုင်းအဖွဲ့သား နှစ်ယောက်တို့သည် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဆိုနေကြရာမှ ၎င်းတို့ရှိရာသို့ လူသုံးယောက် လျှောက်လာသည်ကို လှမ်း၍ တွေ့မြင်လိုက်ရ သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ကြလေသည်။

မရန်းပင်ရိပ်တွင် ထိုလူငါးယောက် ဆုံမိကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မန်နေဂျာဦးမြကလွဲ၍ ကျန်လူလေးယောက်တို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာ

တစ်ဦးကြည့်ကာ ကြက်သေ သေနေကြသည်။ ဦးတင်ထွန်း၏ ဇနီးချော ပြုံးသည် ၎င်းတို့၏အလုပ်တိုက်မှ စာပြင်ဆရာကိုသစ္စာဆိုသူကို ကြည့်ရင်း အလွန်တရာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်ရှိသကဲ့သို့ စာပြင်ဆရာ ကိုသစ္စာနှင့်ပါလာသော အဆိုတော် မြင့်ကိုကြည့်ရင်း ပြုံး၏ယောကျာ်း ဦးတင်ထွန်းသည်လည်း သိသိသာသာကြီး မျက်နှာပျက်လျက် ရှိလေသည်။

တကယ်ဆိုတော့ ဦးတင်ထွန်းနှင့် ပြုံးတို့လင်မယား နှစ်ယောက် သာလျှင် မဟုတ်ချေ။ စာပြင်ဆရာသည် ပြုံးကို ကြက်သေသေ ကြည့်ရှုရင်းလည်းကောင်း၊ မြင့်သည်လည်း ဦးတင်ထွန်းကို ကြက်သေသေ ကြည့်ရှုရင်းလည်းကောင်း မျက်စိမျက်နှာများ အရုပ်ဆိုးလောက်အောင် ပျက်နေလေသည်။

သူတို့အားလုံးသည် အာစေးဆို့ထားသကဲ့သို့ နှုတ်အ နေကြသည်။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် ကြည့်နေကြလေသည်။

(၂)

ဦးတင်ထွန်းနှင့် ပြုံးတို့လင်မယား နှစ်ယောက်တို့သည် တရားဝန်ကြီး ဦးထွန်းမောင်တို့လင်မယားနှင့် စကားပြောဆိုနေကြသော အချိန်တွင် ကဗျာဆရာမောင်သစ္စာနှင့် ညအပျိုကလေးမြင့်တို့သည် ဘုရားဝတ်ပြုလာကြသူများအား နေထွက်သော ညသီချင်းနှင့် ဧည့်ခံဖြေဖျော်လျက် ရှိကြလေသည်။

ဦးတင်ထွန်းသည် တရားဝန်ကြီး တစ်ဦးတစ်ယောက်က ပေးနေသော သတင်းကောင်းကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ချေ။ ထို့အတူ ပြုံးသည်လည်း သိသိသာသာကြီး မျက်နှာပျက်နေသည်။ လင်လုပ်သူ၏ အခြေ

ပျက်နေခြင်းကို ပြုံးသည် ကောင်းစွာ ရိပ်မိသကဲ့သို့ မယားလုပ်သူ၏ ပုံပျက်နေခြင်းကိုလည်း လင်ဖြစ်သူက ရိပ်မိနေပုံရလေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက မရိပ်မိဟန်၊ မသိရှိဟန် ဆောင်နေကြသည်။

ထိုလင်မယားနည်းတူ မင်းပရိသတ်၏ အာရုံစူးစိုက်ခြင်းကို ခံနေရသော ပီယာနိုတီးသူနှင့် အဆိုတော်တို့သည် ၎င်းတို့၏ တာဝန်ကို အမြန်ဆုံးပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေကြသော်လည်း ၎င်းတို့ အလုပ်ခွင်များ၌ စိတ်ဝင်စားခြင်းမပြုနိုင်ကြချေ။ ပီယာနိုတီးသူသည် ခလုတ်များကို မကြာခဏ ချော်၍ နှိပ်မိသကဲ့သို့ အဆိုတော်၏ အသံသည်လည်း ညီညွတ်ခြင်းမရှိဘဲ နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်၊ ကြောင်လိုက် မှန်လိုက် ဖြစ်နေလေသည်။

ဦးတင်ထွန်းသည် ထိုပီယာနိုနှင့် သီချင်းသံများကို မည်ကဲ့သို့မျှ ဆက်လက်ကြားနာခြင်း မပြုနိုင်တော့သကဲ့သို့ ၎င်း၏ ဧည့်သည် တရားဝန်ကြီး လင်မယားနှစ်ယောက်တို့ကို နှုတ်ဆက် စကားပြောဆိုကာ ပြုံးနှင့်အတူ ထားခဲ့ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ပန်းခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ဆင်းလာသောအချိန်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ၎င်း၏ အမူအရာကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သည်လည်း ဆင်းလိုက်၍ လာလေသည်။

"ဟော့... ကိုတင်ထွန်း၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်တာလဲဗျာ"

ထိုမိတ်ဆွေက ဦးတင်ထွန်း၏ ပခုံးကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပုတ်၍ မေးလေသည်။

"ကျုပ်လည်း မပြောတတ်တော့ဘူးဗျာ၊ ခိုင်းတုန်းကတော့ ကျုပ် စာပြင်ဆရာ ကိုသစ္စာဆိုတဲ့လူကို ခိုင်းမိတာပဲ၊ ဒီလူက ဘယ်လိုက ဘယ်လို မြင့်ကို ခေါ်လာတယ်တော့ မသိဘူး"

"ခင်ဗျား စာပြင်ဆရာနဲ့များ ညားနေပြီလားမှ မပြောတတ်တာ"

"မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူကလည်း ခပ်ပျက်ပျက်ဆိုတော့ ခင်ဗျားပြောသလို ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပါ"

"ကျောင်းမှာတုန်းက ခင်ဗျားနဲ့ မြင့်နဲ့ ဖြစ်ခဲ့ကြတာတွေကို ပြုံး သိသလားဟင် ကိုတင်ထွန်း"

"မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကနေ့ ကျုပ်အခြေပျက်တာကိုတော့ ပြုံး ရိပ်မိတယ်နဲ့ တူတယ်"

"ခင်ဗျားမိန်းမ ပြုံးလည်း ခါတိုင်းနဲ့ မတူဘဲ မျက်စိမျက်နှာ တော်တော်လေး ပျက်နေတာကိုကော ခင်ဗျား သတိထားမိလိုက်ရဲ့လားဗျ ကိုတင်ထွန်း"

"နေထိုင်မကောင်းလို့နဲ့ တူပါတယ်ဗျာ"

"ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျား ပြောသလို မထင်ဘူး၊ ခင်ဗျား စာပြင်ဆရာကို ကြည့်ရင်း၊ ကြည့်ရင်းက ခင်ဗျားမိန်းမဟာ သိသိသာသာကြီး မျက်နှာပျက်နေတာကို ကျုပ်က ဘေးနားကနေပြီး ကောင်းကောင်းကြီး သတိထားလိုက်မိတယ်ဗျာ ကိုတင်ထွန်း"

"ပြုံးနဲ့ ကျုပ်စာပြင်ဆရာကတော့ ဘယ်လိုမှ အဆက်အသွယ် ရှိနိုင်မယ်/မထင်ပါဘူးဗျာ၊ မြင့်တစ်ယောက်အတွက်သာ ကျုပ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိတာပါ"

"မြင့်ကတော့ တော်တော်လေး ပျက်စီးနေပြီလို့ ကြားတယ်ဗျာ"

"ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျုပ်တာဝန် မကင်းဘူးဗျ၊ ကျုပ်ကြံတုန်းကတော့ အတည်ကြံတာပါပဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မိဘတွေက ပြုံးနဲ့ အတင်းပေးစားကြလို့သာ ခုလိုဖြစ်သွားရတာပါ"

"ကျုပ်ကြားတော့ ကျောင်းမှာတုန်းက ခင်ဖျားနဲ့ အတူတွဲတွဲနေတဲ့ ဝင်းဆွေဆိုတဲ့ အကောင်က ခင်ဖျားနာမည်ကို အလွဲသုံးစား လုပ်ပြီး မြင့်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်လို့ ပြောသံ ကြားရတာပဲဗျာ"

"ကျုပ်လည်း ကြားပါတယ်။ ကျုပ်မိဘတွေက ပြုံးနဲ့ ကျုပ်ကို ပေးစားကြဖို့ စီမံခန့်ခွဲနေကြတုန်း ဝင်းဆွေဆိုတဲ့ အကောင်က ကျုပ်က တွေ့ချင်တယ်လို့ ညာပြောပြီး မြင့်ကို လှည့်စားဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်တာတဲ့၊ တော်တော်ရက်စက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲဗျာ"

"ခင်ဖျားအတွက်နဲ့ ခုလိုနစ်နာလိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားလို့တော့ မတော်ဘူးထင်တယ် ကိုတင်ထွန်း၊ တတ်နိုင်သလိုတော့ ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

"ကျုပ်လည်း ခင်ဖျားပြောတာကို စဉ်းစားနေတာ ကြာပါပြီ။ မြင့်ကိုလည်း ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းမရတာနဲ့မို့ ကြည့်နေရတာပါ"

"ဒါတွေကိုသာ ပြုံးများသိရင် တော်တော်ကလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရှာမှာပဲ ဗျာ"

"ဖြစ်လာတဲ့ အလုပ်ကိုတော့ အပြစ်တင်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲဗျာ၊ မြင့်နဲ့ချစ်ပြီး ပြုံးနဲ့ညားရတဲ့ ကျုပ်ဘဝကိုသာ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်နေသွားရမှာပေါ့လေ"

ယင်းသို့ ဦးတင်ထွန်းနှင့် ၎င်း၏ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတို့ ပန်းခြံထဲတွင် ထိုအကြောင်းအရာများကို ပြောဆိုနေကြခိုက် ပြုံးသည် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်ရပ်၍ စကားပြောနေကြသော ဂန္ဓမာပင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ နှင်းဆီပန်းရုံ၏ နောက်ကွယ်တွင် ရောက်ရှိနေလေသည်။

ဦးတင်ထွန်းနှင့် ၎င်း၏ မိတ်ဆွေတို့ ပြောဆိုနေကြသော အကြောင်းအရာများအားလုံးကို ကြားနေရလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကြားနေရစဉ် ပြုံး၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ မျက်ရည်များလည်း စီးကျနေသည်။

ပြုံးသည် ထိုအကြောင်းအရာများကို ဆက်လက် ကြားနာခြင်း ပြုရန်အတွက် အားအင်ကုန်ခန်းသွားသောအခါ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားလေသည်။ ပြုံးသည် ဧည့်သည်များရှိရာသို့ပင် မသွားတော့ချေ။ ၎င်း၏ကိုယ်ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လှဲချလိုက်လေသည်။

မိမိချစ်သောသူကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပြီးနောက် မိမိနှင့်ညားရသောသူကိုချစ်နိုင်အောင် အမျိုးမျိုးကြိုးစားနေသည့်ကြားမှ မိမိနှင့် ညားနေသော သူက မိန်းမတစ်ယောက်ကိုသာ စွဲလမ်းချစ်ခင်နေကြောင်း မိမိနားနှင့် ဆတ်ဆတ် ကြားလာရသောအခါ ပြုံးသည် အားငယ်တတ်သော မိန်းမသားတို့ဘာဝ အိပ်ရာထက်တွင် လူးလိမ့်ငိုယိုမိလေသည်။

သို့ရာတွင် လွန်ပြီးသောအမှုကို အဘယ်သူသည် တတ်နိုင်သေးသနည်း။ ဖြစ်ပြီးသွားသော အမှုကိုလည်း ပြန်၍မဖြစ်အောင် အဘယ်သူသည် တတ်နိုင်သေးသနည်း။

ပြုံးသည် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရလေသည် တကား။

❖

အတိတ်ချင်းတော့ မတူပါလေ

(၁)

ဘုရားကိုးဆူကပ်လှူပွဲကို ဆယ်နာရီသာသာခန့်တွင် ပြီးစီးသော်လည်း ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးလောက်တွင်မှ ဧည့်သည်များ ရှင်းလင်းကုန်စင်သွားလေသည်။ မိမိတို့နေအိမ်များသို့ ပြန်ရန် အိမ့်ရှင်များကို နှုတ်ဆက်ကြသောအခါ ဘုရားဖူးဧည့်သည်များသည် အိမ့်ရှင်နှစ်ဦးစလုံးတို့ကို မတွေ့ကြရချေ။ ဦးတင်ထွန်းတစ်ယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ရသည်။

"ပြုံးတစ်ယောက်ကော၊ ခပ်စောစောတည်းက မမြင်ပါကလား"

ဟု ဧည့်သည်များက ပြုံးအကြောင်းကို မေးကြမြန်းကြ လေသည်။ သည်လိုမေးလာကြတော့မှ မြင့်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မွန်ထူ၍ များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရသော အိမ့်ရှင်ဦးတင်ထွန်းသည် သူ့မယားကို သတိရလာသည်။

သို့ရာတွင်သူသည် ပြုံးကို လိုက်လံရှာဖွေရန် အချိန်မရတော့ချေ။

ညှော့သည်များသည် ၎င်းတို့အသီးသီး၏ နေအိမ်သို့ပြန်ကြတော့မည့် ဆဲဆဲ ဖြစ်လေသည်။

"ခေါင်းကိုက်နေလို့ ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ ခပ်စောစောကတည်းက အိပ်ပေါ်တက်ပြီး အိပ်ရာထဲလှဲနေတယ်နဲ့ တူတယ်"

ဦးတင်ထွန်းသည် ထိုကဲ့သို့သောစကားကို တန်ဆာဆင်၍ ပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်ရလေသည်။

သိမ်းဆည်းတန်သည်တို့ကို သိမ်းဆည်းပြီးစီး၍ စာပုံနှိပ်တိုက်မှ အလုပ်သမားများ အားလုံးလိုလို ပြန်သွားကြသောအခါ ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးလုနီးလေပြီ။ အိမ်အောက်ထပ်တွင် မီးများ ငြိမ်းသတ်ကာ တံခါးများ အားလုံးပိတ်ပြီး၍ ဦးတင်ထွန်းအိမ်အပေါ် တက်လာသောအခါ ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးလေသည်။

ထိုသို့လင်မယား အိပ်စက်ကြသော အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသောအခါ ဦးတင်ထွန်းသည် မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ ထင်မှတ်နေသကဲ့သို့ သူ့မယားပြုံးသည် အိပ်စက်ခြင်း မပြုသေးဘဲ အိပ်ရာထက်တွင် မှောက်ကာ တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ပြုံးသည် အချိန်မဟုတ်၊ အခါမဟုတ် အဘယ့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ ငိုနေရသနည်း။ ဦးတင်ထွန်းသည် အကြောင်းကို မစဉ်းစား မရှာဖွေတတ်အောင် ဖြစ်နေပေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည်လည်း ကိုယ့်လိပ်ပြာနှင့် ကိုယ်မလုံနေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်မဟုတ်လော။ ပြုံးက ၎င်းနှင့် မြင့်တို့၏ အတိတ်အကြောင်းအရာများကို ရိပ်စားမိနေလေပြီလား။

မရန်းပင်အောက်တွင် ကိုသစ္စာနှင့် မြင့်တို့ နှစ်ယောက်တွေ့လိုက်ရစဉ် သူသည်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်၊ ပြုံးပါ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်နေခဲ့သည်ကို ဦးတင်ထွန်းသည်ပြန်၍ သတိရမိသည်။

သို့ရာတွင် ၎င်း၏လက်အောက်မှ တစ်လလျှင် တစ်ရာငါးဆယ်မျှ စားရသော စာပြင်ဆရာ ကဲ့သို့သော လူတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ပြုံးသည် အဘယ်ကဲ့သို့မျှ အတိတ်ရှိနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု တွေးမိသည်။ စာပြင်ဆရာ မောင်သစ္စာနှင့် သူ၏ မယားပြုံးတို့သည် ဘဝချင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဆင့်အတန်းချင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း ကွာလှမ်းလှသည် မဟုတ်သလော။

နောက်ဆုံး၌ သူနှင့် မြင့် ကျောင်းမှာတုန်းက ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသောကိစ္စကို ပြုံးသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သိနိုင်စရာအကြောင်းမရှိဟု တွက်ချက် စဉ်းစားမိလာသည်။ မြင့်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ချေ။ လှည်းတန်းဘက်မှ သာမန် မိန်းကလေး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ ထမင်းလခ ပေးစားသော အိမ်တစ်အိမ်တွင် မှီခို ကပ်ရပ်နေထိုင်ရင်း အလုပ်အကိုင်တစ်ခု ရှာဖွေနေသော ဒုက္ခိတ မိန်းကလေးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ထမင်းလခ ပေးစားရင်း သူသည် မြင့်နှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ မြင့်ကို သူနှင့် သူငယ်ချင်း ဝင်းဆွေတို့နှစ်ဦး ယှဉ်ပြိုင်ပိုးပန်းနေကြရာမှ သူ့အပေါ်၌ မေတ္တာတုံ့ပြန်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ မိဘများက ပြုံးနှင့် သူ့ကို ပေးစားကြသောအခါ သူ့ထက်စာလျှင် များစွာအဆင့်အတန်းနိမ့်ကျသော ထိုမိန်းကလေးကို ပစ်ကာ သူသည် မိဘစကားကို နားထောင်ခဲ့သည်။

မြင့်ကို သူသည် နောက်ထပ်လည်း မတွေ့တော့ချေ။ အကျိုးအကြောင်းလည်း ရှင်းလင်းပြောပြခြင်းပင် မပြုချေ။ ပြုံးနှင့် သူ လက်ထပ်ကြပြီးနောက် ဝင်းဆွေက စ၍ဖျက်ဆီးလိုက်ရာမှ မြင့်တစ်ယောက် မိန်းမပျက်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားရသော သတင်းကိုတော့ ကြားရလေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ညားသောမယားကို ချစ်လာအောင် လူပျို

ပြန်လှည့်နေရသဖြင့် ထိုမိန်းကလေး၏ကံကြမ္မာကို အရေးမထားတော့ချေ။

မြင့်နှင့် သူသည် ထိုကဲ့သို့ အတိတ်ရှိခဲ့ဖူးသည်မှလွဲ၍ သူ အိမ်ထောင်ကျပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ဘာမျှ ဆက်သွယ်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် သူ၏ လိပ်ပြာကို ပြန်ခေါ်ကာ ခုတင်ထက်တွင် မှောက်၍ တရှုပ်ရှုပ် ငိုယိုနေသော ပြုံး အနီးသို့ ကပ်လာသည်။ ထို့နောက် ပြုံး၏ တင်ပါးကလေးကို ချစ်စနိုး ပုတ်ခတ်ကစားလိုက်ရင်း...

"ပြုံး ခေါင်းကိုက်နေသလား"

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ပြုံးသည် ပြန်၍လည်း ဘာမျှမပြော၊ လှည့်လည်း မကြည့်ချေ။ မှောက်မြဲမှောက်ကာ ငိုယိုမြဲ ငိုယိုနေသည်။

ဦးတင်ထွန်းသည် မှောက်နေသော ပြုံး၏ ကျောပြင်ကို ယုယုယယ ပွတ်သပ်ပေးရင်း...

"သိပ်ပြီးများ အနေရ ဆိုးနေသလားဟင် ပြုံး... ကိုကို ဆရာဝန် သွားခေါ်လိုက်မယ်နော်" ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထိုသို့ အမေးခံရသောအခါ ရှက်၍ ငိုနေရာမှ ပြုံးသည် အလူးအလဲ ထလာသည်။ ထို့နောက် မိမိ၏ လင်သားနှင့်အတူ နီးနီးကပ်ကပ် မထိုင်လိုသော အမူအရာဖြင့် ခုတင်ထက်မှ ဆင်းသွားပြီးလျှင် အလှပြင်မှန်တင်ခုံရှေ့၌ ကုလားထိုင်ထက်တွင် ထိုင်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှတော့ မထူးခြားသေးချေ။

ဦးတင်ထွန်းသည် ပြုံး၏အမူအရာကို နားမလည်ချင်သော အနေနှင့် နေသည်။ ပြုံး ဘာဖြစ်သနည်း။ စုန်းများ ပူးနေသလော။ သို့တည်းမဟုတ် နတ်ပင် ဝင်နေသလော။ သူသည် ပြုံးကို ခပ်ကြောင်ကြောင်

ကြည့်နေသည်။

ပြုံးသည် ၎င်း၏ မျက်ရည်စများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သိမ်းရှာရင်း မှန်ထဲ၌ ၎င်း၏ ကိုယ်ကို ကြည့်နေသည်။

ဦးတင်ထွန်းသည် ခုတင်ထက်မှ ပြန်ဆင်းကာ ပြုံး၏အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။ ထိုအချိန်၌ ပြုံးသည် ၎င်း၏ လင်ယောကျ်ားကို အရေးလုပ်၍မျှပင် မကြည့်ချေ။

ဦးတင်ထွန်းသည် သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချရင်း...

"ပြုံး ဘာလုပ်နေသလဲဟင်၊ ကိုကို့ကို အဖြေလည်း ပေးပါဦး"

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

ပြုံးသည် လင်လုပ်သူကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

"ပြုံး ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မေးစရာမလိုပါဘူး၊ ကိုကို ဘာလုပ်ခဲ့လို့ ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးကြည့်ပေါ့" ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ဦးတင်ထွန်းသည် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ထိုအချိန်၌ သူသည် ပြန်၍ မျက်နှာကိုတင်းလိုက်သည်။ ကြွေးဆယ်လိုက်သည်။

"ဒီလို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဟာတွေကို ခပ်စောစောကသာ ပြုံးသိရင် ခုလိုအခြေမျိုး ဘယ်ရောက်လိမ့်မလဲ"

ဟု ပြုံးသည် ဦးတင်ထွန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ ရန်တွေ့သကဲ့သို့ ပြောဆိုလိုက်ချေသည်။

သူသည် ထိုကိစ္စမျိုးကို အဘယ်သို့ ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းရမည်နည်း။ ရှောင်ကွင်း၍ကား မရတော့ချေ။ ထိုအချိန် ပြုံးကို သူသည် အဘယ်သို့ ဖြေရှင်း ပြောကြားရမည်နည်း မသိချေ။ အစကိုလည်း ရှာမရချေ။

"ပြုံးကိုက မှားတာပါ၊ ပြုံးအပြစ်နဲ့ ပြုံးပါလေ"

ပြုံးသည် ၎င်း၏ ကိုယ်ကိုပင် အလွန်တရာ ဒေါသထွက်လိုက်ရှိသကဲ့သို့ အော်ဟစ် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ဦးတင်ထွန်းသည် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားလေသည်။ ညကြီးအချိန်မတော် လင်မယား ဆူဆူပူပူ စကားများနေကြသော ကိစ္စများကို အိမ့်အောက်ထပ်ရှိ အခိုင်းအစေများ ကြားရမည်ကိုလည်း အလွန်တရာ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေပုံ ရလေသည်။

"တိုးတိုးသက်သာ ပြောစမ်းပါ ပြုံးရယ်"

သူသည် ပြုံးကို တောင်းပန်လေသည်။

ပြုံးသည် ဒေါသပေါက်ကွဲနေသူ ဖြစ်သည်။ တောင်းပန်နေသောလင်သားကိုလည်း များစွာ အရေးထားခြင်း မပြုတော့ချေ။

"မပြောနိုင်ဘူး... မပြောနိုင်ဘူး၊ ထိပ်ကို မြွေကိုက်ခံနေရတာ၊ ဘယ်သူကြား... ကြား"

ပြုံးသည် အော်ဟစ်၍ ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဦးတင်ထွန်းသည် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေသည်။ သူတို့လင်မယား၏ သက်တမ်းတွင် ထိုကဲ့သို့ ဒေါသကြီးလှသောပြုံးကို သူသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တွေ့ကြုံဖူးဟန် မရှိချေ။ တကယ်ဆိုတော့ ထိပ်ကို မြွေကိုက်ခံနေရသည်ဟု ပြုံးကိုယ်တိုင်က အတိအလင်းထုတ်ဖော်ပြောဆိုထားပြီး မဟုတ်သလော။ ထိပ် မြွေအခဲခံရခြင်းလောက်ပြင်းထန်သော ဝေဒနာသည် အဘယ်မှာ ရှိနိုင်သေးသနည်း။

"ကိုကို့ကို ပြုံး မကျေနပ်တာ တွေ့မိရင်လည်း အေးအေးသက်သာ ပြောပြစမ်းပါဦး ပြုံးရယ်၊ ကိုကို မှားနေတာရှိရင် ပြုံး စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ပြင်ပါ့မယ်"

ဦးတင်ထွန်းသည် ဒေါသကြီးနေသော မယားလုပ်သူကို လေ

အေး ကလေးနှင့် တောင်းပန်ပြောဆိုခြင်း ပြုလေသည်။

"မကျေနပ်ရုံလောက် မဟုတ်ဘူး၊ ကိုတင်ထွန်းကို ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာ"

လင်မယား ညားကတည်းက ကိုကိုဟူ၍သာ ခေါ်လာသော လင်သားကို ကိုတင်ထွန်းဟု နင့်နင့်သီးသီးခေါ်ရင်း ပြုံးက ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်တဲ့ အမှားဆိုရင်လည်း ကိုကို မသိသေးလို့ ဖွင့်ပြီး ပြောပြဦးမှပေါ့ ပြုံးရယ်"

လင်လုပ်သူကတော့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးပီပီ လေအေးကလေးနှင့်ပင် ပြောဆိုမြဲ ပြောဆိုကာ ချော့မော့မြဲ ချော့မော့နေသည်။

"ရှင့်အမှားကို ရှင်ကိုယ်တိုင် သိရက်သားနဲ့ ပြုံးက ဘာထပ်ပြောနေဖို့ လိုသေးသလဲ ကိုတင်ထွန်းရယ်၊ လောကမှာ ယောကျာ်းကြီးတစ်ယောက်လုံး လုပ်နေပြီး ကိုယ် တကယ်ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မယူရဘဲ မချစ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ယူခဲ့တာများ အံ့ပါရဲ့ရှင်"

ပြုံး၏ အသံသည် ခပ်စောစောလောက်ကကဲ့သို့ ကျယ်လောင်စူးရှခြင်း မရှိတော့ချေ။ သို့ရာတွင် မာတုန်း ထန်တုန်းတော့ကား ဖြစ်လေသည်။

"ဒီကိစ္စကို ပြုံးတစ်နည်းနည်းနဲ့ သိထားပြီးပြီဆိုရင်လည်း ရှင်းပြတာကို သည်းညည်းခံပြီး နားထောင်စေချင်တယ် ပြုံး"

"ရှင်းစရာလိုသေးသလားဟင် ကိုတင်ထွန်း၊ ရှင်းနေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ထပ်ရှင်းတယ်ဆိုတာ ရှုပ်အောင်လုပ်ဖို့ထက် လွဲပြီး တခြား ဘယ်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စေတနာတွေ ရှိနိုင်ဦးမှာလဲရှင့်"

"ပြုံးက တယ်ဒေါသကြီးတာကိုကွယ်၊ ဒါမျိုးဆိုတာ

ဘယ်သူမှ ကင်းနိုင်ကြတဲ့ အလုပ်မှ မဟုတ်တာ ပြုံးရယ်"

"ရှင်ပြောတာ မှန်လိုက်လေ ကိုတင်ထွန်းရယ်"

ပြုံးက မခိုးမခန့်ပြန်၍ ပြောလေ၏။

"လူပျိုအရွယ် အပျိုအရွယ်ဖြစ်လာကြတဲ့ ယောကျ်ားကလေးနဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းမှာလည်း အနည်းနဲ့အများတော့ ရှိတတ်ကြပါတယ် ပြုံးရယ်"

"ဒါကို ဘယ်သူကများ ငြင်းနေလို့တုံး"

"ဖြစ်တတ်ကြတဲ့ သဘာဝကို ပြောပြတာပါ ပြုံးရဲ့၊ ပြုံးကလည်း ဒေါသကို နည်းနည်းလောက်တော့ သိမ်းဦးဆည်းဦးမှ ပေါ့ကွယ်"

"ထိပ်မြွေအကိုက်ခံနေရတဲ့ လူကို မနာပါနဲ့ကွယ်လို့ ရှင်မို့လို့ ပြောရက်လေတယ် ကိုတင်ထွန်းရယ်"

"ကိုသစ္စာ အဆိုတော်အဖြစ်နဲ့ ခေါ်လာခဲ့တဲ့ မြင့်ဆိုတာနဲ့ ကိုကို ကျောင်းသားဘဝတုန်းက သမီးရည်းစားဖြစ်ဖူးတာကို ဝန်ခံချင်ပါတယ်၊ ခံလည်း ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းကြောင်းကို ထောက်ပြီး ပြုံးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးခဲ့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကိုကို့မှာ ဘာအမှားအယွင်းမှ မရှိခဲ့တာတော့ အမှန်ပါ ပြုံးရယ်"

"ဘယ်က ကိုသစ္စာလဲ"

"ပုံနှိပ်တိုက်က စာပြင်ဆရာ ကိုသစ္စာကို ပြောတာပါ ပြုံးရဲ့၊ ကိုကိုကလည်း ဘုရားပွဲမှာ ဧည့်ဝတ်ကျေအောင်လို့ ဒီလူ့ကို ခုလို ခိုင်းမိတာပါ၊ ဒီလူကလည်း မြင့်ကို ဘယ်လိုက ဘယ်လို အဆက်အသွယ်ရပြီး ခေါ်လာတယ်တော့ မပြောတတ်ပါဘူး"

"စာပြင်ဆရာက သူ့ကိုယ်ကို မောင်သစ္စာတဲ့လား"

"ကိုသစ္စာကို ပြုံးသိလို့လား ဟင်"

ဦးတင်ထွန်းသည် အလန့်တကြားပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။ သူ၏ မျက်နှာသည်လည်း မသိမသာ ပျက်လာလေသည်။

"သိရုံတင် ဘယ်ကမလဲ ကိုတင်ထွန်းရယ်"

"ဟင်"

"ကောလိပ်မှာတုန်းက ပြုံးနဲ့ သမီးရည်းစားတောင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြသေးတာပေါ့၊ မောင်သစ္စာဆိုတာက သူ့ နာမည်အရင်း မဟုတ်သေးဘူး၊ သူ့ကလောင်နာမည်၊ သူ့နာမည်ရင်းက ကိုမောင်မြင့်တဲ့၊ ဥပစာဒုတိယနှစ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပဲ"

"သူက သူ့ကိုယ်ကို ကောလိပ်ရောက်ဖူးတယ်လို့ မပြောပါလား၊ အလုပ်လာတောင်းတုန်းက ဆယ်တန်းပဲ အောင်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သူ့နာမည်ကိုလည်း မောင်သစ္စာလို့ပဲ ပြောတယ်"

"သူ ဇာတ်မြှုပ်ထားချင်လို့ ဖြစ်တော့မှာပေါ့ ကိုတင်ထွန်းရယ်၊ ပြုံးတို့ ဒီအကြောင်းတွေ အသေးစိတ်ပြောမနေကြပါနဲ့ဦး၊ လုပ်စရာရှိတဲ့ကိစ္စကိုသာ ပြောကြရအောင်"

ဟု ပြုံးက ခပ်မာမာထန်ထန်ကလေး ပြောဆိုလိုက်သောအခါတွင် ဦးတင်ထွန်းသည် မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွားရပြန်လေသည်။

"ပြီးခဲ့တာတွေတာလည်း ပြီးခဲ့ပြီပဲ ပြုံးရယ်၊ ရှောင်လို့ မရတော့တဲ့ ကိစ္စတွေကို ဘာများ လုပ်ချင်၊ ကိုင်ချင်သေးလို့ လဲဟင်"

"ပြုံးအနေနဲ့ ကိုယ့်အမှား ကိုယ်သိရင် ရှောင်ရလိမ့်မယ်၊ လောကမှာ ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိတယ် မဟုတ်လား"

"အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုးဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း သတိရဦးမှပေါ့ ပြုံးရယ်"

"ရှင်နဲ့ ပြုံးနဲ့ ရေစက်ပေါင်းလို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ကိုတင်ထွန်း၊ အစက ဒီအကြောင်းတွေ ပြုံး ဘာမှ မသိခဲ့ရလို့ မိဘစကားကို ကြိတ်မှိတ်ပြီး နားထောင်ခဲ့တာရှင့်"

"အတိတ်ကို အပြစ်လို့ စွဲချက်တင်နေတာကတော့ မမှန်သေးဘူးထင်တယ် ပြုံးရယ်၊ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားစမ်းပါ ပြုံးရယ်"

"ပြုံး အတိတ်ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး ကိုတင်ထွန်း၊ ရှင့်မှာ အတိတ်ရှိသလို ပြုံးမှာလည်း ရှင့်စာပုံနှိပ်တိုက်က စာပြင်ဆရာ ကိုသစ္စာနဲ့ အတိတ်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ပြောပြီး ပါပကောလား"

"အတိတ်ရှိခဲ့ကြတဲ့ လူချင်းအတူတူပဲ ပြုံးရယ်၊ ပြုံးအတိတ်ကို ကိုကို ခွင့်လွှတ်သလို ကိုကို့အတိတ်ကိုလည်း ပြုံးက ခွင့်လွှတ်ပြီး မေ့ပစ်လိုက်စေချင်ပါတယ်"

"အတိတ်ရှိကြတဲ့ လူချင်းတူပေမဲ့ အတိတ်ချင်း မတူကြဘူး ကိုတင်ထွန်း၊ ဒါကိုကော ရှင် စဉ်းစားမိရဲ့လား"

"ဘယ်လို အတိတ်ချင်း မတူတာလဲဟင် ပြုံး၊ ကိုကို့ကို ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင်းပြစမ်းပါဦး"

"ရှင်ဟာ ယောကျ်ားတစ်ယောက်လုံး လုပ်နေပြီး ကိုယ်နဲ့ မေတ္တာရှိနေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ကိုယ့်သားမယား အဖြစ်နဲ့ မယူရဲလို့ ရှင့်မိဘတွေ ပေးစားတဲ့ တခြားမိန်းမသား တစ်ယောက်ကို ယူလိုက်တဲ့အတွက် နံပါတ်တစ်အနေနဲ့ ရှင့် မိန်းကလေးဟာ အင်မတန် နစ်နာဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်၊ နံပါတ် နှစ်

အနေနဲ့ ရှင့်ကိုမချစ်ဘဲနဲ့ ယူလိုက်ရတဲ့ ပြုံးအတွက်လည်း နစ်နာတယ်၊ နံပါတ်သုံးအနေနဲ့ ပြုံးရဲ့ ချစ်သူ ကိုသစ္စာလို့ ခေါ်တဲ့ ကိုမောင်မြင့်ကလည်း ဘယ်လောက် နစ်နာခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ရှင်လည်း ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး”

“ဖြစ်ပြီး လွန်ပြီးခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြောနေရင် ဘယ်သင်းမှ အကောင်းတစ်ခုကို ရှာတွေ့လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး ပြုံး၊ လူ့ဘဝဆိုတာ မညီညွတ် မပြည့်စုံတဲ့ အချက်အလက်ကလေးတွေကို ညီညွတ်ပြည့်စုံတဲ့ နှိုင်းချုပ်တတ်ရတဲ့ အတတ်ပညာ တစ်ရပ် မဟုတ်လားကွယ်”

“ပြုံးကို စကားပြောမနေပါနဲ့တော့ ကိုတင်ထွန်း၊ ပြုံးနဲ့ ကိုတင်ထွန်းဟာ ပြတ်ပြတ်စဲစဲဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြ၊ ကိုင်ကြမယ်ဆိုတာကိုသာ တိုင်ပင်ကြဖို့ လိုမယ်ထင်တယ်”

“ဟာ... ပြုံးကလည်းကွယ်၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ပြောနေလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ရှင့်အဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ ပြုံးအဖို့ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ့် ကိစ္စပါ ကိုတင်ထွန်း၊ ရှင်က အေးအေးသက်သာ ကွာရှင်းမပေးရင် ပြုံးဘာသာ ပြုံး ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လုပ်ရကိုင်ရလိမ့်မယ်”

“ပြုံးတစ်ယောက်ကလည်းကွာ... အပြောရအဆိုရ ခက်လိုက်တာနော်”

“ပြုံးအကြောင်းကို အသိသား မဟုတ်လား ကိုတင်ထွန်း၊ ပြုံးကို မလိမ့်တပတ်လုပ်မယ် မကြံနဲ့ဦး၊ ပြုံးက စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိလာရင် ဟိုးလေးတကျော်ကျော် လုပ်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ် သိလား”

“အသိတရားတွေ တိုးတက်ပြီး လူသတ္တဝါတွေ ခုလောက်

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေကြတဲ့ခေတ်မှာ တစ်လင် တစ်မယားစနစ်နဲ့ ရိုးမြေကျပေါင်းကြတာဟာ အမြတ်ဆုံး အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ပြုံးလည်း သိရဲ့သားနဲ့ကွယ်”

“ပြုံးကို တရားဟောမနေပါနဲ့ ကိုတင်ထွန်း၊ မနက်ဖြန်ခါ ပြုံးတို့ တရားဝင် ကွာဖို့ရှင်းဖို့ ကိစ္စအတွက်သာ စီစဉ်ပေးပါ၊ ကိုတင်ထွန်းသာ မစီစဉ်ပေးရင် ပြုံး လုပ်ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် ပြုံးသည် ညားကတည်းက အတူအိပ်လာခဲ့ကြသော အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုသို့ အခန်းအတွင်းမှ ပြုံး ထွက်သွားလျှင် ထွက်သွားချင်း ဦးတင်ထွန်းသည် ပြုံးနောက်သို့ အပြေးကလေး လိုက်သွားလျှင် ပြုံး၏ လက်မောင်းကို အတင်းအဓမ္မ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ထိုသို့ ဖမ်းဆွဲထားရင်း...

“ဟဲ့... ပြုံး၊ ဒါ အချိန်မဟုတ် ဘယ်များသွားမလို့လဲ ဟင်”

ဟု အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

ပြုံးသည် လင်လုပ်သူ၏ လက်တွင်းမှ အတင်းဆောင့်၍ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ပြုံးကို အရမ်းမလုပ်နဲ့နော် ကိုတင်ထွန်း၊ ပြုံး အခုညပြန်သွားမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်မျက်နှာကို မကြည့်ချင်လို့ အိမ်အောက်ထပ်က ဒေါ်အေးနဲ့ သွားအိပ်မလို့”

ဟု ပြောဆိုကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသဖြင့် မအေး၏ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ နားလည်ထားပုံရသော ဦးတင်ထွန်းသည် နောက်ထပ် ဘာမှ ပြောဆိုဆွဲငင်ခြင်းလည်း မပြုတော့ဘဲ ကြည့်နေလိုက်ရလေသည်။

❖

မိုးလိုက်လို့ရွာ

(၁)

တိုက်ရှင် ဦးတင်ထွန်းနှင့် ပြုံးတို့နေအိမ်၌ ဘုရားကိုးဆူ ကပ်လှူပြီးသော နောက်တစ်နေ့တွင် စာပြင်ဆရာ ကိုသစ္စာသည် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျရပြန်လေသည်။ ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာကိုမျှလည်း ပြသခြင်းမရှိဘဲ သီရိမင်္ဂလာစာပုံနှိပ်တိုက်၌ ၎င်းအဖို့ အလုပ်မရှိတော့သည့်အကြောင်းကို မန်နေဂျာ ဦးမြက သူ့အား ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်ကာ အကြောင်းကြားပြောဆိုခြင်း ပြုလေသည်။

ထိုသတင်းကို အကြောင်းကြားခြင်းခံရသောအခါ ကိုသစ္စာသည် *“ဟုတ်ဟာ၊ဂုဏ်ဘာပြောရမည်ကိုမသိချေ။”သူသည် ဦးမြ၏ စားပွဲရှေ့တွင်* ရပ်ကာ အတန်ကြာမျှ ငိုင်၍နေလေသည်။

ပုံနှိပ်တိုက်တွင် အလွန်တရာ အားကိုးအားထား ပြုရသည့်အပြင် အလုပ်သမားတိုင်း၏ ချစ်ခင်လေးစားခြင်း ခံရသော အလုပ်သမား တစ်ယောက်ကို ထိုသို့ အကြောင်းကြားပြီး ပြုရသော မန်နေဂျာ ဦးမြလည်း

မျက်စိမကောင်း၊ မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်နေသည်။ ကိုသစ္စာ၏ မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ရက်သကဲ့သို့ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲ၍ထားရာမှ...

"ဒီသတင်းကို ပြောရတဲ့အတွက် ဦးလည်း တော်တော့်ကို စိတ်မချမ်းသာပါဘူး မောင်သစ္စာ၊ မင်းလို အဘက်ဘက်က အားကိုးအားထားပြုရတဲ့ အလုပ်သမားကောင်းတစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်ရတဲ့အတွက် အလုပ်တိုက်အနေနဲ့လည်း အင်မတန် နစ်နာလှပါတယ်ကွယ်"

ဟု ဆက်လက်ပြောဆိုလေ၏။

ကိုသစ္စာသည် ထိုသို့ ဖြစ်လာရသောအကြောင်းကို စဉ်းစားနေပုံ ရလေသည်။

သူ့ကို အလွန်တရာ သဘောကျနေသော အလုပ်ရှင် ဦးတင်ထွန်းက အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမဖြေဘဲ အဘယ့်အတွက်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အလုပ်က ရုတ်တရက် ထုတ်ပစ်လိုက်ရသနည်း။ အကြောင်းမဲ့တော့ ကား မဖြစ်တန်ရာ၊ အကြောင်းရှိလိမ့်မည်။ ထိုအကြောင်းသည် အဘယ်သို့အကြောင်း ဖြစ်မည်နည်း။

ပြုံးအတွက်နှင့် ပတ်သက်လေမည်လော။ သို့ရာတွင် ပြုံးက ထိုအကြောင်းများကို ဦးတင်ထွန်းအား အဘယ့်အတွက် ဖွင့်ပြောလိုက်ရသနည်း။ ပြုံး၌ ထိုအကြောင်းများကို လင်သားလုပ်သူအား ပြန်ပြောရန် နိုင်လုံသော အကြောင်းမရှိဟု သူ ထင်လေသည်။

သို့မဟုတ်လျှင် မြင့်အတွက် ဖြစ်လေမည်လော။ ဘုရားကိုးဆူ အိမ်မှအပြန် လူချင်းခွဲကြခါနီး၌ မြင့်က ၎င်းအား တစ်ရံရောအခါက လိမ်လည်လှည့်ဖြားသွားသူမှာ ကိုတင်ထွန်း ဖြစ်ကြောင်းကို သူ့ကို အတိအလင်းဖွင့်ဟ ပြောဆိုသွားလေ၏။ သူ့အကြောင်းတွေကို သိနေသော လူတစ်ယောက်အား သူ၏ အလုပ်တိုက်တွင် မထားရှိလို၍ ယခုကဲ့သို့

ဖြုန်းဖြုန်းစားစားကြီး ထုတ်ပစ်လိုက်လေသလော။

"ခုနကပဲ ဦးတင်ထွန်းအိမ်က တယ်လီဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြားတယ်ကွဲ့ မောင်သစ္စာ၊ မင်းကို တစ်လစာအတွက် အပိုထုတ်ပေးပြီး၊ အလုပ်မရှိတော့တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါလို့ဆိုတော့ ဦးကလည်း ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ပြီး ဘာဖြစ်လို့လဲလို့တောင် ပြန်မေးမိလိုက်သေးတယ်"

"ဩော်... ဩော်... ဩော်"

"မသိချင်ပါနဲ့လို့ ပြန်ပြောတယ်၊ ဒီတော့... ဦးလည်း ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း မောင်သစ္စာကို ခုလို ခေါ်ပြောရတာပါပဲကွယ်"

သူ၏ ရသင့်ရထိုက်သော အခကြေးငွေများကို မန်နေဂျာ ဦးမြထံမှ ထုတ်ယူပြီးစီး၍ တိုက်အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာသောအခါ အလုပ်သမားများအားလုံးသည် ၎င်းတို့၏အလုပ်ခွင်၌ မရှိကြဘဲ သူ့ကို ဝိုင်းအုံ၍ စောင့်နေကြလေသည်။ စာစီသမားများ၊ စက်သမား များနှင့် စာအုပ်ချုပ်ဌာနမှ မိန်းကလေးများသည် မျက်စိမကောင်း၊ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေကြသည်။ ကိုသစ္စာသည် ၎င်းအပေါ်၌ ခင်တွယ်နေကြသော အလုပ်သမားများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လိုက်လံနှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုရလေသည်။

"ဆရာမရှိရင်တော့ ကျွန်မတို့ အောက်မေ့နေကြမှာပဲ"

စာအုပ်ချုပ်ဌာနမှ မိန်းကလေးတိုင်းလိုလိုက ပြောဆိုကြလေ၏။ အလုပ်သမားများအားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီးစီး၍ တိုက်အတွင်းမှ ထွက်အလာတွင် စာစီဘက်ဆိုင်ရာ ဖိုမင်လူကြီးက သူနှင့်အတူ ကပ်၍ လိုက်ပါလာရင်း...

"ဆရာ ဒီက အလုပ်ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် ဘယ်မှာ

သွားနေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ ခင်ဗျာ”

ဟု မေးလေသည်။

ထိုမေးခွန်းအတွက် ကိုသစ္စာ၌ အဖြေမရှိသေးချေ။ ထိုမေးခွန်းကို ကြားရတော့မှ သူ့အတွက် ထိုအဖြေကို စဉ်းစားရပုံ ပေါ်လေသည်။

“ကျုပ် ပြောပြောနေတဲ့ အစ်ကို့အိမ်မှာ ပြန်နေဖို့တော့ မဖြစ်တော့ပါဘူး”

ထိုစကားသည် သူ၏ကိုယ်ကို ယ် သူ့ဘာသာ ပြောဆိုနေသော စကားမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

“ဆရာနေမယ့်နေရာကို သိထားချင်လို့၊ အကြောင်းရှိလာတဲ့ အခါ ဆရာ့ဆီကို လာနိုင်အောင်လို့ပါ”

“နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခုခု ရှာဖွေလို့ မရသေးခင်အတွင်း ရေကျော်ဘက်က ကျုပ်သူငယ်ချင်း စန္ဒရားဆရာ အိမ်မှာပဲ ခဏ လောက် ကပ်နေရလိမ့်ဦးမယ်ထင်တယ်”

ထိုစကားသည်လည်း သူ၏ကိုယ်ကိုယ် ပြောဆိုသော စကားမျှ သာ ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် သီရိမင်္ဂလာ စာပုံနှိပ်တိုက်အတွင်းမှ အပြီး အပြတ် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ မကောင်းသော ကုသိုလ်ကံသည် ယခု တိုင် မကုန်နိုင်၊ မခန်းနိုင်သေးပါတကား။

(၂)

“ညက ဟန်ကျရဲ့လား”

အိမ်ရှင် စန္ဒရားဆရာက အိမ်တံခါးဝမှ ဆီးကြို၍ မေးမြန်းလိုက် သည်ကိုပင် သူသည် ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ အိမ်ကလေးထဲသို့ လေးလေးလံလံ ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက် ခုံတန်းလျားကလေး တစ်ခုပေါ်တွင်

ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းကို ခပ်လေး လေး ချလိုက်လေသည်။

"ခင်ဗျားအဆိုတော် ဟာန်ရဲ့လားဗျ ကိုမောင်မြင့်"

လူကဲ မဖမ်းတတ်သေးဟန်ရှိသော စန္ဒရားဆရာက သူ၏ ပထမ မေးခွန်းကိုပင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြင်ဆင်၍ မေးမြန်းလျက် ရှိလေသည်။

"ဟာန်တာကိုတော့ မမေးပါနဲ့ဗျာ၊ အလုပ်ပါပြုတ်လာခဲ့ပြီ"

သူက လိုရင်းကိုသာ ခပ်တိုတိုချုံး၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

စန္ဒရားဆရာသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။ သူကတော့ တကယ့်စေတနာနှင့် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်၍ ညက တီးဝိုင်းအခြေအနေကို မေးမြန်းနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် နားမချမ်းမြေ့စရာ အဖြေကို ရရှိလေပြီတကား။

"ကျုပ်မှာ အခု ငွေနှစ်ရာလောက်ပါလာတယ်၊ နောက် ထပ် အလုပ်မရမချင်း ခင်ဗျားဆီမှာ ကပ်နေရဦးမှာမို့ ခင်ဗျား ငွေတစ်ရာလောက် လက်ခံထားစေချင်တယ်၊ ကျန်တာကိုတော့ အမေ့ဆီမရောက်တာကြာလို့ အဘွားကြီး သုံးလိုရာသုံးဖို့ သွား ပေးလိုက်ဦးမယ်ဗျာ"

သူသည် သူ ပြောဆိုလိုသော အကြောင်းအရာကို တိုတိုတုတ် တုတ် ပြောဆိုပြီးနောက် ငွေတစ်ရာတန် စက္ကူတစ်ရွက်ကို သူ၏ ကုတ် အင်္ကျီအိတ်ထောင်အတွင်းမှ နှိုက်ကာ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ငွေတစ်ရာ တန်စက္ကူကို မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးသည်မှာ ကာလအတန်ကြာလေပြီနှင့် တူသော စန္ဒရားဆရာကလည်း မဆိုင်းမတွ လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထို့ နောက် ငွေစက္ကူကိုဖြန့်၍ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၍နေသည်။

ယင်းသို့ စန္ဒရားဆရာ၏ အိမ်ကုပ်ကလေးအတွင်း၌ အလုပ် လက်မဲ့ ကဗျာဆရာနှင့် တီးဝိုင်းပြုတ်နေရှာသော စန္ဒရားဆရာတို့ နှစ်

ယောက် မိမိတို့အလုပ်နှင့် မိမိတို့ရှိနေကြခိုက် သုံးဘီးကားကလေးတစ်စီး သည် အိမ်ရှေ့တွင် ထိုး၍ ရပ်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက် သား ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြူ၍ ထွက်ကြည့်လိုက်ကြရာ စန္ဒရားဆရာ အနေနှင့် မည်ကဲ့သို့မှ ထူးခြားခြင်း မရှိလှသော်လည်း ကဗျာဆရာအနေ နှင့်မူကား မျက်လုံးများ ပြူးထွက်၍ သွားလေသည်။

"ကိုမောင်မြင့်... ကိုမောင်မြင့်"

သုံးဘီးကားကလေးအပေါ်မှ ပြုံးသည် အပြေးကလေး ခုန်ဆင်း လာပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ အူယားဖားယားနှင့် ပြေး၍ လာသည်။ ထို့ နောက် စန္ဒရားဆရာ တစ်ယောက်လုံးကိုပင် အရေးမထားတော့ဘဲ ကဗျာ ဆရာ၏ဘေးတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်သည်။

"ဟင်... ပြုံး ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ဆီကို ခုလို အရေး တကြီး လိုက်လာရတာလဲဟင်"

သူသည် ထိုင်ရာမှ ထရင်း အလန့်တကြား ပြောဆိုလိုက်၏။ ပြုံးသည် သူ၏လက်မောင်းကို ကျားအုပ်ကျားဆွဲ အတင်းဖမ်းဆွဲထား လေသည်။ ထို့ကြောင့် စန္ဒရားဆရာသည် အလိုက်သိစွာ ၎င်း၏ အိမ်ကလေးအတွင်းမှ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထွက်သွားရလေသည်။

"ကျုပ် ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြုံးကို ဘယ်သူက သတင်းပေး လိုက်သလဲဟင်"

သူသည် ထိုသတင်းပေးသော သူကို အရေးတကြီး သိရှိလို သကဲ့သို့ မေးမြန်းလိုက်သည်။

ပြုံးသည် သူ၏မေးခွန်းများကို တစ်ခုမှ ပြန်၍ ဖြေကြားခြင်း မပြုချေ။ သူထွက်ပြေးသွားမည်ကိုသာ အစိုးရိမ်ကြီးနေသကဲ့သို့ ထို သူ၏ လက်မောင်းများကိုသာ ဆုပ်ကိုင်ဖက်တွယ်ထားရာမှ...

"ပြုံး အိမ်ကဆင်းလာခဲ့ပြီ ကိုမောင်မြင့်၊ သူနဲ့ ကွာရှင်းပြီး

ပြီးချင်း ပြုံးတို့ အတူတူပြန်နေကြဖို့ပဲ”

ဟု ၎င်းပြောဆိုလိုသော အကြောင်းကိုသာ ပြောဆိုခြင်း ပြုလေသည်။

သူ့အား ဆုပ်ကိုင်ဖက်တွယ်ထားသော ပြုံး၏လက်တွင်းမှ သူသည် ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းကန်၍ ထွက်လိုက်လေသည်။ ကမ္ဘာမြေကြီးတစ်ခုလုံးသည်လည်း ဓောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။

ပြုံးသည် များစွာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားလေသည်။ ကိုမောင်မြင့်ခေါ် ကိုသစ္စာကိုလည်း မျက်ရည် ဝိုင်းနေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ ဘာမျှတော့ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုလိုက်ချေ။

“ကိုယ်လုပ်ထားတဲ့ အမှုတစ်ခုကို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ပြန်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားတာဟာ အင်မတန်မှားတဲ့ အလုပ်ပါပြုံး၊ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုဆိုတာကိုလည်း သတိရစေချင်ပါတယ်”

သူက ပြုံးကို ကျောခိုင်းရင်း ဓမ္မကထိက၏ လေသံနှင့် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ပြုံးလုပ်ခဲ့တဲ့အမှားကို ပြုံးသိလို့ ပြင်တာကို ကိုမောင်မြင့်က အပြစ်တင်ချင်တယ်ပေါ့လေ”

ပြုံးက ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောသည်။

သူသည် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းနေသည်။ လူ့ဘောင်တွင် မှားမှန်းသိသော်လည်း ပြင်၍မဖြစ်တော့သော လူမှုအရေးအခင်းများ ရှိကြသည် မဟုတ်လော။

“ရှင်က ပြုံး အပျိုမဟုတ်တော့လို့ ဒီစကားမျိုးပြောနေတာလားဟင် ကိုမောင်မြင့်”

ပြုံးသည် သူ၏နောက်မှ သူ၏ကျောပြင်ကို တအားထုရင်း အော်ဟစ် ပြောဆိုလိုက်သည်။

ကျောခိုင်းထားရာမှ သူသည် ပြုံးကို ပြန်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရလေသည်။ သူသည် ထိုစွဲချက်ကို အထင်ခံနိုင်ဟန် မရှိချေ။

"ဒီစကားကိုတော့ မပြောစေချင်ဘူး ပြုံး"

သူက ခပ်ထန်ထန် ခပ်မောမောကလေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ရှင် သူရဲဘောကြောင်တာကို ဒီ့ပြင် ဘယ်လိုပြောရဦးမှာလဲရှင်"

ပြုံး၏ အသံကလေးလည်း ပြန်လည် မာကြောလာသည်။

"ပြုံးသဘောနဲ့ ပြုံးရွေးခဲ့ပြီးတဲ့လမ်းကို လမ်းမဆုံးမချင်း လျှောက်ဖို့က ပြုံးရဲ့ တာဝန်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ် ပြုံး"

သူက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်၍ ပြောလေသည်။

"ပြုံး အပြစ်ကြီးပဲလို့ ရှင်က ဆိုနေပြန်တာပေါ့လေ ဟုတ်လား ကိုမောင်မြင့်"

"ဒီလိုလည်း မဆိုပါဘူး ပြုံးရယ်၊ ပြုံးရဲ့လမ်းကို ရွေးချယ်တဲ့ နေရာမှာ ပြုံးက အဓိကဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောတာပါ"

"မိန်းမသားကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီအထိတောင်မှ အပြေးကြီးနေရသလား ကိုမောင်မြင့်ရယ်၊ ပြုံးအမှားကို ပြုံးကိုယ်တိုင်ပဲ ဝန်ခံနေသားပဲ မဟုတ်လား"

ပြုံး၏အသံသည် ပြန်လည် ပျော့ပျောင်းလာပြန်သည်။

သူသည် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းနေလိုက်ပြန်သည်။

"မဖြစ်ဘူး ပြုံး၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

ဟု ညည်းတွားပြောဆိုနေသည်။

"လောကကြီးမှာ မရှိသေးတာဘဲရှိပါလိမ့်မယ် ကိုမောင်မြင့်ရယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူးလေ"

သူသည် ပြုံးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှ ထိုသူတစ်ပါး၏ သားမယားကို ကြည့်နေရင်းက ကြောက်လန့်သကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ကျော့ခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင်...

"အသိတရားတွေ တိုးတက်ပြီး လူသတ္တဝါတွေ ခုလောက်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေတဲ့ ခေတ်မှာ တစ်လင် တစ်မယားစနစ်နဲ့ ရိုးမြေကျ ပေါင်းကြတာဟာ အကောင်းဆုံး အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ပြုံးလည်း နားလည်သင့်ပါတယ်လေ" ဟု ပြောဆိုလိုက်၏။

"ဩော်..."

ပြုံးသည် များစွာ တုန်လှုပ်သွားဟန် ရှိသည်။ သူပေါင်းလိုသော ဤယောက်ျားနှင့် သူမပေါင်းသင်းလိုသော ထိုယောက်ျားတို့သည် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်လေသကဲ့သို့ တစ်လင် တစ်မယားစနစ်နှင့် ရိုးမြေကျပေါင်းရေးကိုသာ တစ်လေတည်း၊ တစ်သံတည်း ပြောဆိုနေကြလေပြီတကား။

"ပြုံး ယောက်ျားဆိုကိုသာ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်စမ်းပါပြုံးရယ်၊ ဦးတင်ထွန်းဟာ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ပါ"

သူက လင့်ထံမှ ထွက်ပြေးလာသော ထိုမိန်းမပျိုကို နားချနေသည်။

"ဘာလဲ... ရှင်တို့နှစ်ယောက်က တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်း ကြံနေကြတာလား"

ပြုံးက မခိုးမခန့်ပြုံးကာ ပြန်၍ မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်လို တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်း ကြံတာလဲ

ဟင် ပြုံး၊ ကိုသစ္စာ… အဲလေ… ကိုမောင်မြင့် နားမလည်လို့ပါ”

သူက လေအေးအေးနှင့် ပြန်၍ မေးလိုက်သည်။

“ရှင်က ဝေဿန္တရာမင်းကို အားကျမခံဘဲ ပြုံးကို သူနဲ့ ပြန်အပေါင်းခိုင်းနေသလို သူကလည်း ရှင့်ကို ဟိုဟာမနဲ့ အပေါင်းခိုင်းနေလို့ မဟုတ်လား”

ပြုံးသည် ဒေါသကလေးနှင့် သူ့ကို ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့နေခိုက် ဘယ်လိုကဘယ်လို သတင်းကြား၍မှန်း မသိရသော ဦးတင်ထွန်းသည် မောရစ်ကားကလေးဖြင့် စန္ဒရားဆရာ၏ အိမ်ရှေ့သို့ ဗြုန်းခနဲ ပေါက်လာသည်။

ပြုံးနှင့် သူ၏စာပြင်ဆရာတို့ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် တွေ့ရချင်း မော်တော်ကားစက်ကိုပင် ရပ်ထားရစ်ခဲ့ဖို့ သတိမှ မရတော့ဘဲ ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ခုန်ဆင်းပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာလေသည်။ ထို့နောက် သူ့မယားလုပ်သူကို အတင်းရော အဓမ္မပါ ဆွဲခေါ်ခြင်း ပြုလေသည်။

“ရှင် လွှတ်နော် ကိုတင်ထွန်း၊ ပြုံးကို ဒီလိုအကြမ်းလုပ်လို့ မရဘူးဆိုတာ ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား”

ပြုံးသည် ကိုတင်ထွန်း လက်မှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားရင်း အော်ဟစ် ပြောဆိုလေသည်။

“ပြုံး မကျေနပ်တာတွေကို အိမ်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောစမ်းပါကွယ်၊ လူတွေ ကြားကုန်ပါ့မယ်”

ကိုတင်ထွန်းသည် သူ့မယားကို ဆွဲလည်း ဆွဲ၊ ချော့လည်း ချော့နေသည်။

ယင်းသို့ ပြုံးတို့လင်မယား လွန်ဆွဲနေကြခိုက် ကဗျာဆရာသည် စန္ဒရားဆရာ၏ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို မီးညှိကာ မီးခိုးများ တထောင်း

ထောင်းထအောင် တစ်ဖွာပြီးတစ်ဖွာ ရှိုက်လိုက် ဖွာလိုက် လုပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်သော အလုပ်ကိုကား သူသည် မျက်နှာလွှဲထားလေသည်။

"ရှင့်နောက်ကို တစ်သက်လုံး ပြန်မလိုက်ဘူး၊ ရှင့်မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ချင်တော့ဘူး"

ပြုံးသည် ပြန်လည် တွန်းထိုးရင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုမြဲ ပြောဆိုနေသည်။

"ပြုံးကလည်းကွယ်... ဘေးလူတွေ ကြားကုန်ပါ့မယ်"

ကိုတင်ထွန်းသည် အတင်းရုန်းနေသော ပြုံးကို လက်မလွှတ်သွားစေရန် အားပြုချုပ်ကိုင်ရင်း ပြောဆိုရလေသည်။

"ကြားတော့ ဘာဖြစ်သေးသလဲ၊ ရှင့်ကိုများ ပြုံးက ပြန်ပေါင်းလိမ့်ဦးမယ် မှတ်လို့လား"

"ပြုံးကလည်းကွယ်... အပြောရကျပ်လိုက်တာ"

ပြုံးသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ရုန်းနေပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုတင်ထွန်းသည် နာရီပိုင်းလောက်က ၎င်းကိုယ်တိုင် တယ်လီဖုန်းနှင့် အမိန့်ပေးကာ အလုပ်ဖြုတ်လိုက်သော စာပြင်ဆရာကို စစ်ကူတောင်းဆိုသော အမူအရာဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် စာပြင်ဆရာဟောင်းသည် သူတို့ လင်မယား၏ လွန်ပွဲကို ကျောခိုင်းကာ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို သဘော်မှ မီးခိုးခေါင်းတိုင်လွှတ်သလို ဖွာနေသည်။

"ဒီလိုပဲ ကြည့်နေတော့မလားဗျ ကိုသစ္စာ"

ကိုတင်ထွန်းက အပြစ်တင်လိုသော လေသံဖြင့် ၎င်း၏အလုပ်သမားဟောင်းကို လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ် မကြည့်ချင်လို့ မျက်နှာလွှဲထားတာ ခင်ဗျား မမြင်ဘူးလား"

စာပြင်ဆရာဟောင်းက နောက်သို့ပင် ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ယီးတီးယားတားတော့ စိတ်ကူးမယ်မကြံနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ဒါ မယားခိုးမှု ဖြစ်နိုင်တယ်"

ဝတ်လုံဘွဲ့ရလာသော အလုပ်ရှင်က ၎င်း၏အလုပ်သမားဟောင်းကို ခြောက်လှန့်နေသည်။

သူသည် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ဖြင့် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အားရပါးရ ရယ်မောနေလိုက်ပြီးမှ ထိုလင်မယားနှစ်ယောက်ဘက်သို့ ပြန်၍ မျက်နှာလှည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကိုတင်ထွန်းလက်ထဲမှ သူ၏မယားကို လှမ်း၍ ဆွဲယူလိုက်သည်။

"ကိုယ့်မယားကိုတောင် နိုင်အောင် မဆွဲနိုင်တဲ့ လူကများ ကိုယ့်မယားကို သူများခိုးမှာ ကြောက်နေရသေးသလား"

ဟု ပြောဆိုကာ ပြုံးကို သူကိုယ်တိုင် ပွေ့ချီပြီးနောက် မော်တော်ကားပေါ်သို့ ရောက်အောင် တင်ပေးလိုက်သည်။

ကိုတင်ထွန်းက သူ့မယားကို ကားနှင့်တင်ကာ ပြန်ထွက်သွားခါနီးတွင် သူသည် ထိုသူ့နားနီးသို့ ကပ်၍ ထိုသူ၏မယား မကြားအောင် ခပ်တိုးတိုးကလေး ပြောဆို မှာကြားလိုက်သေးသည်။

"ခင်ဗျား မယားကလေးကို ခင်ဗျား နိုင်အောင် မအုပ်ချုပ်နိုင်ဘဲနဲ့ သူများကိုတော့ မယားခိုး မစွဲချင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ"

(၃)

စန္ဒရားဆရာ၏နေအိမ်တွင် ဆက်လက်နေထိုင်၍ အလုပ်အကိုင် တစ်ခုခုကို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ရန် အစီအစဉ်ကို သူသည် ချက်ချင်းပင် စွန့်

လွှတ်လိုက်ရလေသည်။ ထိုအိမ်တွင် သူ၏ လုံခြုံမှုသည် မရှိတော့ချေ။ ပြုံးသိသွားလေပြီ။ သူ့လင်နောက်သို့ မိမိကိုယ်တိုင် ဖွတ်အတင်း ဆွဲတင်ပေးလိုက်သောကြောင့် ပါသွားရသော်လည်း ထိုမိန်းမပျိုသည် စိတ်ချရသော အစားထဲကမဟုတ်ချေ။ နောက်တစ်ကြိမ် မိမိရှိရာသို့ ဖွတ်တရွှတ် ထွက်ပြေးလာပါက မခက်သလော။ သူ့မယားကို မခိုးရဘဲနှင့် အခြောက်တိုက် မယားခိုးမှုနှင့် ထောင်ကျရမည့် ဘဝအခြေ ဖြစ်လေသည်။

ပြုံးတို့ လင်မယား မော်တော်ကားနှင့် ထွက်သွားကြပြီးနောက် တစ်နေ့ရာသို့ ရှောင်ပေးနေ့ဟန်ရှိသော စန္ဒရားဆရာကိုပင် သူသည် အကျိုးအကြောင်းပြောဆိုရန် စောင့်ဆိုင်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ မည်သို့ပင် ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်လာခဲ့စေကာမူလည်း နောက်ဆုံး၌ သူသည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီး၏ ခုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သွားလေသည်။

အခါတိုင်း သူရပ်နေကျနေရာတွင် ရပ်ကာ ပြိုင်၍နေကြသော သံလမ်းများနှင့် ထိုသံလမ်းများပေါ်တွင် တဂျုန်းဂျုန်း လိမ့်နေသော မီးရထားဘီးကြီးများကို ငေးမောကြည့်ရှုနေသည်။ ထိုသို့ မီးရထားဘီးကြီးများကို ကြည့်နေစဉ် ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်း ထလာသည်။ ကြက်သီးများ ထလာသောအခါ သူသည်...

"အမေ... အမေ... အမေ"

ဟု အမေ့ကိုယောင်ယမ်းမြည်တမ်းရင်း အမေ့ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သတိရလာသည်။

အမေ့ဆီသို့ မရောက်သည်မှာ တစ်လခန့်မျှပင် ရှိပေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် အမေ့ကို တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်လာသည်။

သူသည် ခုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ဆင်းလာစဉ် လူချင်းမတွေ့ကြရသည်မှာ ကာလအတန်ကြာသွားပြီ

ဖြစ်သော မီးရထားအလုပ်သမားဟောင်းကြီးကို တစ်ဖက်လှေကားအဆင်းတွင် တွေ့ရလေသည်။

"ဟာ... ဦးလေးပါလား၊ မတွေ့တာ တော်တော်ကလေး ကြာသွားပြီ"

သူသည် ထိုအလုပ်သမားဟောင်းကြီးကို ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။

"ကျုပ်ကတော့ ဒီတံတားကြီးအပေါ် နေ့စဉ် ဖြတ်နေတာပါ မောင်ရင်၊ မတွေ့တာ ကြာတာကတော့ မောင်ရင် ပေါ်မလာလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

အလုပ်သမားအဘိုးကြီး၏ လေသံမှာ အားနည်းနေသည်။

"ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ ဒီဘက် ကျွန်တော် မရောက်တာ တော်တော်ကြာသွားပြီ"

"ဒါထက် မောင်ရင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကော နေကောင်းထိုင်ကောင်းရဲ့လား"

သူသည် အဖြေကတော့ ပြန်မပေးလိုက်ချေ။ ပြုံးနေလိုက်သည်။ ထိုအဘိုးကြီးသည် ရိုးသားသောစေတနာနှင့် မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစေတနာကို သူသည် ပျက်ပြားခြင်း မဖြစ်စေလိုချေ။

"ဦးလေး ကျန်းမာရေးတော့ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

သူသည် မြန်မာတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုမေးခွန်းကို မေးလိုက်သည်။

"နေတော့ကောင်းပါရဲ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့... ရေချိန်က နည်းနည်းလောက် လိုနေသေးလို့"

အဘိုးကြီးက ရယ်သလို မောသလို ပြောဆိုကာ လှေကားပေါ်သို့ တက်သွားမည်အပြုတွင် သူသည် သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ကပ်အတွင်းမှ ငွေတစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကိုထုတ်ယူကာ ထိုအဘိုးကြီးအား လှမ်း၍ ပေး

လိုက်သည်။

"များလွန်းနေတယ် မောင်ရင်"

အလုပ်သမားအဘိုးကြီးက ငြင်းဆန်နေသည်။

"ရှိတုန်းပေးရတာပါ ဦးလေးရဲ့၊ ယူသာထားပါ"

"ကျုပ်လိုတာက တစ်ကျပ်ခြောက်မူးပဲ မောင်ရင်၊ တစ်နေ့အတွက် အသက်မွေးလောက်တဲ့ စားစရာ၊ သောက်စရာရရင် တော်ပါပြီ"

"ယူသာယူပါ ဦးလေးရဲ့"

"အကြွေမပါရင်တော့ နှစ်ကျပ်ပဲ ပေးခဲ့ပါလား မောင်ရင်"

ထို့ကြောင့် သူသည် ငွေနှစ်ကျပ်ကို တစ်ဆယ်နှင့် ပြန်၍ လဲပေးလိုက်ရသည်။ ဒီတော့မှပင် ထိုအဘိုးကြီးသည် လေကလေး တချွန်ချွန်နှင့် ထွက်သွားလေသည်။ မည်ကဲ့သို့ပင်ဖြစ်စေ အဘိုးကြီး၏ တစ်နေ့စာ အသက်မွေးလောက်သော သောက်စရာကို ပေးလှူခဲ့ရလေသဖြင့် သူသည် တော်တော်ကလေး စိတ်ချမ်းသာမိလေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုစိတ်ချမ်းသာမှုသည် ကြာကြာတော့ မခံချေ။ သူ၏ အစ်ကိုအိမ်ဝင်းသို့ ဝင်လိုက်မိလျှင်ပင် သူ၏ ခြေလှမ်းများသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်၍ သွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဖော်မပြနိုင်သော သားငယ်ကို မည်ကဲ့သို့မျှ ဆက်လက် စောင့်စားခြင်း မပြုနိုင်တော့သော ထိုအမယ်ကြီးသည် သူ၏ နောက်ဆုံးသော ထွက်သက်ကို ရှူထုတ်နိုင်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ခုတင်ထက်တွင် ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်နိုးလိမ့်မည် မဟုတ်သော အိပ်စက်ခြင်းဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်နှင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အိပ်စက်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်တကား…။

❖

လမ်းဘယ်မမြင်

(၁)

အမေ့အတွက် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်သောနေ့က နေဝင်၍ မိုးချုပ်လျှင်ပင် သူသည် မူလနေရာဟောင်းဖြစ်သော လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးဘက်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ထိုနေရာသည်သာလျှင် သူ၏ နေရာစစ်၊ နေရာမှန်သာ ဖြစ်လေသည် တကား...။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးတစ်မြို့လုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေချိန်တွင် ကျောက်တိုင်ကြီးကို ခြေပစ်လက်ပစ်မှီလျက် သူ၏ မရှိတော့သော အနာဂတ်ကို ကျောခိုင်းကာ သူသည် အတိတ်သို့ ငေးငိုင်လျက် ရှိပေသည်။ ကျယ်ဝန်းလှသော ဤကမ္ဘာမြေကြီးပြင်၌ သူ၏အတွက် ကျောတစ်ခင်းစာနေရာမျှပင် မရှိပါတကား။ ငှက်တို့၌ အသိုက်ရှိကြသည်။ ခွေးများအဖို့ ခွေးကတက်ရှိကြသည်။

လူတိုင်းသည် စစ်သားဖြစ်ကြသည်။ လူ့သတ္တဝါအဖြစ်ဖြင့် အသက်ရှင်နေနိုင်ဖို့အတွက် ရပ်နားခြင်းမပြုရသော စစ်ပွဲကို ခုခံ

တိုက်ခိုက်ခြင်း ပြုရပေသည်။ ယင်း ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်သော အချိန် လူသည် သတ္တဝါအဖြစ်မှ ရပ်ဆိုင်းသွားရပေလိမ့်မည်။

သူသည် အသက်ရှင်လိုသော လူသတ္တဝါတစ်ကောင်အနေနှင့် သူကျရောက်နေသော စစ်မျက်နှာ၌ သူ၏တိုက်ပွဲကိုဆင်နွှဲခဲ့ပြီးလေပြီ။ ကောင်းကောင်းနှင့် သူသည် တိုက်ခိုက်ခြင်းလည်း ပြုခဲ့ပြီးလေပြီ။ သို့ရာတွင် တိုက်ပွဲတိုင်း၌ မရှုမလှရှုံးနိမ့်ခဲ့ရသော စစ်သားတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ပညာသင်ကြားရေးကိစ္စကို ကြည့်ပါဦး။ သူသည် အဖေဆုံးသွားသဖြင့် တစ်ပိုင်းတန်းလန်းနှင့် ကျောင်းမှ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ သူ၏ အစ်ကိုနှင့် အစ်မတို့ကလည်း သူ့ကို ဆက်လက် ပညာသင်ကြားပေးဖို့ ဝေးလေစွ၊ သူတို့အိမ်ရိပ်သို့ ဝင်ရောက်ခိုကပ်ခြင်းကိုပင် လက်မခံခဲ့ကြချေ။ နှင်ထုတ်၍ လွှတ်ကြသည်။

သူသည် ကဗျာကို တပ်မက်သူဖြစ်သည်။ ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်ဘဝကို ခံမင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကိုလည်း မြောက်မြားစွာဖွဲ့နွဲ့ သီကုံးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မည်သူကမျှ သူ၏ ကဗျာကို အသိအမှတ်လည်း မပြု၊ ဖတ်လည်း မဖတ်ကြချေ။

သူ့ကို ကဗျာဆရာတစ်ယောက်အနေနှင့် အသိအမှတ်ပြုခြင်းနှင့် လက်ခံခြင်း များမရှိခဲ့ကြ။ နာမည်ကျော် မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကြီးများနှင့် ဂျာနယ်တိုက်ကြီးများက သူ့ကဗျာများကို ငြင်းပယ်ခဲ့ကြသည်။ မြေပဲလှော်နှင့် ဝဲဘားလုံ့ပိုဟင်မှေရာသင့်ရှု၍ ပွဲသဘင်ကြသည်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက် များစွာအရေးကြီးလှသော လွှမ်းရေး၌လည်း သူသည် တပ်ဆုတ်ပေးခဲ့ရသော စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ပြုံးကိုချစ်၍ ပြုံးကလည်း သူ့ကို ချစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် သူ၏ချစ်သော ပြုံးကို သူတစ်ပါးလက်သို့ လွှဲအပ်ပေးခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် ပြုံးဆုံးသွားပြီဖြစ်သော ထိုအမှုသည် ပြန်၍ ရှုပ်ထွေးလာခဲ့ရပြန်သည်။ ပြုံးသည် သူ့လင်ကို ဖွတ်တရွတ် ကွာရှင်း၍ သူနှင့်ပြန်ပေါင်းလိုသည်ဟု အတင်းအကျပ် ပြောဆိုလုပ်ကိုင်လာသည်။ မဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စကို သူသည် အဘယ်သို့ လက်ခံရမည်နည်း။ သူ့လင်နောက်သို့ပြုံးကို သူကိုယ်တိုင် ပြန်၍ ထည့်ပေးလိုက်ရသည်။ ထိုမျှနှင့်လည်း ကိစ္စက မပြီးပြတ်ချေ။

သူ့အမေကို သင်္ဂြိုဟ်သောနေ့က အသုဘလာပို့ရင်း စန္ဒရားဆရာက ပြုံးနောက်ထပ် သူ့အိမ်သို့ ပြန်ပြေးလာသည့်အကြောင်းနှင့် သူ့ယောက်ျားက အတင်းအဓမ္မ ဆွဲခေါ်သွားရသည့်အကြောင်းများကို ပြောပြသွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူအသက်ရှင်နေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး ထိုလင်မယား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြန်လည်သင့်မြတ်နိုင်ကြဖွယ်ရာ မရှိတော့ချေ။

သူ ဝမ်းရေးအတွက် သီရိမင်္ဂလာပုံနှိပ်တိုက်တွင် စာပြင်ဆရာအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားများ အားလုံးက သူ့ကို ချစ်ခင်လေးစားခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဘာပြစ်မှုမျှမရှိဘဲ အလုပ်ပြုတ်ခံခဲ့ရသည်။ မည်သည့် ပြစ်မှုမျှမရှိဘဲ အလုပ်အထုတ်မခံခဲ့ရသော သူလိုလူတစ်ယောက်အတွက် ရှေ့တွင် မည်ကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရပါမည်နည်း။

သူ့ကို နားလည်၍ ချစ်တတ်၊ ခင်တတ်ကြသော လူအနည်းအကျဉ်းမျှလောက်သာ သူသည် တွေ့ရဖူးလေသည်။ သူ့အဖေလည်း နည်းပါးလှသော ပင်စင်လစာကလေးထဲမှ ဖဲ့၍ သူ့ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့ ပို့ခဲ့ရှာသည်။ သို့ရာတွင် အဘိုးကြီးကား မရှိတော့ပြီ။ သူ့ကို

အချစ်ဆုံးဖြစ်သောအမေသည် သားနှင့် ချွေးမတို့၏ အငြိုအငြင်ပြုပြင် ခံခဲ့ရသည်။

သူစားမည့်အစာကိုပင် မစားရက်ဘဲ ခိုးဝှက်၍ သူ့ကို ကျွေးမွေး ပြုရန် အားထုတ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အဘွားကြီးသည်လည်း ယခုအခါ တွင် မရှိတော့လေပြီ။

သူ့ကို ကြင်နာကြသောလူများထဲတွင် စိတ္တဇဆေးရုံမှ သူငယ် ချင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးတွင် ကပ်ရပ်တောင်းစားနေ ရသော အလုပ်သမားအိုကြီးကိုလည်းကောင်း၊ သီရိမင်္ဂလာပုံနှိပ်တိုက်မှ အလုပ်သမားများနှင့် ရေကျော်ဘက်မှ စန္ဒရားဆရာကိုလည်းကောင်း သူသည် စဉ်းစားမိလေသည်။

တကယ်ဆိုတော့ ထိုအောက်တန်းစားများ၌သာလျှင် လူသား အချင်းချင်းအပေါ်တွင် ကြင်နာတတ်ကြသော နှလုံးသားရှိကြလေသည် တကား။

လူသားအချင်းချင်းအပေါ်၌ ကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားရှိကြ သူများထဲတွင် မြင့်အမည်ရှိသော ညအပျိုကလေးကိုလည်း သူသည် ချန်လှပ်ခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ သူ့ကို အသိ အမှတ်မပြုဘဲ စွန့်ပစ်ထားကြချိန်တွင် ထိုမိန်းကလေးသည် သူ့ကို 'ကိုသစ္စာ' ဟူ၍ အမြတ်တနိုး ခေါ်ဝေါ်လျက် သူ၏ကဗျာများကို သိမ်း ဆည်းခြင်း ပြုခဲ့သည်။ သူ့ကို ကံ၏သားတော် ဘဝမှ ရုန်းထွက်ရန် လှုံ့ဆော်ပေးခဲ့သည်။ သူ့ကို အဘက်ဘက်က လိုက်လံကူညီခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် မြင့်သည် ယခုအခါတွင် ရန်ကုန်၌ မရှိတော့။ တောအရပ်သို့ စိတ်နာကြည်းစွာနှင့် ပြန်ပြေးသွားလေပြီ။ အမေ့အတွက် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်သော နံနက်က စန္ဒရားဆရာသည် သူ့အိမ်သို့ မြင့် တစ်နေ့က လာရောက်သည့်အကြောင်း ပြောသွားသည်။

ဘုရားကိုးဆူပွဲတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသော အကြောင်းများကြောင့် စိတ်မကောင်းသည့်အကြောင်းနှင့် ရန်ကုန်ကို စိတ်နာလှသဖြင့် တောသို့ ပြန်တော့မည့်အကြောင်းများကို ပြောဆိုခြင်း ပြုသွားကြောင်းနှင့် စန္ဒရား ဆရာက ပြောဆိုသွားလေသည်။

အတိတ်၏လမ်းဆုံးသောအခါ သူသည် ပစ္စုပ္ပန်သို့ပြန်၍ ရောက်လာသည်။ သို့ရာတွင် အနာဂတ်သည် ကဗျာဆရာကလေး မောင်သစ္စာအတွက် မရှိတော့ပါတကား။

(၂)

အရဏ်တက်၍ ကျီးများ တအားအား အော်မြည်ပျံသန်းကြသောအချိန်တွင် သူသည် လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ထက်မှ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဆင်းလာသည်။

တစ်နေ့ကား သစ်ပြန်လေပြီတကား။

သူသည် ပန်းခြံတံခါးဝတွင် ရပ်ကာ လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးကို ပြန်လှည့်၍ ကြည့်လေသည်။ သူသည် အတန်ကြာမျှ ကြည့်လေသည်။

ထို့နောက် သက်ပြင်းကိုချရင်း တစ်ဖက်ဘေးတွင် ဣန္ဒြေလုပ်ချက်သား ကောင်းလှသော တရားလွှတ်တော်ချုပ် အဆောက်အအုံကိုလည်း ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခိုက် မြစ်ဘက်မှလေသည် ရုတ်တရက် ဖေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် ဆူးလေစေတီတော်မှ ဆည်းလည်းသံများသည် ဆူဆူညံညံ ပေါ်ထွက်လေသည်။ ခိုတစ်အုပ်သည်လည်း မြို့တော်ခန်းမထက်မှ အလန့်တကြား ထ၍ ပျံကြလေသည်။

ပန်းခြံမှထွက်လာသောအခါ သူသည် အသိဉာဏ်ရှိသော လူ

တစ်ယောက်ကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ သံပတ်ပေးထားသော စက်ရုပ်တစ်ခုလို လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ သူသည် အဘယ်သို့မျှ မကြည့်၊ ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချကာ သူသွားနေကျ လမ်းဟောင်းအတိုင်း သွားနေကျနေရာသို့ သွားနေသည်။

သူ၏နားထဲတွင် အစ်ကိုနှင့် မရီးတို့၏ ချိုးချိုးဖွဲ့ဖွဲ့ ပြောသံဆိုသံများကို ကြားနေရသည်။

"ကဗျာရှူး... စာရှူး... အလကား အကောင်"

"ဟား... ဟား... ဟား ဒါလောက်များလှတဲ့ ကဗျာတွေကို မြေပဲလှော်နဲ့သာ လဲစားဖို့ကောင်းတယ်"

ဆိုသော မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာများ၏ လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံနှင့် ပြောဆိုသံများကိုလည်း ကြားနေသည်။

သူ့ကို အပြစ်မရှိဘဲနှင့် အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရုံမျှမကသေး၊ မယားခိုးမှုနှင့် ထောင်ချဦးမည်ဟု ကြိမ်းမောင်း ပြောဆိုလိုက်သော ပြုံးယောက်ျား၏ ပြောသံဆိုသံများကိုပါ ကြားယောင်လာသည်။ တကယ်ဆိုတော့ အတိတ်၏မကောင်းဆိုးဝါးများသည် သူသွားလေရာ နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ကာ သူ့ကို ခြောက်လှန့် နေကြခြင်းမျှသာလျှင် ဖြစ်လေသည်တကား။

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးအဝင် စင်္ကြံပေါ်တွင် ရပ်လိုက်ရသောအခါ သူသည် ထုံးစံအတိုင်း နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ပြန်လေသည်။ ပြုပ်ထနေသော လယ်သမားများ၏ ကျောပြင်တွင် ဖိမ်ခံမော်တော်ကားကြီးသည် တငြိမ့်ငြိမ့်ပြေးနေကြပေသည်။

သူသည် သက်ပြင်းကိုချလိုက်ပြီးနောက် ခုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်သို့ လေးလေးလံလံ တက်လာသည်။ သူ၏ ခြေလှမ်းများသည် ခုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်သို့ ရှိုးရှိုးသားသားတက်နေရသော လူ

တစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းများနှင့်လည်း မတူတော့ချေ။ ဒေါက်ဖြုတ် သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရမည့်ဆဲဆဲ အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်၏ ကြိုးစင်သို့ တက်နေရသော ခြေလှမ်းများနှင့်သာ တူလေသည်။

လှေကားထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ပင့်သက်ကို ရှူ လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခါတိုင်း သူရပ်နေကျ နေရာကလေးသို့ ဆက် လက် လျှောက်သွားပြီးလျှင် ရပ်ကြည့်နေပြန်သည်။

ခုံးကျော်တံတားကြီးအောက်တွင် မီးရထားများသည် တစ်စင်း ပြီး တစ်စင်း ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် ဆူညံနေသည်။ မီးရထားဥဩသံ များ၊ လူသံ သူသံများနှင့် အော်ဟစ်ခေါ်သံများသည်လည်း နားကွဲလု မတတ်ပင်ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ထိုအသံဗလံများကို ကြား ဟန်မတူချေ။ သံလမ်းများကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုသံလမ်းများပေါ်တွင် တလှုပ်လှုပ်နှင့် လိမ့်နေသော မီးရထား သံဘီးကြီးများကို ငေးမောကြည့်ရှုရင်း ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်း ထနေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကြည့်ရှုမြဲ ကြည့်ရှု၍ကား နေလေ သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် သူသည် 'အမေ အမေ' နှင့် မရှိတော့ ပြီဖြစ်သော အမေလုပ်သူကို ကယောင်ကတမ်း မြည်နေသည်။

ထိုအခိုက်...

"ကနေ့တော့ ဈေးပါလားကွဲ့"

ဟူသော မေးမြန်းနှုတ်ဆက်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူသည် ပြန်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအလုပ်သမားအိုကြီးကို တွေ့နေရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအဘိုး ကြီးသည် စွပ်ကျယ်ကလေး တစ်ထည်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ခိုက် ခိုက်တုန်နေရှာသည်။

"အေးလိုက်တာကွယ်"

အဘိုးကြီးသည် ညည်းတွားလေ၏။

အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ရသည့်အထဲ နွေးအောင်မှ မဝတ်ဆင်ရသောကြောင့် ထိုအဘိုးကြီးအိုသည် ချမ်းရှာပေလိမ့်မည်။

အဘိုးအို၏ လူဖြစ်ရှုံးလှသော ဖြစ်အင်ကို သူသည် ငေးမောကြည့်ရှုနေခိုက် ဥသြသံ ဆူဆူညံညံပေးကာ လော်ကယ်ရထားတစ်စင်းသည် သဃ်န်းကျွန်းဘက်မှ ဝင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် လော်ကယ်ရထားကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီကို ကပျာကယာချွတ်ကာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေရှာသော အလုပ်သမားအဘိုးကြီးအား သူကိုယ်တိုင် ဝတ်ပေးလေ၏။

ထိုသို့ သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီကို အဘိုးကြီးအိုအား ဝတ်ပေးပြီးနောက် ထိုလူကြီးကို ချာခနဲ ကျောခိုင်းကာ သူသည် ထွက်လာခဲ့သည်။ အဘိုးကြီးအိုသည် သူပေးသွားသော ကုတ်အင်္ကျီ အိတ်ကပ်အတွင်းမှ ပိုက်ဆံများ၊ စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးတို့ကို ထုတ်ယူကာ အတန်ကြာမျှ ငေးစိုက်ကြည့်ရှုနေပြီးမှ ရုတ်တရက် သတိရလာပြီးလျှင် သူ့နောက်သို့ အပြေးကလေး လိုက်လေသည်။

သူသည် နောက်သို့ပင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အမှတ် ငါး စကြံလှေကားထစ်မှ အပြေးကလေး ဆင်းချသွားလေ၏။ သူ့နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်လာသော အဘိုးကြီးအိုက...

"ဟေ့ မောင်ရင်... နေပါဦး"

ဟု လှမ်းအော်၍ ခေါ်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် နောက်ကြောင်းကို ပြန်မကြည့်တော့ချေ။ သူသည် အချိန်နှင့် နေရာတို့ကို လုယက်နေလေပြီတကား...

ထိုအခိုက် ဘူတာအတွင်းသို့ စက်ရှိန်မလျှော့သေးဘဲ တဂျုန်းဂျုန်း ခုတ်ဝင်လာသော လော်ကယ်ရထားတည့်တည့်တွင် သူသည်

မိုက်မိုက်မဲမဲ ရပ်လိုက်လေ၏။

"ဟေး... မောင်ရင်၊ ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဟိုမှာ ရထားလာနေတယ်"

ဟူ၍ အဘိုးကြီးအိုက လှမ်းအော်သတိပေးနေသည်ကိုပင် သူသည် မကြားလိုတော့ချေ။ သူသည် မျက်စိနှစ်လုံးတို့ကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။ အံသွားကိုလည်း အသံထွက်လာအောင် ကြိတ်ထားလိုက်သည်။

စကြာတစ်ဖက်မှ ခရီးသွားခရီးလာများသည် အော်သံများ ထွက်လာအောင် ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်ခြင်း ပြုနေသည်။ သို့ရာတွင် မီးရထား၏ ကျွန်ဟောင်းကြီးကသာ စကြာပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ရထားစက်ခေါင်းနှင့် နီးကပ်နေပြီဖြစ်သော သူ့ကိုရပ်နေသော ဇလီဖားတုံးပေါ်မှ တအားတွန်းထုတ်ခြင်း ပြုလိုက်လေသည်။

သူသည် ရထားဘီးအောက်မှ လွတ်သည်ဆိုရုံသာ လွတ်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ ဖြစ်ခဲလှသောအသက်ကို ကယ်ဆယ်လိုက်သော ထိုအလုပ်သမားအိုကြီးကိုမူကား တစ်သက်လုံး လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည့် မျက်နှာကိုမှပင် မထောက်ထားဘဲ လော်ကယ်ရထား၏ သံဘီးကြီးများသည် အရိုးတခြား အသားတခြား ဖြစ်သွားအောင် ဝါးနင်းလိုက်လေသည်တကား...။

❖

အသက်ရှင်လျက် သေဆုံးနေသူ

(၁)

သူသည် တဖြည်းဖြည်းပြန်၍ သတိရလာသည်။ သတိပြန်၍ ရလာလျှင်ရလာချင်း သူသည် များစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ သွားလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် မသေသေးပါတကားဆိုသော အချက်ကို ရှေးဦးစွာ သတိပြုမိလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေး ချလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် သူရောက်ရှိနေသော နေရာနှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုမိသည်။ သူသည် ဆေးရုံကြီးထက်တွင် ရောက်ရှိနေသည်ကို သတိရလာသည်။ သူအိပ်စက်နေသော ခုတင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ခုတင်သုံးလေးလုံး တွေ့ရသည်။ ထိုခုတင်များထက်တွင် လက်များ၊ ခြေထောက်များတွင် ပလတ်စတာကိုင်ထားသော လူနာသုံးလေးယောက်တို့ကို တွေ့နေရသည်။ သည်တော့မှ သူ၏ကိုယ်ကို ပြန်၍ ကြည့်ရှုရန် သတိရလာသည်။

သူ၏ ခေါင်းတွင် ပတ်တီးစည်းထားသည်။ ခေါင်းတွင် စည်းထားသော ပတ်တီးကို သတိရတော့မှ ခေါင်းထဲတွင် မူးသလိုလို၊ နာ

သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မျက်လုံးကို ခေတ္တကြာမျှ ပြန်၍ မှိတ်ထားလိုက်ရသည်။

မလှမ်းမကမ်းမှ လူနာများအချင်းချင်း စကားပြောဆိုနေကြသော အသံကိုတော့ ကြားနေရသည်။ သို့ရာတွင် သဲသဲကွဲကွဲတော့ မရှိလှ။ သူတို့ပြောဆိုနေကြသော အကြောင်းအရာများထဲတွင် မီးရထားအကြိတ်ခံ၍ အလောင်းကောက်စရာမျှ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ်ဖြစ်ကာ သေဆုံးသွားသော လူတစ်ယောက်အကြောင်းလည်း ပါလေသည်။

သူသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

လူမမာတစ်ယောက်က ၎င်းဘက်မှ လာပို့သွားသော ရက်လွန်သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဖြန့်ကာ ဤလူမမာနှစ်ယောက်တို့အား ဖတ်ပြနေပေသည်။

မီးရထားကြိတ်၍ သေဆုံးသွားသော စာပြင်ဆရာတစ်ဦး

> "မနေ့ကနံနက် ၇ နာရီမထိုးမီ ရန်ကုန်ဘူတာရုံကြီးအတွင်း၌ လူတစ်ယောက် မီးရထားအကြိတ်ခံ၍ သေဆုံးသွားကြောင်း၊ သေဆုံးသွားသူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရစရာမရှိလောက်အောင် အပိုင်းပိုင်းပြတ်ကုန်သဖြင့် အလောင်းကိုပင် ဆက်စပ်၍ မရနိုင်အောင် ရှိသည်ဆိုကြောင်း၊ သို့ရာတွင် သေဆုံးသူ၏ ကုတ်အင်္ကျီအစုတ်အတွင်းမှ တွေ့ရှိရသော စာရွက် စာတမ်းနှင့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်များအရ မိမိကိုယ်ကို ထိုကဲ့သို့ မီးရထားအကြိတ်ခံ၍ သေဆုံးသွားသူမှာ ရန်ကုန်မြို့၊ လွှစ္စလမ်းရှိ သီရိမင်္ဂလာ စာပုံနှိပ်တိုက်မှ စာပြင်ဆရာ မောင်သစ္စာဆိုသူ ဖြစ်သည်ဟု သက်ဆိုင်ရာတို့က ယူဆလျက် ရှိကြသည်ဆိုကြောင်း"

သူသည် အထက်ပါသတင်းကို မကြားရတစ်ချက် ကြားရတစ်ချက်ဖြစ်သဖြင့် ထိုသတင်းစာကို လှမ်း၍ တောင်းလိုက်သည်။

"ဩော်... ခင်ဗျား သတိပြန်ရလာပြီလား"

သတင်းစာလာပေးသော လူမမာက ထိုကဲ့သို့ မေးမြန်းပြီးနောက် သူ၏ခုတင်သို့ ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် ပြန်သွားလေသည်။

သူသည် ထိုသတင်းကို ဖတ်ကြည့်မိသည်။ တစ်ခေါက်မျှမက နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက်လောက်အထိ ဖတ်ကြည့်မိသည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။ ထိုအလုပ်သမားအိုကြီးသည် သူ၏ အသက်တစ်ချောင်းကို ဝင်၍ကယ်ဆယ်ရင်း သူ၏အစား ဓားစာခံ၍ သွားခဲ့ရလေပြီတကား။

သူ၏ကိစ္စမချောလိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရခိုက် ကြားမှ ထိုအဘိုးကြီး ဓားစာဝင်ခံသွားရသည့်အတွက် သူသည် ပို၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်လာရသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဘာတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။

သူ၏ လက်ဝဲဘက် လက်မောင်းသည် ကိုက်ခဲနာကျင်လာသလိုရှိသောကြောင့် သူသည် သူ၏လက်မောင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ သည်တော့မှပင် ထိုလက်မောင်းတွင် ပီအိုပီအေကိုင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ သူသည် သေသာ မသေရသေးသော်လည်း လက်တစ်ဖက်ကျိုးကာ ဦးခေါင်းတွင်လည်း ဒဏ်ရာရခဲ့လေသည်တကား။

(၂)

နှစ်လသာသာခန့်အကြာတွင် သူ၏ လက်မောင်းနှင့် ဦးခေါင်းမှ ပတ်တီးများကို ဆရာမများက ဖြုတ်ပေးကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ဆေးရုံထက်မှတော့ ဆင်းခွင့် မပြုကြသေးချေ။ သူ၏ ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာ

သည် ကောင်းစွာ စိတ်ချရသေးခြင်း မရှိသေးဟု ဆရာဝန်ကြီးက ပြောဆိုသည်။ ဆေးရုံကြီးပေါ်၌ နောက်ထပ်၍ တစ်လသာသာခန့်မျှ နေထိုင်ခြင်း ပြုရလိမ့်ဦးမည်ဖြစ်သည့် အကြောင်းကိုလည်း ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

သူသည် ကောင်းစွာ နေထိုင်ကောင်းလာခဲ့ပေပြီ။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဦးခေါင်းထဲ၌ မူးနောက်နောက် ဖြစ်တတ်သည်မှလွဲ၍ အခြား မည်သည့် ဝေဒနာမှ မရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် အကျဉ်းထောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော ဆေးရုံကြီးထက်မှ အမြန်ဆုံး ဆင်းပြေးချင်လှပေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် လူမမာတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ရောဂါအကြောင်းကို လူသာမန်တို့ထက် ပိုမိုနားလည်ကျွမ်းကျင်သော ဆရာဝန်ကြီး၏ စကားကို နားထောင်ရပေလိမ့်မည်။ အောင့်အည်း၍ သည်းညည်းခံနေရပေဦးမည်။

သို့ရာတွင် သူ၏ရောဂါပျောက်၍ ဆေးရုံကြီးထက်မှဆင်းရသောအခါ သူသည် အဘယ်သို့ သွားမည်နည်း။ အဘယ်မှာနေမည်နည်း။ အဘယ်သို့ စားမည်နည်း။

ဆေးရုံထက်မှ ဆင်းရမည့်နေ့များကို ရေတွက်စောင့်ဆိုင်းရင်း သူသည် မစဉ်းစားလျှင် မည်သို့မျှ မဖြစ်သော ထိုအကြောင်းအရာများကို စဉ်းစားလာရပေမည်။ တကယ်ဆိုတော့ သူ့အတွက် အနာဂတ်သည် မရှိတော့ချေ။ အတိတ်ကို နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ပြီးနောက် သူသည် ပစ္စုပ္ပန်မှ လွတ်ကင်းရာသို့ ထွက်ပြေးရန် အားထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ပြေး၍ကား မလွတ်ခဲ့ချေ။

အနာဂတ်မရှိသော လူတစ်ယောက်အတွက် သေဆုံးလိုက်ရခြင်းထက် သက်သာခံသာသော အမှုသည် အဘယ်မှာရှိသေးသနည်း။ သူသည် မတွေ့မမြင်မိချေ။ တကယ်ဆိုတော့ လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ သူ့

တစ်ယောက်အတွက် ခံရသောဘက်က ချည်းမျှသာ မဟုတ်သလော။

ဆေးရုံထက်မှ ဆင်းရပြီးနောက် ရင်မဆိုင်လျှင် မဖြစ်သော သူ၏ အနာဂတ်အကြောင်းကို စဉ်းစားဆွေးနွေးမိသောအခါတွင် ဆေးရုံထက်မှ ဆင်းရမည့်အရေးကိုပင် သူသည် ကြောက်ရွံ့သလို ဖြစ်လာလေသည်။

သူသည် အဘယ်သို့သွားရမည်နည်း။ အဘယ်မှာ နေရမည်နည်း။ အဘယ်သို့ စားရမည်နည်း။ တကယ်ဆိုတော့ စာပြင်ဆရာသို့မဟုတ် ကဗျာဆရာကလေး မောင်သစ္စာသည် ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့ပြီပင် မဟုတ်သလော။ သတင်းစာများ၌လည်း ထိုကဲ့သို့ ဖော်ပြထားကြပြီးဖြစ်သည်။

သူ့ကို သိရှိကြသော လူများအားလုံးကလည်း ထိုကဲ့သို့ သိရှိနားလည်ထားကြပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တကယ့်ကဗျာဆရာကလေးမောင်သစ္စာတစ်ယောက်မှုကား မသေ၊ ဆေးရုံထက်တွင် အနာဂတ်ပျောက်နေသည်။

သူ့ကိုထားရှိသော အခန်းထဲတွင် အခြား လူမမာနှစ်ဦးရှိသည်။ ထိုလူမမာနှစ်ဦးစလုံးပင် ဦးခေါင်း၌ ဒဏ်ရာရရှိကြသော လူမမာများဖြစ်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ထိုလူမမာများနှင့် စကားပြောဆိုခြင်း မရှိ။ မရှိသော အနာဂတ်အကြောင်းကိုသာ တွေးရင်း ဆေးရုံကြီးထက်မှ ဆင်းရမည့် နေ့ရက်များကို ကြောက်လန့်တကြား ရေတွက်နေသည်။

"ကနေ့နေရတာ ဘယ်လိုနေသေးသလဲ၊ ခေါင်းထဲက မူးသေးသလား"

ဟု သူနာပြု ဆရာမလေးများ၏ မေးခွန်းကိုပင် သူသည်ပြန်၍မဖြေလိုက်မိချေ။

နာခဲ့ကျင်ခဲ့ရသော အတိတ်သို့လည်း သူသည် ပြန်၍ မသွားနိုင်၊

မရှိသော အနာဂတ်သို့လည်း ပြေး၍မရ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော ဆေးရုံကြီး ထက်တွင် သူသည် အိပ်၍ မပျော်သော ညပေါင်းများစွာတို့ကို ပင်ပန်း ကြီးခြင်းကြီးစွာ ဖြတ်ကျော်သွားရပေ၏။ ယင်းသို့ ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံလုံး မှ လူမမာများ အားလုံးလိုလို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စက်နေကြသော အချိန်တွင် အိပ်မပျော်နိုင်သော ထိုလူမမာသည် မည်ကဲ့သို့ မျှော်လင့် ခြင်း မပြုနိုင်သော ကဗျာတစ်ပုဒ် ရွတ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာထက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လှဲနေရာမှ သူသည် လူးလဲ၍ ထထိုင်မိသည်။ ထို့နောက် သူ၏နားကိုပင် ယုံကြည်ခြင်း မပြုချင်သေး သကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ နားစွင့်နေမိသည်။

ထိုကဗျာကို ရွတ်နေသူမှာ ညဘက်တွင် အစောင့်တာဝန်ကျ နေသော သူနာပြုဆရာမကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ တာဝန်ကျ သော သူနာပြုဆရာမ အားလုံးပေါင်း သုံးယောက်ရှိသည့်အနက် နှစ် ယောက်သည် ကျားထိုးနေကြသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေဟန် တူသော ကျန်ဆရာမကလေးသည် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကဗျာရွတ်နေသော ဆရာမကလေးကို သူသည် လှမ်း၍ ကြည့် လိုက်သည်။ သူနာပြုဆရာမကလေးသည် ကဗျာကို အလွတ်ရွတ်နေခြင်း တော့ကား မဟုတ်ချေ။ ကဗျာစာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုရွတ်ဆို နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ထိုကဗျာဖတ်နေသော ဆရာမကလေးကို လှမ်းကြည့် နေရာမှ မျက်ရည်များ လည်လာသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲကြီး ဖြစ်လာသည်။

သူနာပြုဆရာမကလေးသည် 'လှည်းတန်းထိပ်မှ ညအပျို' အမည်ရှိသော ကဗျာကလေး တစ်ပိုဒ်ကို အမြတ်တနိုး ရွတ်ဆိုနေသည်

တကား။

သူသည် ခုတင်ထက်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကဗျာရွတ်နေသော ဆရာမကလေးဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားလေသည်။

ကဗျာကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းရွတ်ဖတ်နေသော သူနာပြုဆရာမကလေးသည် လူမမာတစ်ယောက် သူမအနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီးနောက် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ကြည့်နေသည်ကို မြင်မိဟန်မရှိချေ။ ကျားထိုးနေသော ဆရာမနှစ်ယောက်တို့သည်လည်း 'ကင်း' သုံးကောင်စီနှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အမှားထိုးရန် သဲသဲမဲမဲ ဖြစ်နေကြသည်။

သူနာပြုဆရာမကလေးသည် နောက်ထပ်ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရှုပြန်လေသည်။ ထိုကဗျာ၏ အမည်မှာ 'ဘတ်စ်ကားဆိပ်' ဖြစ်လေသည်။

သူသည် သူနာပြုဆရာမကလေး ဖတ်ရှုနေသော ကဗျာကို နားထောင်ရင်း မျက်ရည်များပင် ကျလာသည်။ သူ၏ကဗျာများကို သူ ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းခဲ့ပြီးခါမှ အဘယ်သူက ယခုကဲ့သို့ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်သနည်း။

"ဆရာမ..."

သူသည် ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ အသံသည် အက်နေသည်။

ကဗျာစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုနေသော ဆရာမလေးသည် လန့်ဖျပ်သွားဟန်ရှိသည်။ လက်ထဲမှ ကဗျာစာအုပ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် လွတ်ကျသွားသော ထိုစာအုပ်ကိုကား ပြန်မကောက်ချေ။ လူမမာကိုသာ မသင်္ကာလှသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။

သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ကျနေသော ကဗျာစာအုပ်ကလေးကို ကုန်း၍ကောက်ယူကာ ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

အပယ်ခံကဗျာများ

ဖွဲ့နွဲ့သူ - မောင်သစ္စာ

ကဗျာစာအုပ်၏ မျက်နှာဖုံးကို သူသည် ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးအောက်တွင် ရပ်ကာ တရားလွှတ်တော်ချုပ် အဆောက်အအုံကြီးကို လှမ်းမော့ကြည့်နေသော လူရွယ်တစ်ယောက်ပုံကို ရေးဆွဲ ဖော်ပြထားသည်။ လူရွယ်သည် အလွန်တရာ ပိန်ချုံးလျက်ရှိလေသည်။ အဝတ်အစားများသည်လည်း အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ်နှင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကဗျာဆရာကလေး မောင်သစ္စာတစ်ယောက် ဘဝတစ်ပါး ကူးပြောင်းပြီးခါမှ သူ၏အပယ်ခံကဗျာများကို အဘယ်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကများ ယခုကဲ့သို့ စာတစ်စောင် တစ်ဖွဲ့အနေနှင့် ထုတ်ဝေလိုက်သနည်း။

မျက်နှာဖုံးကို လှန်လိုက်သောအခါ ထုတ်ဝေသူကို သူသည် သွား၍ တွေ့မြင်လိုက်၏။

"အပယ်ခံ ကဗျာဆရာကလေး မောင်သစ္စာအား
အစဉ် အမှတ်ရ အောက်မေ့စိမ့်သောငှာ သူ၏ ကဗျာများ
ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း ပြုပါသည်"

မြင့်

သူသည် ရည်ညွှန်းချက် စာတန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ၏ကိုယ်ကို တောင့်၍ မထားနိုင်တော့ချေ။ သူသည် ကလေး

သူငယ်တစ်ယောက်လို ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုချလိုက်၏။ ကျားထိုးနေသော ဆရာမနှစ်ယောက်စလုံးရော ထိုကဗျာစာအုပ်ကို အမြတ်တနိုး ဖတ်ရှုနေသော ဆရာမကလေးပါ သူ့ကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် ဝိုင်း၍ ကြည့်နေကြသည်။

သူသည် ထိုကဗျာစာအုပ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက်...

"ဒီစာအုပ်ကလေး ကျွန်တော့်ကို ပေးပါလား ဆရာမရယ်"

ဟု ဆရာမကလေးကို တောင်းပန်ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာက ရှင်နဲ့ သိလို့လားဟင်"

ဟု ကဗျာစာအုပ်ရှင် ဆရာမကလေးက အနည်းငယ်ပြုံး၍ မေးလိုက်သည်။

"ဒီကဗျာတွေဟာ ကျွန်တော်ရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာတွေမို့လို့ပါ ဆရာမရယ်"

သူသည် ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ရှင့်နာမည် ပေးတုန်းက ရှင့်မှာ နာမည်မရှိတော့ဘူးဆို၊ ဒီကဗျာတွေကို ရှင်ရေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ"

ဆရာမကလေးက သွက်လက်စွာ ပြောဆိုလေသည်။

"ဒီကဗျာတွေဟာ ကျွန်တော် စပ်ခဲ့တဲ့ ကဗျာတွေပါ ဆရာမရဲ့"

"ရှင် သတိကောင်းကောင်း ရရဲ့လားဟင်"

ကျားထိုးနေသော ဆရာမနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ဝင်၍ မေးလိုက်သည်။

"ဘာပြုလို့လဲ ဆရာမရဲ့"

သူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်၍ မေးလိုက်လေသည်။

"ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ အလင်္ကာအသင်းကြီးက လွတ်လပ်ရေးရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဒီမောင်သစ္စာရေးတဲ့ အပယ်ခံကဗျာများဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို အတော်ဆုံး ဘဝသရုပ်ဖော် ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်အနေနဲ့ ရွေးချယ်လိုက်ကြပြီ၊ လာမယ့် သုံးလေးရက်အတွင်း မြို့တော်ခန်းမမှာ ကျင်းပမယ့် စာပေဆုနှင်းသဘင်ပွဲမှာ ဆုငွေသုံးထောင် ချီးမြှင့်လိမ့်မည်ဆိုတာကိုကော ရှင် သိရဲ့လား"

ကဗျာစာအုပ်ရှင် ကဗျာဆရာမကလေးက ဝင်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

"သေခါမှ ငွေတစ်ရာ"

သူသည် ထိုကဲ့သို့ တိုတိုတောင်းတောင်း ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဆရာမ သုံးယောက်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေကြသည်။ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူး နေကြသည်။

"သေသွားပြီးတဲ့နောက်မှ ဒီကဗျာဆရာကို ချီးကျူးပြီး ဆုငွေသုံးထောင်တောင်မှ ပေးကြဦးမလို့တဲ့လား"

သူသည် ကျိန်ဆဲသကဲ့သို့ ပြောဆိုနေပေသည်။

ဆရာမတစ်ယောက်သည် လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေသည်။

"မသေခင်တုန်းကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ လူရာတောင် မသွင်းကြဘူး"

သူသည် ကြောင်တောင်တောင် ပြောဆိုနေသည်။

"ရှင် သတိရရဲ့လားဟင်"

ကဗျာစာအုပ်ရှင် ဆရာမကလေးက ဝင်၍ မေးလာသည်။

"ကျုပ်ကို ရူးတယ်လို့များ ထင်နေကြသလား ဆရာမ"

သူသည် အော်ငေါက်၍ ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ရှင် ကောင်းကောင်း နေကောင်းသေးတာ မဟုတ်လို့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပြန်လှဲနေရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်" ကျန် ဆရာမကလေးကဝင်၍ ပြောဆိုလာပြန်သည်။

"ကျုပ် မရူးဘူး ဆရာမ၊ လူတွေသာ ရူးနေကြတာပါ" သူသည် အော်ဟစ်၍ ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဆရာမလေးနှစ်ယောက်တို့သည် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေကြသည်။

"ဆရာကြီး ပီမိုးနင်း အသက်ရှင်နေတုန်းကတော့ ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ ပစ်ထားကြပြီး သေတော့မှ အမယ်လေး ဆရာကြီးရဲ့... အဘလေး ဆရာကြီးရဲ့နဲ့ လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ အရူးတွေ"

ထိုအခိုက် ခပ်စောစောက ထွက်သွားသော ဆရာမကလေးနှင့်အတူ ဆရာဝန်သည် လိုက်ပါ၍လာသည်။ ဆရာဝန်သည် ထွေထွေထူးထူး စကားပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။ သူ့ကို ခုတင်ပေါ်သို့ အတင်းဆွဲတင်လိုက်ပြီးနောက် ဆေးတစ်လုံး ထိုးလိုက်သည်။ ဘာဆေးမှန်းတော့ သူမသိလိုက်ပေ။ သို့ရာတွင် အတော်ကလေး နာနာကျင်ကျင်ခံလိုက်ရသည်။ ထိုနာနာကျင်ကျင်ခံရင်းပင် သူ၏မျက်ခွံများသည် လေးလံလာကြပြီးနောက် တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်၍ သွားလေသည်။

(၃)

နောက်တစ်ကြိမ် သတိပြန်ရကာ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါများတွင် သူသည် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးပေါ်တွင် မဟုတ်တော့ချေ။ ထို့ထက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသောနေရာနှင့် အဆောက်အအုံတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်နေသည်။

သို့ရာတွင် မည်သည့်နေရာမှန်းကိုကား သူသည် ရုတ်တရက် ခန့်မှန်း၍ မရချေ။ သူ့ကို အခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ထားရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ခုတင်ထက်မှ ကမ္ဘာ ကယာ ဆင်းကာ သူရောက်ရှိနေသော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် နေရာတို့ကို အကဲခတ်လေသည်။

သူသည် ငှက်သံများကို ကြားရသကဲ့သို့ ရယ်မောသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ထို့ပြင် အလန့်တကြား အော်ဟစ်သံများကိုလည်း နားကွဲလုမတတ်ကြားနေရသည်။ တော်တော်ပင် နားမချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းသော ဒေသဖြစ်နေသည်တကား။ သို့ရာတွင် ထိုအရပ်သည် ဘာအရပ်နည်း။

သူသည် တဖြည်းဖြည်း ရိပ်စားမိစပြုလာသည်။ သူသည် စိတ္တဇ ဆေးရုံဟု ခေါ်ဝေါ်သော အရူးထောင်သို့ ရောက်နေလေသလား။ သို့ရာ တွင် သူသည် အရူးတစ်ယောက်တော့ကား မဟုတ်ချေ။

ထိုအကြောင်းကို သူသည် ကောင်းစွာ စိတ်ချထားသည်။ လူ တို့သည် မိမိတို့အကြောင်းကို မိမိတို့သာလျှင် အသိဆုံး ဖြစ်ကြသည် ပင် မဟုတ်လော။ 'ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိသည်' ဆိုသော စကား လည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်လော။

သူ့ကို ဘယ့်အတွက် ဤနေရာသို့ ပို့လိုက်ကြသနည်း။ ဤနေရာ ပို့မည့်အစား တာမွေနှင့် ကြံတော အရပ်များသို့ ပို့လိုက်ကြလျှင် အဘယ် မျှ အေးချမ်းကောင်းမွန်လိမ့်မည်နည်း။

သူသည် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးများဖြင့် ပိတ်ကာ သူ၏ ခုတင်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် ထိုင်လိုက်သည်။ အသက်ရှင်လျက် သေနေရသူထက် အသက်သေဆုံးပြီးနောက် ရှင်နေရသူ၏ ဝဋ်ကြွေး လောက် ကြီးမားသော ဝဋ်ကြွေးသည် ရှိနိုင်ပါဦးမည်လော။

"အိပ်ရာက နိုးနေပြီလား"

အသက်သုံးဆယ်သာသာခန့် စိတ္တဇဆေးရုံမှ အလုပ်သမားနှင့် တူသော လူကြီးတစ်ယောက်က အပြင်မှနေ၍ သူ့ကို နှုတ်ဆက် မေးမြန်းလာသည်။

သူသည် ထိုမေးခွန်းကို မဖြေချင်ပေ။ သူသိချင်သော ကိစ္စကိုသာ ပြန်၍ မေးလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို ပို့ထားကြတာလဲခင်ဗျာ"

ထိုလူကြီးက ပြုံးပြီးနောက် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ အမေးကို မဖြေသဖြင့် လူမမာ၏ မေးခွန်းကိုလည်း ဖြေ၍ မသွားချေ။

သူသည် သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။ သူ၏ မိခင်သည် သူ့ကို မမွေးလာခဲ့လျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိမ့်မည်နည်း။ သူသည် ထိုကဲ့သို့များပင် တွေးတောမိလေသည်။ ထိုသို့ တွေးတောနေခိုက်...

"မင်း... မင်း... မောင်မြင့်မဟုတ်လား"

ဟူသော မေးမြန်းသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူသည် အားတက်၍ သွားလေသည်။ ဟုတ်သည်။ သော့ခတ်ထားသော အခန်းအပြင်ဘက်မှ တစ်ရံရောအခါက သူ့ကို ပြည်သူ့လမ်းမကြီးတစ်ခု၏ ဘေးတွင် ငွေတစ်ကျပ် ပေးကမ်းသွားခဲ့သော ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းကို တွေ့နေရသည်။ ထိုစဉ် ထိုလူသည် စိတ္တဇဆေးရုံတွင် စာရေးလုပ်နေကြောင်း ပြောဆိုသွားခဲ့ဖူးလေသည်။

သူသည် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ကာ ရုတ်တရက် ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်ချေ။ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလည်လာကြသည်။

"မင်း ဘယ်လိုဖြစ်လာရတာလဲ ဟင်"

သူသည် ခုတင်ထက်မှဆင်းကာ သံတံခါးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့

သည်။ ထို့နောက်...

"ငါ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါ့ဒုက္ခကို ကယ်ပါဦးကွာ"

သူသည် ဝမ်းနည်းပက်လက် ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ဒါထက် မနက်ဖြန် မြို့တော်ခန်းမမှာ မင်းကို ဂုဏ်ပြု ချီးကျူးပြီး ဆုငွေပေးမယ့် အခမ်းအနား ကျင်းပတာကကော ဘယ်လိုလဲ၊ ငါလည်း ကနေ့မနက် သတင်းစာတွေထဲမှာ တွေ့လို့ သွားမလို့တောင် စိတ်ကူးထားမိတယ်"

"အဲဒီကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာဆိုတော့ ကျုပ်ပါပဲဗျာလို့ ပြောမိတာနဲ့ ငါ့ကို အရူးဆိုပြီး ဆေးရုံက ဒီကို ပို့လိုက်တာ ပါပဲ သူငယ်ချင်းရာ"

"ဟေ... ဟုတ်လား"

"သူတို့က ကဗျာဆရာမောင်သစ္စာဆိုတာ မီးရထားကြိတ်လို့ သေပြီတဲ့ကွာ"

"ဟေ... ဟုတ်လား၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ"

"ငါ့ကို ပစ်တော့မထားပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ"

"အားမငယ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကို ငါအစတက်နိုင်ဆုံး စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်"

"မင်းတတ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ မနက်ဖြန် အခမ်းအနားကို ငါတက်နိုင်အောင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကြံစည်ပေးစေချင်တယ်ကွာ၊ ငါစကားလေး တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းလောက် တက်ပြောချင်လို့ပါ"

စိတ္တဇဆေးရုံမှ စာရေးကြီးသည် ပြုံး၍ ဦးခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

❖

မိုးမလင်းသော်လည်း နေထွက်လာသည့် ညတစ်ည

(၁)

အချိန်မှာ ည ကိုးနာရီခွဲသာသာမျှရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း မြို့တော်ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးသည် မီးရောင်များဖြင့် ဝင်းထိန်ကာ တစ်ခဲနက်သောပရိသတ်ကြီးဖြင့် ကျပ်ခဲပြည့်လျှံလျက် ရှိလေသည်။

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် အလင်္ကာ အသင်းကြီး၏ စာပေဆုနှင်းသဘင် အခမ်းအနား ကျင်းပချိန်ဖြစ်လေသည်။ အခမ်းအနားကျင်းပရာ စင်မြင့်နဖူးစည်းတွင် 'အလင်္ကာဆုနှင်းသဘင်' ဆိုသောရွှေစာလုံးနှင့် စာတန်းကြီးကို တခမ်းတနား ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

ထိုစာတန်း၏ အောက်တွင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်အလင်္ကာအသင်းကြီး၏ အလင်္ကာကျော်စွာဘွဲ့ရဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးထင်ကျော်နှင့် အမှုဆောင်လူကြီးဆယ်ယောက်ခန့်တို့သည် ဣန္ဒြေရရထိုင်နေကြသည်။ စင်မြင့်အောက်ဘက်ရှိ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးတွင် ကဗျာစာပြု

ပရိသတ်ကြီးသည် ကျပ်ခဲနေသည်။

နေ့စဉ် သတင်းစာတိုက်ကြီးများမှ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များသည် ဓာတ်ပုံများကို သူ့ထက်ငါ တိုးဝှေ့ရိုက်ကူးလျက် ရှိကြလေသည်။

ဆုနှင်းသဘင်တွင် အလင်္ကာ အသင်းကြီးက ဆုသုံးခုကို ရွေးချယ်ထားသည်။ ပထမဆုမှာ ရသစာပေမဟုတ်သော မြန်မာစကားပြေအရေးအသားအတွက် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယဆုမှာ ရသစာပေနှင့် သက်ဆိုင်သော စကားပြေအရေးအသားအတွက်ဖြစ်ပြီး တတိယဆုမှာ ကဗျာဆုဖြစ်လေသည်။

ဆုနှင်းသဘင်ကို ကိုးနာရီမှ စတင်သဖြင့် ရသစာပေမဟုတ်သောစကားပြေဆုနှင့် ရသစာပေစကားပြေဆုများကို ပေးအပ်ချီးမြှင့်၍ ဂုဏ်ပြုစကားများ ပြောဆိုပြီးစီးကြသောအခါ ဆယ်နာရီခွဲသာသာ ဆယ့်တစ်နာရီခန့်မျှ ရှိလေပြီ။

စာပေ ပရိသတ်ကြီးသည် နောက်ထပ် ကျန်နေသော ကဗျာဆုများကို များစွာ စိတ်ဝင်စားနေကြပုံ ရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မထင်မရှား ကွယ်လွန်၍သွားသော ကဗျာဆရာကလေးတစ်ဦးကို ရွေးချယ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကဗျာလောကတွင် မည်သည့်အခါကမျှ စာရင်းအသွင်းမခံခဲ့ရရှာသော ကဗျာဆရာကလေးတစ်ယောက်၏ ကဗျာများကို ပညာရှိသုခမိန်ကြီးများပါဝင်သော အလင်္ကာအသင်းကြီးက အကောင်းဆုံးနှင့် အလေးနက်ဆုံးကဗျာများ အဖြစ်ဖြင့် ရွေးချယ်ကြခြင်းကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ မကျေမနပ်မရှိကြချေ။ အပယ်ခံကဗျာသည် အပယ်ခံလူတန်းစားများ၏ ဘဝနှင့်သရုပ်ကို သစ္စာရှိရှိ ဖွဲ့နွဲ့ဖော်ပြခြင်း ပြုနိုင်စွမ်းသောကြောင့်လည်း ဖြစ်တန်ရာပေသည်။

အခမ်းအနား၏ အခမ်းအနားမှူးက ကွယ်လွန်သူ ကဗျာဆရာကလေး မောင်သစ္စာ၏ အပယ်ခံကဗျာကို အကောင်းဆုံးကဗျာစာအုပ်အဖြစ် ရွေးချယ်ခြင်းပြုလိုက်သည်ကို စင်မြင့်ပေါ်က ကြေညာလိုက်သောအခါ ပရိသတ်ကြီးအတွင်း၌ မျက်ရည်ကျသောအမျိုးသမီးနှစ်ဦးကိုကား ဘယ်သူကမျှ သတိမထားလိုက်အားကြချေ။

တစ်ယောက်မှာ ကွယ်လွန်သူကဗျာဆရာ၏ ကျောင်းနေဖက်နှင့် ငယ်ရည်းစားဖြစ်သူ ပြုံး ဖြစ်သည်။ ပြုံးသည် ရှေ့ဆုံးတန်းတွင်ဖြစ်သည်။ ပြုံး၏ဘေးတွင် ကွယ်လွန်သူ ကဗျာဆရာ၏ အစ်ကို၊ မရီးနှင့် အစ်မ၊ ယောက်ဖများသည် ကြွားကြွားဝင့်ဝင့် ထိုင်နေကြသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် ပြုံးကိုမသိကြသကဲ့သို့ ပြုံးကလည်း သူတို့ကို မသိကြချေ။ ကျန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှာ ကွယ်လွန်သူ ကဗျာဆရာလေးကို ပြန်လည်မွေးထုတ်ရန် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့သော ညအပျိုလေး မြင့် ဖြစ်သည်။

မြင့်သည် ပြုံးကဲ့သို့ ရှေ့ဆုံးတန်း၌ နေရာမရချေ။ ချောင်ကျလှသော နောက်ဆုံးတန်း တစ်နေရာတွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေရှာသည်။ မြင့်၏ ဘေးတွင် အပယ်ခံကဗျာများကို စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်မြောက်လာအောင် ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးခဲ့သော စန္ဒရားဆရာသည် ထိုင်နေသည်။

"ကိုသာရှိနေရင် ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာလိုက်မလဲ နော်"

မြင့်သည် မျက်ရည်စကလေးများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သိမ်းဆည်းရင်း စန္ဒရားဆရာကို ခပ်တိုးတိုးလှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏ အသံသည် အက်ကွဲနေသည်။

စန္ဒရားဆရာသည် ဦးခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလေသည်။ သူသည်

လူတစ်ဖက်သားအား ဝမ်းနည်းနေသည့် အကြောင်းအရာကို ပြောဆိုလို ဟန် မရှိချေ။

"သူ မရှိတော့တာဘဲ ကောင်းပါတယ်လေ။ ဒါမှ မြင့် သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချစ်ရမှာ"

မြင့်သည် ငှင်းဘာသာတစ်ယောက်တည်း ပြောဆိုနေသည်။

စန္ဒရားဆရာသည် မြင့်ကို စောင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ထို မိန်းမ၏ မေတ္တာသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ပင် ကြီးမားလှပေသည် တကား။

အခမ်းအနားမှူးသည် ကွယ်လွန်သူကဗျာဆရာမောင်သစ္စာကို ချီးကျူးခြင်းပြုလိုသော စာပေမြတ်နိုးသူများကို ပရိသတ်ထဲမှ ခေါ်ထုတ် ခြင်းပြုလိုက်သည်။

ကွယ်လွန်သူ အပယ်ခံကဗျာဆရာကလေး၏ အပယ်ခံကဗျာ များကို ပထမဦးဆုံး စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်၍ ချီးကျူးစကားပြောဆိုသူမှာ ဒလ သင်္ဘောကျင်းဘက်မှ အလုပ်သမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေ သည်။ အလုပ်သမားကြီးသည် စာတတ်ပေတတ်တစ်ယောက်တော့ ကား မဟုတ်ရှာချေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် အခြား စာတတ်ပေတတ် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဝေါဟာရ လှလှကလေးများကို မသုံးစွဲနိုင်ရှာချေ။

သို့ရာတွင် အပယ်ခံကဗျာစုထဲမှ 'ရွှေပြည်တော်သစ်တည်လု နီးပြီ' အမည်ရှိသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို အလွတ်ရွတ်ပြသွားလေသည်။ တူကိုကိုင်စွဲ၍ လူ့ဘောင်ခနကို ထုတ်လုပ်သော အလုပ်သမားများက ဦးဆောင်၍ တည်ဆောက်နေသော ရွှေပြည်တော်သစ်တည်လုနီးပြီ ဆိုသောကဗျာသည် ထိုသင်္ဘောကျင်း အလုပ်သမား၏ နှလုံးကို ဆွဲခါ ပစ်လိုက်ဟန်ရှိသည်။

"ကျုပ်တို့ အလုပ်သမားတွေအနေနဲ့ ဒီကဗျာတွေကို ရေးခဲ့ တဲ့ ကဗျာဆရာကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ပြောချင်

တယ်၊ သူသာ မသေသေးရင် ကျုပ်တို့လို အပယ်ခံတွေအတွက် အခုလို အဖိုးတန်တဲ့ ကဗျာတွေကို ရေးလိမ့်ဦးမယ်ဆိုတာကို ယုံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကဗျာဆရာကလေး ကွယ်လွန်သွားရှာပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ နောက်ထပ် မရေးနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ အင်မတန် ဝမ်းနည်းကြရပါတယ်၊ ကဗျာဆရာလေး မောင်သစ္စာ ကောင်းရာသုဂတိသို့ လားပါစေလို့ ကျုပ်တို့ အလုပ်သမားတွေက စုပေါင်းပြီး ဆုတောင်းကြပါတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ပြောချင်ပါတယ်"

ထိုသို့ ချီးကျူးစကားပြောဆိုကာ အလုပ်သမားကြီး စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်းချလာသောအချိန်တွင် ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ပြုံးကတော့ မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ တရှုပ်ရှုပ် ငိုယိုပေသည်။

ကွယ်လွန်သူ ထိုကဗျာဆရာကို ချီးကျူးကြသောသူပေါင်း ခုနစ်ယောက်မျှ ရှိလေသည်။ ထိုအထဲတွင် ဆေးလိပ်ခုံမှ မိန်းကလေး တစ်ဦး၊ မော်တော်ကားစပယ်ယာ တစ်ဦး၊ အရပ်ပျက်မကလေး တစ်ဦး၊ ကျောင်းသားတစ်ဦး၊ ကဗျာဆရာတစ်ဦးနှင့် ရုံးအမှုထမ်းတစ်ဦးတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ တစ်ဦးတစ်ဦးလျှင် အချိန် ဆယ့်ငါးမိနစ်မှ မိနစ်နှစ်ဆယ် အထိ ယူငင်သွားကြသဖြင့် ချီးကျူးပွဲသည် နာရီပြန် တစ်ချက်တီးပြီးမှ ပြီးစီးလေသည်။ သို့ရာတွင် အခမ်းအနား မပြီးသေးသဖြင့် ပရိသတ်ထဲမှ တစ်ယောက်တလေမှ ထမပြန်ကြချေ။ ပရိသတ်က စိတ်အဝင်စားဆုံး ပြဿနာမှာ ကွယ်လွန်သူ ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာ၏ ဆုကို ၎င်းနှင့် အနီးစပ် သွေးသားတော်စပ်သူ တစ်ဦးက တက်ရောက် လက်ခံမည့် အရေးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် ဘယ်သူ ဖြစ်မည်နည်း။ ပရိသတ်သည် ထိုအချက်ကို သိလိုလှပေသည်။

အခမ်းအနားမှူးသည် အသံချဲ့စက်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကွယ်လွန်သူ ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာနှင့် သွေးအနီးဆုံး တော်စပ်သူ တစ်ဦးဦးက ၎င်းအတွက် ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်သော ဆုငွေကို စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ယူငင်ရန် တောင်းပန်ကြေညာလိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ ကြေညာလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကွယ်လွန်သူ ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာသည် ခန်းမအပြင်ဘက်တွင် ရပ်ကြည့်နေကြသော လူများအကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ မောင်သစ္စာ စင်မြင့်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်သွားသော အချိန်တွင် စာပေပရိသတ်ကြီးသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြသည်။

သို့ရာတွင် ထိုသူသည် ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေသည်ကိုမူကား သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်မျှ မသိကြချေ။ ကွယ်လွန်သူ ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာကို ကောင်းစွာသိရှိကြသော ရှေ့ဆုံးတန်းမှ လူလေးငါးယောက်တို့သည် ထိုင်နေကြရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်ကြသည်။ ထို့အတူ နောက်ဆုံးတန်းမှ ယောကျ်ားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်တို့သည်လည်း အလန့်တကြား ထလိုက်ကြလေသည်။ ထိုသို့ ထလိုက်ကြသူများ အားလုံးသည်ပင် ၎င်းတို့၏ မျက်လုံးများကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေကြပုံရသည်။

ကွယ်လွန်သွားသော လူတစ်ယောက်သည် အဘယ်သို့ ပြန်လည်ထလာနိုင်သနည်း။ ကွယ်လွန်သူသည် တမင်သက်သက် လာရောက်ခြောက်လှန့်နေခြင်း ဖြစ်လေသလော။

နောက်ဆုံးတန်းမှ မြင့်နှင့် စန္ဒရားဆရာတို့သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ကြွားကြွားဝင့်ဝင့် တက်သွားသော သူ့ကို ငေးမောကြည့်ရှုနေကြရာမှ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကလှမ်း၍ ကြည့်နေကြသည်။

ထို့အတူ ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ရပ်နေကြသော ပြုံးနှင့် သူ၏အစ်ကို

အစ်မများနှင့် ယောက်ဖ၊ မရီးများသည် သူ့ကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းနှုတ်ဆက်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် သူကတော့ ဘာမျှ ပြန်လည် ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ အသံချဲ့စက်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော်ဟာ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာရဲ့ သွေးအနီးဆုံး တော်စပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သေဆုံးရာက ပြန်ရှင်လာတဲ့ ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို အခိုင်အမာ ကြေညာလိုပါတယ်"

သူက ထိုကဲ့သို့ စတင်၍ ပြောဆိုလိုက်လျှင်ပင် စင်မြင့်ပေါ်မှ လူကြီးများရော စင်မြင့်အောက်မှ ပရိသတ်ကြီးပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။ ထိုသို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသော ပရိသတ်ထဲမှ ခပ်စွာစွာထဲကနှင့် တူသော လူသုံးလေးယောက်တို့က...

"သေတဲ့လူ ပြန်ရှင်တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျို့၊ ဒီလူ သက်သက်ညာတာ"

ဟူ၍ ထကာ အော်ဟစ်လိုက်ကြပြန်သောအခါ ပရိသတ်သည် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာလေသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ သေတဲ့လူ ပြန်ရှင်တယ်ဆိုတာ သက်သက်ညာတာပဲ၊ ဒီကောင် ညာတာ၊ ဆွဲချဟေ့... ဆွဲချ"

ဆိုသော တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဆူပွက်ပြောဆိုသံများသည်လည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

စင်မြင့်ပေါ်မှ လူကြီးများသည် ပရိသတ်ကို ထိန်းနိုင်ပုံမရှိချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူသည် လက်ခုပ်ကို ကျယ်လောင်စွာ တီး၍ ပရိသတ်ကို ဟန့်လိုက်သည်။ ပရိသတ် ငြိမ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်...

"ကျွန်တော်ဟာ ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာဖြစ်တဲ့အကြောင်း

ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေကို ပေးပါ့မယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နားထောင်ကြစေလိုပါတယ်”

ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး အော်ဟစ်၍ ပြောဆိုလိုက်ရသည်။

ပရိသတ်သည် ငြိမ်၍ သွားလေသည်။ အသံမျှပင် မထွက်တော့။

သူသည် အပယ်ခံကဗျာစာအုပ်တွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားသော ကဗျာသုံးပုဒ်တို့ကို တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် အလွတ် ရွတ်ဆိုပြလိုက်လေသည်။ ပရိသတ်ကြီးနှင့်အတူ စင်မြင့်ပေါ်မှလူကြီးများသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြလေသည်။ ဤကဲ့သို့ မြို့တော်ခန်းမကြီး တစ်ခုလုံးသည် အပ်ကျလျှင်ပင် ကြားရတော့မလောက် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေစဉ်တွင် ပြိုးနှင့်တကွ ၎င်း၏ အစ်ကိုနှင့် အစ်မများသည် ၎င်းတို့ ရပ်နေကြသော ရှေ့တန်းတွင် ရပ်မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြေးတက်လာကြလေသည်။ ထိုလူသိုက်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင်ပင် သူသည် စိတ်နောက်ကျို၍ သွားလေသည်။

“ကိုမောင်မြင့်”

ပြိုးက ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လေသည်။

“ညီလေး”

အစ်ကိုလုပ်သူကလည်း ရယ်ကာပြုံးကာနှင့် နှုတ်ဆက်နေသည်။

“ငါ့မောင် တကယ် မသေဘူးနော်၊ မမ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

လင်ကို ကြောက်ရရှာသော အစ်မလုပ်သူကလည်း ဝမ်းသာအားရ မေးမြန်းလေ၏။

ယင်းသို့ ထိုလူသိုက်က သူ့ကို တန်ဖိုးထားကာ အရေးတယူ နှုတ်ဆက်နေချိန်တွင် နောက်ဆုံးခုံတန်းတွင် မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ရပ်ကြည့်နေရှာသော မြင့်ကို သူသည် လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအခိုက် ပရိသတ်ထဲမှ ခပ်စွာစွာ ခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် တူသော လူတစ်ယောက်သည် ဝုန်းခနဲထကာ လက်ခုပ်တီးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်... စင်မြင့်ပေါ်မှ လူကြီးများရော ပရိသတ်များ၏ အာရုံသည် ထိုသူ့ထံသို့ လှည့်သွားကြလေသည်။

"သေတဲ့လူဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရှင်နိုင်ဘူးဆိုတာကို အလင်္ကာအသင်းရဲ့ အမှုဆောင်လူကြီးမင်းများနဲ့ ပရိသတ်ကြီးဟာ မေ့နေကြတာနဲ့တူပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ကဗျာ သုံးလေးပုဒ်ကို အလွတ်ရွတ်ပြတတ်ရုံနဲ့ သေတဲ့လူဟာ ပြန်ရှင်လာပြီလို့ ကျွန်တော်တို့က ယုံကြရမှာလား၊ ဒီလူဟာ လူညာ လူလိမ်"

ထိုသူက အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်လျှင်ပင် စင်မြင့်ပေါ်မှ လူကြီးများရော ပရိသတ်ကြီးပါ ထိန်းမရအောင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းနှင့် မကျေမချမ်း ဆူပူပြောဆိုလာကြ၏။

"ဟေ့... လူညာ ဆင်း"

"လူညာ အလိုမရှိ"

"တခွေးကို ရိုက်ထုတ်ကြဟေ့"

ပရိသတ်သည် ထိန်းမရနိုင်လောက်အောင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲနှင့် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာသောအခါ သူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်နှင့် ခွက်ထိုး ခွက်လှန် ရယ်မောရင်း လက်ခုပ်ကို တီးလိုက်သည်။ ပရိသတ်သည် ရုတ်တရက် ငြိမ်သွားကြလေသည်။

"ခုနလူကပြောတာ မှန်တယ်ဗျို့၊ ကျုပ် ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာ မဟုတ်ဘူး၊ အရူးထောင်က ထွက်ပြေးလာတဲ့ အရူးတစ်ယောက်၊ ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာဆိုတာ သေလို့တောင် အရိုးဆွေးနေပြီ"

သူသည် ထိုကဲ့သို့ အော်ဟစ်၍ ပြောလိုက်သောအခါ ပြုံးနှင့်

တကွ ၎င်း၏ အစ်ကိုများ၊ အစ်မများပါ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်နေကြသည်။

"ကိုမောင်မြင့်၊ မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ဟင်"

"ဟော့ ညီလေး၊ မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ"

"မောင်လေးကလည်းကွယ်၊ ဘာပြုလို့ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ဟင်"

ပရိသတ်သည် အလွန်တရာ ဒေါသထွက်လာဟန် ရှိလေသည်။ ကုလားထိုင်ကို ရိုက်ချိုးသူများ ရိုက်ချိုး၍ အရူးအား စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆွဲချမည် ဆိုသူများကလည်း စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ သည်အခိုက်တွင် နောက်ဆုံးတန်းမှ မြင့်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာသကဲ့သို့ ခန်းမ၏ အချက်အချာ မီးခလုတ်ဆီကို ပြေးသွားပြီးလျှင် မီးခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

မြို့တော်ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်မည်း ဆူညံ၍ သွားလေသည်။

"မြင့်ရေ... ဟေ့ မြင့်"

သူသည် မီးခလုတ်ကို ဆွဲပစ်ခဲ့ပြီးနောက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြေးသွားသော မြင့်ကို စင်မြင့်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍လိုက်ရင်း အော်ခေါ်လိုက်သည်။

"ကိုသစ္စာရေ... ကိုသစ္စာ"

မြင့်ကလည်း အသံပြန်၍ ပြုလေသည်။

"ကိုမောင်မြင့်... ကိုမောင်မြင့်"

ပြီးကလည်း သူ့နာမည်ကို ခေါ်ကာ သူ့နောက်သို့ ဒရောသောပါး ပြေးလိုက်လေသည်။

မြင့်သည် မဟာဗန္ဓုလ လမ်းမကြီးကိုဖြတ်၍ ပန်းခြံထဲသို့ပင်

ပြေးဝင်သွားလေသည်။ ထိုနေရာကိုသိသော ကဗျာဆရာကလည်း ထို လမ်းကြီးကို ဖြတ်ကာ ပန်းခြံထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားသည်။ ကဗျာဆရာကို မျက်ခြည်အပြတ်မခံသော ပြူးကလည်း ထိုလမ်းမကြီးကိုပင် ဖြတ်ကာ ထိုပန်းခြံထဲသို့ပင် လိုက်သွားလေသည်။

လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီး အောက်တွင် သူတို့ သုံးယောက် ဆုံမိကြလေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကား မပြောနိုင်ကြချေ။ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်နေကြသည်။ ထိုသို့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စကားပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်သက်နေကြသော ယောကျ်ားပျို တစ်ဦးနှင့် မိန်းမပျိုကလေးနှစ်ဦးတို့ကို လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီး သည် အတန်ကြာမျှ ငုံ့ကြည့်နေရာမှ မြို့တော်ခန်းမ အဆောက်အအုံ ကြီးကို လှမ်း၍ မျက်စောင်းထိုးကာ ကြည့်လိုက်သည်။ မြို့တော်ခန်းမ အဆောက်အအုံသည် ရှောင်ဖယ် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထို တရားကို အဘယ်သို့ စီရင်ပါမည်အကြောင်း အကူအညီတောင်း၍ မေးမြန်းသည့်အနေနှင့် တရားလွှတ်တော်ချုပ် အဆောက်အအုံကြီးကို လှမ်း၍ ကြည့်နေပြန်သည်။ တရားလွှတ်တော်ချုပ် အဆောက်အအုံ ကလည်း ထိုတရားကို စီရင်ရန် ခက်ခဲလှသကဲ့သို့ ဦးခေါင်းကို ခါယမ်း လိုက်ပြီးနောက် ဆူးလေစေတီတော်ကို လှမ်း၍ ဖူးမြော်လိုက်သည်။

ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာသည် ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်သက်နေကြ သော မြင့်နှင့် ပြူးတို့ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက်...

"ကိုယ်တို့ ဘုရားထဲဝင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ကျောက်တိုင်ထက်မှ ဆင်းကာ စေတီတော် ဘက်သို့ ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချကာ လျှောက်၍ သွားလေသည်။ မြင့်

နှင့် ပြုံးတို့သည် တစ်ဦးကို တစ်ဦးက လှမ်းကြည့်ကြပြီးနောက် သူ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်ကာ လိုက်ပါလာကြလေသည်။

ဆူးလေစေတီတော် ရင်ပြင်ထက်တွင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိပေသည်။ ထိုသို့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လှသော စေတီတော်၏ ရင်ပြင်တွင် လူငယ် သုံးဦးတို့သည် သူတို့ သုံးဦး ဖြတ်သန်းကျော်လွှားလာခဲ့ကြရသော အတိတ်အကြောင်းများကို ပြောဆိုကြလေသည်။ တစ်ဦး၏ အတိတ်ကို တစ်ဦးက ကြင်ကြင်နာနာ နားထောင်ပေးကြလေသည်။ စာနာသောစိတ်နှင့် ကြားနာလက်ခံခြင်းလည်း ပြုကြသည်။

သူတို့သည် များပြား ရှုပ်ထွေးလှသော အကြောင်းအရာများကို ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်လေရာ အချိန်နာရီများကို သုံးစွဲမှန်းမသိ သုံးစွဲကြရပေသည်။

ပြုံးသည် မြင့်နှင့် ကိုတင်ထွန်းတို့၏ အတိတ်အကြောင်းအရာနှင့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကြားနာခြင်းပြုရသောအခါ ၎င်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော လင်သားအပေါ်၌ မသိမသာ ခွင့်လွှတ်စပြုလာသည်။ တကယ်ဆိုတော့ အတိတ်နှင့်ကင်းသော သူ အဘယ်မှာရှိသနည်း။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်ပင် အတိတ်ကိုဆောင်၍ လူသုံးပါးတို့ကို အလိမ္မာတိုးစေခဲ့သည် မဟုတ်လော။

ပြုံးက သူနှင့်ကိုသစ္စာ ခေါ် ကိုမောင်မြင့်၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြလေသည်။ မြင့်သည် မျက်ရည်စကလေးများနှင့် ပြုံးနှင့် ကဗျာဆရာကလေး ကိုသစ္စာတို့၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ကြားနာရလေသည်။

"တကယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တို့တွေရဲ့ဘဝဟာ ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုတော့ မုဆိုးမိုက်နဲ့ လှောင်ချိုင့်လွဲမှားခဲ့ကြရတဲ့ ငှက်မောင်နှံ

နှစ်စုံတွဲနဲ့ တူနေတယ်၊ မုဆိုးဟာ ငှက်ဖိုနှစ်ကောင်နဲ့ ငှက်မကလေးနှစ်ကောင်ကို တောထဲကဖမ်းလာပြီး ဈေးတင်ရောင်းချဖို့အတွက် လှောင်ချိုင့်နှစ်ခုလုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့... လှောင်ချိုင့်ထဲကို ငှက်စုံတွဲတွေ ထည့်တဲ့အခါမှာ တစ်စုံက အဖိုကို ယူပြီး ကျန်တစ်စုံက အမကလေးနဲ့မှားပြီး ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ငှက်မောင်နှံအတွဲဟာ လှောင်ချိုင့်တစ်ခုစီထဲရောက်ပြီး ဒုက္ခများကြရတဲ့ ကိန်းပါပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့... ခုမှတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြတော့ဘူး၊ မုဆိုးဆိုတဲ့ကံက ဖန်တီးပေးလိုက်ကြတဲ့အတိုင်း ကိုယ်ရောက်ရာ လှောင်ချိုင့်ထဲမှာပဲ ကိုယ့်အတွဲနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေနိုင်အောင် ကြိုးစားကြရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ထိုကဲ့သို့ ကဗျာဆရာက ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်သောအခါ ပြိုးသည် လေးလေးနက်နက် သဘောပေါက်သွားသကဲ့သို့ ဦးခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက်... သုံးဦးသားတို့သည် ညှိနှိုင်းခြင်း မပြုရဘဲ ထိုင်ရာမှ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အတူထလိုက်ကြလေ၏။

မြို့တော်ခန်းမဘက်သို့ မျက်နှာပြုထားသော စေတီတော်မုခ်ဝမှ သုံးယောက်သား အတူပြန်ဆင်းလာကြစဉ် ဆူးလေလမ်းမကြီးအတိုင်း တရကြမ်း မောင်းချလာသော မောရစ်စ်ကားကလေးတစ်စီးသည် မုခ်ဝတည့်တည့်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ မောရစ်စ်ကားကို အရှေ့တကြီး မောင်းလာသူသည် မုခ်ဝမှ ဆင်းလာသော လူသုံးယောက်တို့ကို မြင်လိုက်လျှင် မတိုက်မိစေရန်အတွက် ဘရိတ်ကို တအား နင်းချလိုက်ရဟန် ရှိသည်။

မောရစ်စ်ကားကို မောင်းလာသူမှာ ကိုတင်ထွန်း ဖြစ်နေသည်။

“မင်းမိန်းမ ဘိုကလေးက သူ့အစ်မဝမ်းကွဲများဆီ ပြေးချင်ပြေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ မနက်လင်းအားကြီး ဘိုကလေး

သဘော်ဆိပ်ကို ဆင်းကြည့်စမ်း"

ဟု ၎င်းယောက္ခမ၏ အကြံပေးချက်အရ သူသည် မယားပျောက် ဖမ်းရန် ယခုကဲ့သို့ လင်းအားကြီး ထွက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

"ဟင်... ပြုံးပါလား"

သူ၏ မယားကို သူ့လင်က အလန့်တကြား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထို့နောက်... မြင့်နှင့် ၎င်း၏ စာပြင်ဆရာပေါင်းတို့ကို မည်သို့မျှ ဆက်စပ် နားမလည်နိုင်သော အမူအရာဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

"ကိုကို"

ပြုံးသည် မောရစ်(စ်) ကားကလေးအနီးသို့ ပြေးကပ်သွားလေသည်။

ကိုတင်ထွန်းသည် မော်တော်ကားတံခါးကို ကတိုက်ကရိုက် ဖွင့်ပေးလေသည်။ ပြုံးသည်မော်တော်ကားပေါ်သို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးတက်သွားပြီးနောက် သူ့လင်အနီးတွင် တိုးဝှေ့၍ ထိုင်လိုက်သည်။

မြင့်နှင့် ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာတို့သည် ပြုံးနှင့် ကိုတင်ထွန်းတို့ လင်မယားကို ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ပြုံး၍ ကြည့်နေကြသည်။ ထို့အတူ ကိုတင်ထွန်းနှင့် ပြုံးတို့ လင်မယားကလည်း မုခ်ဝတွင် ရပ်နေကြသော မြင့်နှင့် ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာတို့ကို ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ပြုံး၍ ကြည့်နေမိလေသည်။

"သွားတော့နော် ပြုံး"

မြင့်က ပြုံးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"သွားမယ်နော် မြင့်"

ပြုံးကလည်း မြင့်ကို ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

ယောကျ်ားနှစ်ယောက်တို့မှုကား တစ်ဦးကို တစ်ဦး အသံထွက်အောင် နှုတ်ဆက်ခြင်းသာ မပြုလိုက်ကြသော်လည်း တစ်ဦးကို တစ်ဦးက

ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ဦးခေါင်းကို မော့ရင်း ပြုံးလိုက်ကြသည်။

မောရစ်(စ်) ကားကလေးသည် ဆူးလေစေတီတော်ကို ရစ်ပတ်ကာ မောင်းထွက်၍ သွားသောအခါ တရားလွှတ်တော်ချုပ် နာရီစင်မှ ငါးနာရီထိုးသံကို ကြားကြရလေသည်။ ယင်းသို့ ငါးနာရီ ထိုးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြစ်ဘက်မှ ဆူးလေလမ်းမကြီးအတိုင်း လေရူးသည် တရကြမ်း ဝှေ့ယမ်း၍ တိုက်ခတ်လာသဖြင့် ငြိမ်သက်နေသော ဆူးလေစေတီတော်မှ ဆည်းလည်းသံများသည် ရိုက်ခတ်ဆူညံ၍ သွားလေသည်။ ယင်းသို့ ဆည်းလည်းသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စေတီတော်ထက်မှ ဥပသကာများသည် ခေါင်းလောင်းများကို ဆူဆူညံညံ ထုနှက်ကြလေတော့သည်။

ကဗျာဆရာ မောင်သစ္စာသည် သချိုင်းကုန်းမှ စွန့်စွန့်စားစား တူးဖော်ကာ သူ့ကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်မွေးဖွားပေးခဲ့ရှာသော ဒုတိယမိခင်၏ ခါးကလေးကို ဖက်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် မြို့တော်ခန်းမထက်တွင် ခိုအောင်းနေကြသော ခိုအုပ်ကြီးသည် ဝူးခနဲ ထ၍ ပျံကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦး၏ခါးကို တစ်ဦးကဖက်ရင်း ခိုအုပ်ကြီးကို မော့၍ ကြည့်ရှုနေကြသည်။ ခိုအုပ်ကြီးအနက်မှ ခိုမောင်နှံ နှစ်ကောင်တို့သည် အရှေ့ဘက်တည့်တည့်သို့ ပျံသန်းသွားကြသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုခိုမောင်နှံ အတွဲကို ငေးမော ကြည့်ရှုနေကြပြန်လေသည်။ ထိုသို့ ခိုမောင်နှံတောင်ပံယှက်ကာ မခွဲမခွာ ပျံသန်းသွားကြသော အရှေ့ဘက်ဆီသို့ ငေးမော ကြည့်ရှုနေကြခိုက် အရှေ့ဘက်တစ်လွှား၌ အမှောင်ထုကြီး အတွင်းမှ ကြီးမားနီရဲလှသော ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးသည် ရှန်းကန်လူးလွန့်၍ ထွက်နေလေသတည်း။

❖